Magazine-'77

76-77

Deva matha

kuravilangad.

DEVA MATHA COLLEGE

KURAVILANGAD

Magazine 1977 Vol. No. XIII

Publisher:
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
(Principal)

Chief Editor:
Prof. V. J. Mathew M. Sc.

Printed at:
JANATHA PRESS, KURAVILANGAD

DEVA MATHA COLLEGE
MAGAZINE
1977

EDITORIAL BOARD

President & Publisher:
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.

Chief Editor:
Prof. V. J. Mathew M. Sc.

Associate Editors:
V. K. Varkey M. A. (English)
V. M. Mani M. A. (Malayalam)
K. R. R. Pillai M. A. (Hindi)

Student Editor:
Joseph Jone M.

Associate Student Editors:
George P. J.
Johny Joseph
Shobana Mani K.
John P. M.
Joseph Chandy
Thomas V. Cyriac
Thresiamma Simon

Student Artists:
Babu G.
Ravindran

Blocks:
Antony's Studio, Kottayam

EDITORIAL BOARD

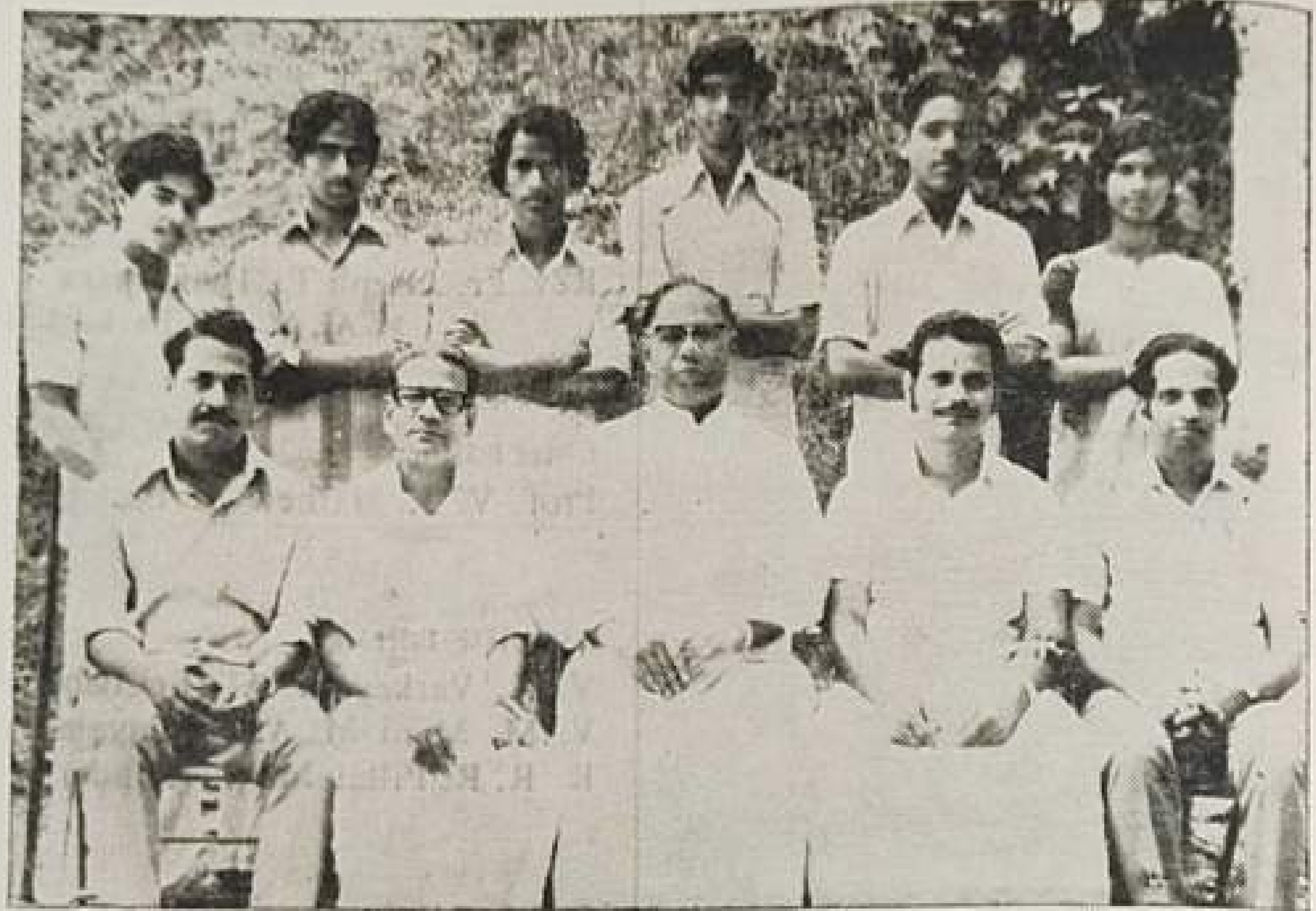

Sitting:- Prof. V. J. Mathew M. Sc. (Chief Editor)
V. M. Mani M. A. (Editor Malayalam)
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara (Principal)
V. K. Varkey M. A. (Editor English)
K. R. Ramakrishna Pillai M. A. (Editor Hindi)

Standing:- Joseph Jone M. (Student Editor)
Joseph Chandy I P. D. C. (Student Representative)
George P. J. II D. C. (,,)
Thomas V. Cyriac II P. D. C. (,,)
Johny Joseph II B. Com. (,,)
Thresiamma Simon II P. D. C. (,,)

Farewell !

Rev: Fr: Joseph T. Thannippara M. A., M. Ed., Ph. L. L. D.
Our Principal
Who retires this year

Hearty felicitations !

Our New Principal
Prof: Abraham M. Nidhiri M. A.

CONTENTS

English Section

1 Editorial
2 Principal's Annual Report
3 Planning in India — James N. J.
4 Gleanings on Tourism, Hotel and Catering Industry in India — Cyriac Poovakottu
5 An Oasis — M. R. Radhakrishnan Nair
6 Francis Bacon-A Shining Luminary in English Literature — Jose Iykkaret
7 Two Tear Drops — Norbert Ildephonse
8 The Press in India — Johny Joseph Parampil
9 In God's Kennel — James Manalel
10 Nucleic Acids — Rajan V. N.
11 A Reverie — Jose George
12 At Home Away From Home — Jose M. Malana
13 Unfading Beauty — Asok
14 Deva Matha College Union Report 1976-'77

Malayalam Section

15 സാഹിത്യവും ജീവിതദർശനവും — ജോസ് മാത്യു
16 ലയനം — ജോർജ് നരേവയൽ
17 ഗാന്ധിജിയുടെ സോഷ്യലിസം — വി. ജെ. മാത്യു
18 എന്റെ ദുഃഖം — സെലീനാമ്മ ജോർജ്
19 അവസാനത്തെ വൃത്തം — സുചിത്രാനായർ
20 ഗണിതശാസ്ത്രം – യുഗങ്ങളിലൂടെ — മനോഹരൻ കെ. ജി.
21 ഇന്ത്യൻ കായികരംഗം അധഃപതനത്തിലേയ്ക്കോ? — ജോസ് എം. വി.
22 മോഹഭംഗങ്ങളുടെ താഴ്വര — ജയറായി ഇ. സി.
23 സ്വപ്നാടനം — ജനാർദ്ദനൻ കെ. ആർ.
24 സേവനത്തിന്റെ കാൽപാടുകൾ — മാത്യു കെ. സി.
25 ഇത്തിരി തീയ് — ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ
26 തീരം തേടിയവൻ — ബാബു ടി. കെ.
27 ''രാരാരീരോ .... രാരാരീരോ,......'' — തോമസ് കെ. എൻ.
28 വേദനയുടെ താഴ്വരയിൽ — കെ. ആർ. വിജയൻ
29 ബാഹ്യാകാശം ഒരു പുതിയ തുറ — ഡൊമിനിക് മാത്യു
30 ആ നിമിഷങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഒരു മടക്കയാത്ര — ലിസമ്മ റ്റി. പെട്ടക്കാട്ട്

Hindi Section

31 മീരാബായി — മാത്യു ജെ. മുത്തോലപുരം
32 മേരി അഭിലാഷാ — കെ. സി. ശിവാനന്ദ്
33 വിജ്ഞാൻ-വാദാൻ യാ ശാപ് — റ്റി. ആർ നാരായണൻനായർ

Registration of Newspapers (General)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(See Rule 8)

1	Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2	Periodicity of its Publication	Annual
3	Publisher's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
	Nationality	Indian
	Address	Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4	Printer's Name	M. J. Mathew
	Nationality	Indian
	Address	Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5	Editor's Name	Prof. V. J. Mathew M. Sc.
	Nationality	Indian
	Address	Deva Matha College, Kuravilangad
6	Name & Address of individuals who own the Newspaper and Partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad No Partners or shareholders

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
Publisher

31st May 1977.

Editorial

Another leaf is turned in the annals of Deva Matha College. Another season of dreaming buds, smiling flowers and inviting fruits.

The reinstatement of the College Union has ensured the development of creative talents in students in a better way. Peace has lingered in the campus and academic activities- carricular and extracarricular-have seen a fairly smooth course.

This year has been one of important changes at the helm; change of Manager and Principal. Very Rev.Fr. George Paruvanady, who was our manager from 25-4-'71, was transfered as Vicar, St. Peter's Church, Elanji, and Very Rev. Dr. N. M. Thomas M. A., PhD. took charge as manager on 10—1—'77. While thanking the former manager for his long service to the college and wishing him all success in his new office, we accord our warm welcome and felicitations to the new manager. He is a renowned academician and an able administrator. We are really lucky to have such a great personality as the manager of our institution.

Rev. Fr. Joseph Thannipara M. A. M. Ed., Ph. L., L. D., who was our Principal for the last ten years, retired on 29th April 1977. He was the second Principal of this college and has taken great pains to make the institution what it is now. He found it a junior college and has left it a first rate first grade college. We thank him most sincerely, for all his services and wish him a very happy retired life.

Our new Principal Prof. Abraham Nidhiry has been the Vice Principal of the college since its start ten years ago. He played a prominent role in the

founding of the college and the whole institution rejoices at the honour of having him as its head. Hearty congratulations and best wishes to him.

This year also the magazine reaches you late. This will repeat in future also unless the Editorial Board is constituted early enough by the college union. This will ensure the improvement of the magazine's quality in various ways. The indequancy of funds will explain the size of the magazine. All that we could do was to make the best use of the avilable resources and be as stingy as possible.

In spite of limitations, this magazine gives, to a certain extent, a cross section of the skills and talents of our students, their immaturities and imperfections, too. We congratulate all those who figure in the following pages, and wish better luck to those whose contributions had to be set aside for want of room in the magazine.

We use this opportunity to wish the outgoing students a happy and successful future.

Our thanks are due to all that have a share in the bringing out of this annual, especially, the Janatha Press, Kuravilangad, Antoney's Studio Kottayam, Victory Press, Kottayam and our contributors.

For the Editors,

Chief Editor.

Principal's Annual Report

Dr. George Jacob, Sri K. T. Michael, Very Rev. Fr. Manager and dear friends,

It is with great pleasure that I stand before you to submit this brief report of the College for the year 1976-77. First of all I extend to you all a cordial welcome on this auspicious occasion of the 13th College Day Celebrations this morning. We are very happy that Dr. George Jacob, our former Vice-Chancellor and the Ex-Chairman of the U. G. C., and Sri K. T. Michael, Dy. Supdt. of Police, Kottayam, are with us to-day.

Students' Strength

New admissions to the Pre-Degree classes started early in June and we have admitted 576 students to the First Pre-Degree and 306 students to the various degree courses. We have on rolls 1833 students now, of whom 908 are boys and 925 are girls.

Staff

There are 67 members on the teaching staff and 42 on the non-teaching staff I record with great sorrow the sad demise of two members of our non-teaching staff, Viz. Sri K. M. Kurian and Sri C. K. Varkey, in the bus accident near Kodaikanal on 8th May 1976. Our founder Manager, Very Rev. Fr. Paul Alapattu, and Sri K. D. George I B. A. also lost their lives in the same accident. May their souls rest in peace.

Two of the staff members from the Department of Chemistry took extra-ordinary leave and went abroad early in September 1976. Sri P. V. Varkey M. Sc. has gone to Nigeria where he has accepted an assignment as lecturer, and Rev. Fr. K. M. Jose M Sc. has gone to the States for higher studies. M/s. K. M. Lukose M Sc. and K. K. Joseph M. Sc. have been appointed as Lecturers in their stead. Both of them are old students and I am so happy to welcome them back to their alma mater wishing them a prosperous career.

Extra-Carricular activities

The election to the College Union was made in the second term. Sri James N. J., III B. A. (Econ) and James Joseph, III B. A. (English) have been elected as president and secretary of the union. The formal inauguration of the union and the various associations was made by Sri K. M Mani, the Minister of Finance, on 19th November 1976. Detailed report of the various activities will be given by the Secretary

N. C. C.

We have a company of N. C C. infantry wing of 120 cadets. In July last our troop Commander 2/Lt. Isac Thomas returned after three months' course from the Officers' Training School, Kamptee. Under his able direction our N. C. C cadets are doing very well. They are very enthusiastic and punctual in their training and parades. 30 cadets and one under officer participated in the annual training camp at Muvattupuzha during the X'mas holidays. Two cadets got selection to all India camp during the last summer. One cadet of the our unit got regular army commission this year. I appreciate the sense of discipline and spirit of unity shown by the cadets.

Games and Athletics

These, to-day, have become part and parcel of education. It is said that "the play ground is a class room, but without a roof", because numerous and great are the lessons of life that could be learnt through games and sports mainly that of team spirit and co-operation, which are absolutely necessary qualities for peace and order in the modern world. That is why we arrange for regular coaching for the various games and athletics in the College.

Our foot ball, Volley ball, basket ball, Cricket and bad-minton teams participated in the various Inter Collegiate tournaments.

This year our Athletic team won the East Zone Inter Collegiate Athletic Championship with fifty seven points. The individual championship was secured by Sri V. K. John, II B Com. Ten of our athlets were selected to represent the Zone for the Inter-Zone athletic meet held at University stadium, Trivandrum on 7th, 8th and 9th December 1976. Our team secured the third place with 44.5 points. With great pleasure I report that our relay team consisting of M/s. V. K. John, Sunny Isaak, Thomas A. P. and Jacob Rajan, could set a new University record in the 4 x 400 mts. relay.

Mr C L. S. Raju could break the existing record in the 20 Kms. walk. Seven of our athletes represented the Kottayam District for the State Championship.

M/S. V. K. John, Sunny Isac, P. P. Thomas and C. L. S. Raju represented the Kerala University in the Inter University Athletic meet held at Varanasi from 27th to 31st December '76.

The College annual sports and athletic meet were held on 18th ahd 19th February 1977. The Principal declared the meet open and Rev Dr. N. M. Thomas, the Manager, presided over the closing function and distributed certificates to the winners.

Oratory Club

The oratory club has been doing good work in training our students in leadership qualities and public speaking. This year the Club has imparted training in public speaking to 40 students. In addition to the regular weekly meetings for speech practice, occasional speech competitions and a mock assemply, the club arranged a Public Speaking Efficiency Course by Prof K. C. Peter.

The third Inter Collegiate Elocution competition for the Deva Matha Trophy was conducted by the Club on 22nd January 1977 A new trophy was instituted this year in memory of Sri K. D George, an active member of the club, who died in the tragic bus accident at Kodaikanal last May. The trophy was donated by the N. S. S Unit of the college. Deva Matha trophy and K. D. George Memorial trophy were won by K. E College Mannanam and U. C College Alwaye, respectively.

A three-day inter collegiate Leadership Training Camp was successfully conducted by the club this year. The camp's theme was "Youth against Social evils." Forty representatives from various colleges were given participation in the camp.

Our young speakers participated in a number of inter collegiate competitions in Elocution and Debate and won prizes and trophies. B M. Peter Memorial Trophy (Kerala Times, Ernakulam), S T. Raddiar and Sons Trophy (Maharaja's College, Ernakulam), Pioneers trophy (Palai) are a few of them. M/s. V. J. Mathew, Joseph John, Joseph Chandy, Jose George, Joseph John M., Baby Thomas, T. M. Thomas and Sobhana Mani have won several individual prizes. I take this opportunity to congratulate these promises of the future.

Journalism Circle

In order to give an orientation to interested students in the career of journalism, a Journalism Circle was formed this year. It

was inaugurated on the 20th of August, 1976 by Rev. Fr. Colombier C. M. I., Managing Editor, Deepika.

On 1st October 1976 a one-day seminar on the modern trends in Journalism was conducted. On the occasion, papers were presented by Sri P. P. Scaria (Deepika), N. Viswambharan (Kerala kaumudi) and T. B. Rajasekharan (Indian Express). I am glad to inform you that we were able to conduct an Inter Collegiate Seminar under the auspices of the Circle. M/s. Kurian Pampady, Joseph Kottaram, Vijaya Mohan, N. M. Mani, Joseph Panachipuram (Malayala Manorama), Madavana Balakrishna Pillai and Thekkinkadu Joseph (Deepika) took part in the Seminar.

National Service Scheme

We have in this college an N. S. S. unit which has been doing great work in Social Service The unit undertook a number of daring schemes this year also. The volunteers reared up a ginger farm and a vegetable garden in the college campus and made good profit out of them. They celebrated the Vanamaholsava by planting over a hundred saplings in various parts of the Panchayat. During the Onam vacation, they engaged in a mice eradication programme, supplying zinc phospide to all the families in the panchayat. As part of rural development schemes they reconstructed four village roads, made 25 compost pits, cleaned the public market, hospitals, streets etc. They worked out educational programms for young and old. Tuition clssses, sewing, embroidery, plastic works and fabric painting were a few of their schemes. They visited all families in the Panchayat to enlighten the villagers in the 20 point programme, family planning, child care etc. A ten day work camp with the motto: "Youth for rural reconstruction" was conducted at Kadaplamattom. 100 volunteers and 15 teachers took active part in the camp and completed the broadening of a six Kms. road. This year eighty of our volunteers donated blood to needy patients in various hospitals.

The unit honoured the memory of Sri K. D. George, who was an active volunteer of the N. S. S. last year, by donating Rs. 600/- to his bereaved parents and instituting two rolling trophies in his name, one in the college and the other in the Educational Sub-district of Kuravilangad.

Scholarships and Prizes

I cannot pass on without making citation of the following names in this connection; Mr. Sukumaran Nair and Mr. George Mathew

of the Pre-Degree Course for having won the Episcopal Silver Jubilee Memorial Scholarship in the name of our Patron, securing the highest marks from the Science and Arts batches respectively and Mr. Joseph Anithottamparampil, Miss Leelamma P. N., and Mr. Mathew Cyriac from the B. A., B. Sc. and B. Com. Degree Classes. Dr. Panamkuzhackal Valiachan Memorial Scholarship was awarded to Mr. Sunny Joseph P. I B. Com. for scoring the highest marks in Pre-Degree Malayalam, and Mr. Muraleedharan R. was awarded the Ittiyavirah Nidhiry Memorial Scholarship for having secured the highest marks in English in the Degree examination.

Conclusion

My last words are those of gratitude. First and fore-most I raise my heart to Almighty God for His abundant blessings on this institution. I take this opportunity to expresss our gratitude to Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the patron of the College. I would be failing in my duty if I do not express my gratitude to the manager for his guidances, suggestions and the keen interest with which he follows every activity of the College.

I now thank in a special way our esteemed and dedicated staff— teaching and non-teaching— for their hard work and the unstinted co-operation given me althrough the year. I want to thank the entire student body for their remarkable good behaviour. I must mention with gratitude that even during the years before the declaration of emergency we hadn't any serious probelms of student indiscipline. My faith in the famous dictum "There is no such a thing as a bad boy", even after thirty years of my experience, still remains perfectly unshaken.

I express my sincere thanks to all our friends and benefactors, especially to those who have instituted prizes and scholarships for our students. My thanks also go to each of you present, parents and invitees, for having responded to our invitation.

I shall end with a final word of good bye. I came to serve this institution in 1967 and after 10 years of service I am also saying good-bye to the institution, along with the outgoing students of this year, as I have to retire by the end of this academic year. Good bye- God bless you!

UNION SECRETARIATE

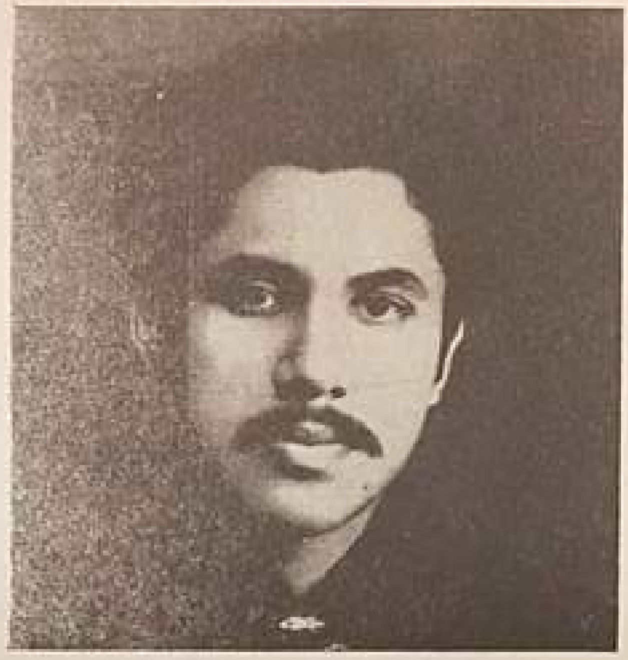

James N. J , Union Chairman

Sobana Mani
Vice Chairman

James Joseph, Secretary

Sunny Joseph C. Arts Club Secretary.

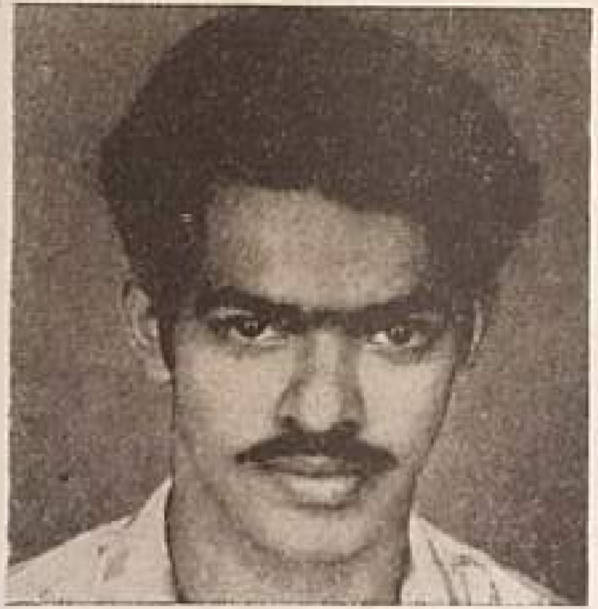

Mathew T. J., Councillor.

Joy George, Councillor.

Joseph Jone M., Student Editor

INAUGURATIONS

Hon, Minister
Sri K. M. Mani
Inaugurates the College Union

His excellency
Rt: Rev: Dr: Pallikaparambil
gives the presidential address

Prof: K. C. Peter
at the
Public speaking
efficiency course

Sri L. P. R. Varma
Inaugurates the
Aarts Club

Sri Kumarakam
Sankunni Menon
Inaugurates the
Oratory Club

Rev: Fr: Columbier C.M
Inaugurates the
Journalism Circle

Planning in India

James N. J.
III B. A.

Planning in one way or other can be found from the very dawn of civilization. Just after his appearance on earth, man started to plan for a better way of life. He was but bound to plan for his food which he used to get by hunting from the forests. Slowly and gradually, by adopting some sort of a planned way of living, he ushered in the dawn of civilization. A well-planned approch to income and expenditure was practised by the governments of ancient Greece, Egypt, and Rome. Mercantile guilds were transacting their business activities in a planned way. But the modern concept of planning came into existence with the establishment of the communistic form of govt. in Soviet Russia. Planning then began to be taken as the panacea for all economic evils.

Dickinson defines planning as, "the making of major economic decisions, what and how much is to be produced, how, when and where it is to be produced, to whom it is to be allocated, by the conscious decision of a determinate authority, on the basis of comprehensive survey of the economic system as a whole". There is no dispute amoung economists with regard to the meaning of the term 'economic planning'. The term has been used very loosely in economic literature. It is often confused with communism, Socialism or economic development. Any kind of state intervention in economic affairs has also been treated as planning.

Full employment of the resource endowments in the economy and increasing the productivity of labour by appropriate socio-economic policies have been deemd to be the essential function of modern states. "Planning is an attempt to minimize inputs by adequate co-ordination, so as to compound and maximize the yield of desired outputs".

Economic prosperity is increasingly felt to be a social responsibility for which the state is expected to adopt a development policy and this 'development policy' is to be arrived at through the mechanism of planning. Therefore L. Robbins opines, "the issue is not between a plan and no plan, it is between different kinds of plans".

Planning is not a new concept to India. From its very beginning, Indian nationalism had a large element of economic thinking and social reform. A comprehensive economic programme was adopted in 1931 and an agrarian programme for the amelioration of agriculturists in 1936. After the adoption of Indian constitution, the government set up the Planning Commission in March 1950 which aimed at preparing a plan for the "most effective and balanced utilization of the country's resources."

The First Plan period was from April 1951 to March 1956. The total plan

Gleanings on Tourism, Hotel and Catering Industry in India

Cyriac Poovakottu
II B. Com.

The glaring aspect of the Indian economy is its underdeveloped nature. In this context it is vitally important to remember that tourism will be a key to industrilization, but it will not work back vice versa.

First and foremost we may deal in brief about tourism as a factor for bringing about international understanding and social intercourse.

A study conducted under the auspices of the International Union of official Travel organisation (IUOTO) has brought into limelight the all-increasing economic importance of tourism. Between 1950 and 1963 national income grew by an annual average of six per cent while the world tourist receipts increased by 12% whereas percapita income arose by 1% and foreign travel expendit-

outlay was Rs. 2,000 crores out of which Rs. 1,772 crores came from internal resources and the rest from external assistance. It resulted in an increase in per capita income by 8.2%. The total outlay of the Second Plan (April 1951, March 1961) was Rs. 4,800 crores out of which Rs. 3,510 crores came from internal resources; percapita income rose by 16%. The Third Plan(April 1961 to March 1966) envisaged a total outlay of Rs. 11,600 crores. In an assessment of the Third Plan, the Planning Commission said on April 7, 1966, that the progress was "less than adequate and less than anticipated". Giving great emphasis on self-reliance, the Fourth Plan outlay was to the tune of Rs. 24,882 crores.

But in spite of these enormous investments together with lofty ambitions the Plans have not succeeded in attaining their set goals. The socio-economic conditions in India is indeed shocking and stunning. The common man in India feels stifled and suffocated, choked and asphyxiated because the fruits of economic planning in our country have not been allowed to percolate to the general run of humanity. If the welfare state fails, the nation cannot continue democratic "Failure will mean the destruction of all the values we have cherished in our long history and of our national heritage".

ure rose by 1.5%. In the next decade it can be reasonably estimated that the figures will assume bigger proportions.

Tourism, dormant almost till the culmination of the annihilating war of the nineteen fortees, developed by leaps and bounds. Its growth has been phenomenal. The war-shattered economies of the world especially the petty states restructured their economies to a great deal because of tourist inflow into those countries. Certain economies of the world have tourism contributing almost the lion's share to the national product, especially in the western countries. In 1966 the tourists spent 13,000 million dollars and in 1967 15 billion dollars and the number of tourists were 15 crores. As against such fabulous figures, tourists that visited India were almost 2,00,000 and Rs. 20 crores was earned. By the end of the fourth plan a target of 6,00,000 tourists have been estimated to visit and a revenue of 100 crores. But only in 1976 December that the 5 lakh mark has been outstripped.

Pathetically enough India secures in this gigantic trade a mere spek of it. International tourists are expected to exceed by all modes of travel, 250,000,000 in 1980, so states a figure from a report by the Director General of IATA. A handful out of the bushel can be expected in India.

The report highlights the most rapid growth areas including the Asian and pacific regions as well as African, the Middle East, and Latin American countries. India of course has one of the greatest and brightest tourist potential in Asia.

Man has an unsatiated yearning for novelties, a fascination for the unknown, a never quenched craving for the beautiful, the artistic. This is preceisely what the underdeveloped countries can offer and make capital out of. But no one would like to be devoid of those facilities and amenities enjoyed by him elsewhere. Hence adequate, satisfactory supply of the requisite tourist infrastructure has to be built up. The sine qua non condtion for drawing tourists is in the maintenance of hotels, as may be evinced by the modern adage: "No Hotels, No Tourism".

Tourists expect to feel at home when they have be taken themselves elsewhere and no one feels to be a fish out of water. personal contact, a touch with people is always welcome. There is no greater wilderness than to be without friends, it has been said. Being a service industry it is labour-intensive and hence possesses tremendous employment potential. Disguised unemployment over and above the existing massive unemployment is the situation in India, as well as in some underdeveloped countries. A definite and almost increasing demand for tourist goods and services, can be expected in the long run. There seems to be no stagnation with regard to tourism and a way to employ surplus labour can be located in tourism.

Almost at every conference, convention or convocation the foreign participants are heard to remark that India is a tourist paradise with an eye-fillig feast and has an unfathomable fare of interests and attractions to be drunk "to the lees". The contribution made in this regard by indigenous as well as foreign authors is none the less significant. The idea of India in the western mind is one of nobility, age-old culture and tradition, richness in national and architectural

heritage, a land of sundry ethnological backgrounds, a unity in the midst of diversity. In spite of all these superlatives and sky high praises the lions share from the tourist trade enterprise is something negligible. It appears that nobody is charmed by the magicians of this magic land, of the 'rishis' of the vedic era. Probably they have an allergy for this In this connection, the need to provide attractive facilities for tourism including the settig up of fine modern hotels of International standard cannot be overemphasized.

India aids its hotel industry by low interest rate and tax exemption or reductions By 1978 India will need 90,000 to meet the needs of the tourist industry. The training facilites are the largest in India, with nine vocational training institutes - one of them being at Kalamasserv. There are also catering colleges (Institutes of Catering Technology and Applied Nutrition) in the four major cities where degrees are offered in this field. Two major hotel chains have their own training centres.

The expansion schemes under the auspices of the India Tourism Development Corporation (ITDC) merit attention It has performed some commendable work in setting up a chain of hotels, restaurants, motels, rest houses, bungalows, lodgings, resorts, cafeterias, snacketerias dirve-inors etc.

Certainly the present state of affairs in our catering field is not to be put up with. A sort of renaissance should take place to effect a changeover from the present situation and in favour of trained and skilled personnel. With the common man becoming more enlightend on matters of hygiene, personal cleanliness, taste and nutrition the change will be accorded a favourable response. Service in the catering industry which is so highly personalised can never be done by machines. We need men, and that too trained men at that In U.S.A. the ratio of room to worker is 100 to 80, In Japan the ratio is higher but they are essaying to curtail that to one worker per room. In India where there is surplus labour, it is 3:1, partly because of the comparative dearth of automation appliances and to a large extent due to the lack of adequate academic training and proper training of the staff employed in the various branches of the industry. Hence an intensive effort to boost up the service training of personnel must be given its due place.

At this juncture it may be worthwhile to state the names of some famous hotels in India. The posh deluxe one, being Oberoi-Sheraton in Bombay, a thirty-five storey architectural piece with 500 rooms all centrally air-conditioned and a city within a city, where you can purchase anything you want under the sun. Another important hotel in Bombay is the Taj Intercontinental with 300 rooms and Taj Mahal with 650 rooms forming altogether 950 rooms. Both are belonging to one chain group of hotels. Besides these another big hotel in Bombay is the President Hotel with 215 rooms. Calcutta has two big hotels, the Oberoi Grand with 290 rooms and Great Eastern with 275 rooms. In the capital city there is Oberoi Intercontinental with 350 rooms and Hotel Asoka with 425 rooms. There is Hotel Savera in Madras with 143 rooms and Hotel Asoka in Bangalore with 91 rooms. A recent change that has occurred in hotel industry is the raising of hotel tariff in India. The

ITDC is establishing the sole five-star hotel in Kerala at Kovalam beach. The other important hotel in Kerala is the four-star Hotel Malabar in Cochin. Kovalam has a great, glorious, and golden future. The establishment of hotels and resthouses has been a major concern of the ITDC to attract visitors, and supplying financial facilities to private entrepreneurs has been very welcome.

It may be well to pin-point certain in conveniences and encumbrances that the tourists have to encounter during their sojourn in India. One of such arises out of the composition of tourist arrivals. Not only do the affluent and well to do visit India, but also the average man which includes the wage-earners, salaried men, educationalists, students etc. There is absolutely no point in constructiug five star hotels and the posh deluxe ones, all out of the means of tourtists. A three star hotel would meet with the requirements of both the opulent and the average man, for, the one and two star ones are sub-standard from the international view point Tariff rates in india compared with sophisticated and fashionable centres of the occident like Paris, Athens, Amsterdam is very low. Ofcourse there is no problem of doling off tips, for those soliciting tips can be brought to book if the hotel guests wish it.

Indians have been characterised by some as ugly Indians. The reasons are not far to seek so elegantly and surely manifested in the gait, manners, customs, habits conventionalities, probably the tourists spirits are brought low at the merevision, or hearing of these and this is contagious, for it builds a psychological reluctance and this coupled with rumour and hearsay and gossip produces catastrophic effects on toursism. Nobody will care to visit such a place To combat such a pernicious situation, appropriate measues to present a fair and balanced statement should be the prime concern of the government laying greater emphasis on high lighting the better brighter side of things.

Begging should be probihited in places where tourits are normally found. The sight of such hopeless beings causes their spirits to droop and they will seek to evade and get away from such a place. Stern measures altogether doing away with begging must be enforced.

A significantly small portion of the whole world tourist traffic comes to India. What Indian tourism needs today is the nursing needed from top echelon of official functionaries. The transport facilities the exemptions granted, the free and easy accommodation facilites to tourists, the prevention of begging and its related activities etc must be borne in mind when any policy is framed on tourism. The institution of a ministerial level committee and a separate tourism department is indicative of the importance the Government of India is attaching to Indian tourism.

"A good life is one inspired by love and guided by knowledge" —Russel

"Studies serve for delight, for ornament and for ability" —Bacon

An Oasis

M. R. Radhakrishnan Nair
III B. A.

Yet once more in the midst of agony,
I try to recollect my sweet sad thoughts
All my life was a search, a hurried quest
A journey through the wilderness of my folly,
Which left me, on the scorching sands of this wild desert.

All my search was for an unknown something,
That could satiate the thirst of my soul
All my journey was through a desert,
I could do nothing but wander,
Like a drifting ship without a mast.

My unquenchable thirst reached its zenith,
And I ran fast after mirages like a beast,
But could not find a drop of water
To quench the thirst of my soul.
So I ran faster and faster than ever.

So tired was I that I slept unconsciously,
But woke up in a heaven-sent moment;
And saw an angel hovering over my head.
She pointed her hand towards an oasis.
In ecstasy, I tried to cry aloud for Almighty's mercy

O sweet expectations! You cannot cheat death,
It shall come and steal your beloved soul
Before you can quench its thirst.
I lie here eternally a lifeless body,
And in it a living mind unperished.

Francis Bacon-A Shining Luminary in English Literature

Jose Iykkaret
I B. A.

A student of English literature cannot but find the life and works of Francis Bacon fascinating. His name is known to all who have a little knowledge of English language and literature. He is reckoned the father of English prose and he has done much to serve the language. One who studies the history of English language of the Elizabethan age cannot overlook his importance.

Bacon was a contemporary of Shakespeare, Donne, Spencer and Ben Jonson. He was born in London in 1567. After his education at Trinity College he took to politics. Gradually he becâme queen's Counsel, Attorney General and finally the Chancellor. The story of his career is one of rapid growth and sudden fall. He professed that he was born for the service of mankind. But in private life he proved to be an opportunist. He was found guilty of corruption and caught with red hands; and had to leave the court. Alexander Pope says about Bacon that he was "the brightest, the wisest and the meanest of mankind". Whatever blemishes there may be in his private life, he had a glorious literary career. He was a versatile genius. There was no branch of konwledge that his genius did not adorn.

Bacon wrote not only in English but in Latin. Yet the essays which he wrote in English are chiefly responsible for his fame. In his essays he handles a long range of things that "come home to men's business and bosomes". All his essays are rich in practical wisdom and knowledge.

He knew the basic and scientific side of prose writing. Each of his essays showed a shrewd observation of life and man. He had the style of a philosopher, scientist, politician and an economist; because he had handled all these offices. So he could successfully put the experiences of a life time in to his essays.

When we go through his essays we can understand the greatness of Bacon as an essayist His essays are the sum total of his views and outlook his search for truth and deep faith. 'Of Religion' 'Of Truth', 'Of Atheism' are some of the best examples. In his essays Of Travaile' and 'Of Studies' Bacon advises young

Two Tear Drops

Norbert Ildephonse
II P. D. C.

The first battalion of the Punjab Regment was guarding some of the out-parts of Kashmir. The leading platoon was stationed on the 'Hara Hills.

This hill was one of the tactically important stations. From its top, one can get a commanding view of the terrain that spread before it. The slopes were studded with shrubs and small trees. The fields were mostly cultivated. Here and there were seen farm-houses. The houses were of mud. They were neatly thatched and dung-washed. There were cattle sheds around them A guarden was in front. People were Muslims and mostly Kisans. This area was closely watched from the

---

men how to study and travel with a view to getting the maximum benefit.

In many ways Bacon is different from other essayists. As an essayist he occupies a peculiar position in English literature. His essays are written to be read by princes and kings and not for the man in the street He never deals with silly matters. His themes are always sublime. In his essays he presents himself as a novalist and a statesman. He does not use many words, but he packs much meaning in the words he uses.

The major defect of Bacon is the lack of humour in his essays. This became inevitable as the subjects he chose were always serious and the handling high and sublime.

To a student of English literature Bacon's style is important and interesting. The chief virtues of his style are its brevity, simplicity clearness and force. His style has a magnetic power which can appeal to human minds. His essays are rich in aphoristic sentances, many of which have become familiar quotations like "Reading maketh a full man, conference a ready man and writing an exact man".

English prose made remarkable progress in Bacon's time. It was Bacon who brought simplicity and clarity of expression in to prose writing. English prose owes its elegance and brilliance to this remarkable genius. His writings provide for the readers a pleasurable excursion in to the worlds of wisdom, prudence and sagacity. In short his place is among the brightest luminaries of English literature.

Hara Hills by the leading platoon. Jane was one of the section commanders of that platoon. He was of average height and build, alert and brave. There was the spirit of adventure and the hot blood of youth boiling and bubbling in him. He had the greatest devotion to duty.

On a particular day a sentry looked at his watch and yawned. It was past mid-night. No object was visible in that darkness. The air was chill and biting. There was an unusual silence.

All at once a muffled cry was heard as if challenging the silence of the night, followed by the desperate cries of women. There also was a blaze which was growing bigger and bigger, illuminating the whole area. A house was on fire. But there was something more in the cries of the village folk.

These shrieks roused the soldiers in a moment. Jane, who was always alert was scudding to his platoon commander to receive orders as to what should be done. Hardly had five minutes passed when the Section Commander was seen darting off in the direction of the flame with two of his mates closely following.

A woman was seen running to her gate on one of the farm h... s, calling pathetically after her child. Poor woman! She was stabbed, her husband killed, her house looted and set on fire. Above all, the darling of the house, her innocent child was carried away by the merciless cruel raiders.

The village was slowly crowding around the fire and were doing what they could to extinguish it.

In this tumult was heard a distinct cry of a woman afar off. Jane also heard it. An unknown hand was inducing him to go to the rescue of the unknown victim. A silent prayer escaped his lips. With a yell he ran into the darkness following the screams. The cry was also moving further and finally stopped. Yet he went on. Cautiously he was now approaching the foot of a huge rock. As he neared it, movements were seen and groans were heard as if a person was being tortured.

Jane whispeard to his companion to flash the torch. The torch inscribed a circle. Four men were seen in the act of keeping down a figure which was vainly struggling in their brutish hands. Tut-tut-tut went an automatic burst from Jane's sten-carbine. Three fell beating the devil's tattoo. The rest took fright and fled.

The light was now flashed on the victim. Oh, God! The figure of a delicate girl trying to get up. She was trembling. The long black hair was veiling her fair face that was deep red with anger and sorrow. Her mouth was gagged, hands and legs tied with the pieces of her dress which the savages had mercilessly torn off. Hastily he freed her from the cords, took off his over-coat and wrapped it around her. She w... mute till now, but suddenly her hands clung fiercely to her face and she burst into bitter sobs. With some comforting words Jane carried the weak and exhausted girl on his shoulders.

The house was still glowing in the dying flames. They reached the gate. Suddenly the girl leapt down and with a piercing cry dashed into the midst of the crowd and fell unconscious over her dead father. Her mother and aunt, who were weeping by the side of the dead.

man, caught hold of their lost girl, Honey, and redoubled their weeping.

The poor horror-stricken neighbours that had gathered there met the soldiers with tears of gratitude and respect.

*　　*　　*　　*

The Kashmir commission was able to bring about a cease-fire agreement. So the patrols were withdrawn and Jane had to join the main body. For about a month they lived in peace. The soldiers were often entertained by the villagers by arranging folk dances and the soldiers in their turn shared their food with the villagers.

This was not for long. The Azad forces had nothing to do with the cease-fire agreement. They slowly occupied the no-man's land. Still the Indian Troops waited patiently in the hope of arriving at some solution. Their patience only encouraged the raiders. In small parties they attacked and looted the houses on the border areas.

This became so serious that the Indian troops could no longer deny protection to the people. Small parties of patrols were ordered to protect the villagers. The same old platoon with Jane's section was sent again to the same old area, as they knew the place very well.

On the second day of the platoon's arrival, Jane's section was ordered to patrol around a nearby hill. It was six o' clock. Breakfast was over. The section was on the move. It was ca ously crossing the open fields to the particular hill. Immediately was heard the singing rat-tat-tat. leading man was shot dead. The re the section ran back to take over. bullets also followed them at a ter speed.

Jane somehow managed to reach line of the farm houses. Strange, was the same old burnt down thatched and repaired. It was about twenty five yards away. But played her part-a bullet pierced breast.

Still he went on. The girl, Ho whom he had saved, saw him run to her door. She heard the shower the bullets and ran to the door to it and admit him. In a moment the was flung open. There he was, on couple of yards from her door step, he staggered and fell. She flew to raised his body and rested his head her lap. Hot blood was streaming the chest. She tore out her veil and fast round the wound.

The Section Commander op his eyes and met hers in full. She to force a smile on her lips but refused.

By this time the reserve sect came up to the rescue of the b mauled section. The raiders were ch and hunted down. But the comma of the lost unit sank lower and lo

THE PRESS IN INDIA

Johny Joseph Parampil
II B. Com.

A feeling of complacency is generated from the fact that India is the second largest publisher of daily newspapers. Bombay is to be the centre of the non-aligned news pool. Do these developments mean that the mass-media play a vital role in the lives of the people? The answer is negative, because the press in India instead of being a mass-medum is a 'class-medum'. It has seldom been people-oriented. Let us now see how the press in India fulfils its role of effective communication.

There has been great development in the press in India. It consists of 12,000 news papers which 822 are dailies. Inspite of these developments, news papers serve only 2% of our population Moreover news paper magnates are content to operate in urban arears where there is a concentrated market with better literacy levels. In the cities distribution is easier and the advertisers are keen on attracting the city-dwellers. This shows the lop-sided development of the press in India.

The ownership pattern of the press in India is a faithful refletion of the industrial atmosphere. Newspapers are mostly owned by great industrialists and are used to safeguard their vested interests. Journalists have to dance to the tune of authorities even if it meant stifling their conscience. All the major news papers are owned by the big industrial houses. For instance, the Express news papers are owned and operated by Goenka who is a manufacturer of automobiles, cement, tea, and sugar. The result is that the analysis and reporting of any news is biased in favour of the owning groups The aloofness and snobbery we find in the press, which as a rule caters mainly to the upper and middle classes, must make way for the true ethos of participatory democracy.

The press is an important organ to mould and mobilise mass opinion. The game of journalism is wide and vast as it includes every subject dealing with different departments of human activity. Especially in a free and democratic society the press plays a vital role. It must be capable of fulfilling the good and great responsibilities of making the people politically conscious, maintaining good relations between countries,

---

Honey's mother, who had recently recovered from the stale wounds, beholding the sight said "We are lost." Jane shaped his lips mustering all the strength he had, like the last flash of a dying lamp and spoke "Nahin Maji, Hindustan Ka fauj hamesha zinda hai."

Honey saw his brave sparkling eyes slowly lose lustre. Two hot drops dripped down from her eyes and splashed on his cheeks.

The sun was beginning to ascend the heights as if nothing unusual had happened. A cool breeze swept over the beautiful plains of Kashmir.

eliciting popular opinion on the burning topics of the day, voicing the thoughts and ideas of a nation as well as publishing criticism, advice, praise and blame on all subjects whether they are political, economic, literary or scientific. It is expected to safeguard the public interest against the excesses of manufacturers, vested interests, the Government and other institutions. By all these criteria, the press in India has failed in its purpose. Even in the limited area of consumer resistance, it has played only a negligible role, may be for fear of losing advertisements.

The press in India has many times been the torch bearer for the ignorant and illiterate millions of our land. The press during British regime, exposed the hypocrisy, the tyranny and treacherr of the British regime in our country. The barbarities and heinous atrocities committed by the British were frankly and freely exposed in public and thus the press served the enlightined self-interest of the nation

The Indian press being a private enterprise, has low-paid staff. Its hours of work, wages and other prospects are not only unregulated but unsatisfactory. The workers have no security of job. They have to act according to the likes and dislikes of the press lords. If the press is to function in its true role, these problems are to be removed completely.

To conclude, if the press in India is to give a right lead to the nation, the ownership-pattern should be changed- that is, public ownership and control of the press should become a reality. The employees should be given greater participation in the management and the editors should be protceted from the interference of the proprietors. It should be the mouth-piece of the feelings and aspirations of the society and a watchdog of the betterment and welfare of the people. Only these steps can save the press if it is to serve the country and guide it securely along the path of socialistic democracy.

"The journey of a thousand miles begines with one step" —Confucius

*　　*　　*　　*

"He who asks a question, is a fool for five minutes;
he who does not ask questions remains a fool for ever"

—Chinese proverb

*　　*　　*　　*

"Humility is like underwear-essential,
but indecent if it shows" —Helen Nielsen

In God's Kennel

James Manalel II B. Com.

I was taught of a God of love and goodness
In the cradle, at the school and back at home,
Until I refused to hear any more of those dogmas:
"Stuff and nonsense", and there we parted.

Mammon became my cherished idol,
Desdemona my life's ambition,
Bacchus my ever loving hero-friend.
With riches and pleasures galore what more did I need?

Fool that I was; mixed up and confused
I meddled with and muddled everything,
And came off sullen and dissatisfied;
Failure in everything and wretchedness in the end.

A vague, sort of some faint dream of a god,
A loving God with a ms outstretched,
Now, at times, looms before my soul so dazed:
And I listen to an inner voice that urges me to repent.

And a longing, I know not from where,
But too piercing to ignore,
Rises up in my heart so sore,
To fly away to that celestial shore.

But alas! deeds weigh me down to this world,
Wings fail to bear me and I waver.
Before I sink into the quagmire
I pray, outstretch Thy helping hand.

For in this reckless dashing world
None but Thy ward can stay aright
And not lose his head for nought.

In Thy compassion, then, O Father of us all,
Accept this Thy repentant prodigal.
Let me lie at Thy feet, O Master Divine,
With my heart set on what is truly genuine
And so shall I live happily – Thy slave.

NUCLEIC ACIDS

Rajan V. N., III B. Sc.

Miescher, a great zoologist, was the first man who extracted nucleic acids from the nucleus of fish sperm and pus cells. Besides the nucleus, they were also found in the cytoplasm They got the name nucleic acids because they were acidic and were first identified in the nucleus. Nucleic acids contain carbon, hydrogen, oxygen, nitrogen, phosphorous etc. They are giant molecules like protein.

Nucleotides are the simplest units of nucleic acid. Each nucleotide has a basic chemical structure being composed of a five carbon sugar (pentose), a nitrogenous base and a phosphate group.

The sugar which is present in the nucleic acid is of two types–ribose sugar and a deoxyribose sugar. Deoxyribose sugar is one oxygen atom less than the ribose sugar.

Based on the type of sugar present, the nucleic acids can be divided into two viz. Ribo Nucleic Acid or RNA and Deoxyribo Nucleic Acid or DNA.

The bases contain nitrogen atoms and hence they are called nitrogenous bases and give basic or alkaline reactions. The bases are of two types namely 'purines' and 'pyrimidines'. Both in RNA and DNA, the purines are adenine and guanine. The pyrimidines in DNA are thymine and cytosine whereas in RNA they are cytosine and uracil. ie, the thymine in the DNA is replaced by uracil in RNA.

Molecular structure of D. N. A.

The exact arrangement of the nucleotides in the D. N. A. molecule was first proposed by James Watson and Francis Crick in 1952.

According to Watson and Crick model of DNA, it consists of two long chains of nucleotides coiled around each other to form a double helix. The outside of the chain is made up of sugar and phosphate. These two chains are held together by means of cross strands, which are made up of purine and pyrimidine bases, linked through hydrogen bondage.

The DNA molecule duplicates by a process called hexosis, during all division. In this process the molecules

unwind from one end and the two chains separate like the opening of a zipper. Free nucleotides are available in the surrounding medium, the mucleoplasm. Adenine receives thymine from the medium. Unpaired guanine receives cytosine.

Ribo Nucleic Acid or R. N. A.

Ribo Nucleic Acid occurs mainly in the cytoplasm and less in the nucleus. In some viruses (Tobacco mosaic) RNA is the genetic material. RNA serves as an intermediate agent by which protein synthesis is carried on.

There are three types of RNA viz. Transfer RNA, Ribosomal RNA and Messenger RNA. Transfer RNA is the soluble and simplest form. They pick up aminoacid and carry them to the sites of protein synthesis. Ribosomal RNA is found in the Ribosomes of cells. These are the sites of protein synthesis and they contain RNA and protein. Messenger RNA is an intermediate one between DNA and RNA.

The Important differences between the RNA and DNA are the following.

DNA is double helicant while RNA is mono helicant. The pentose sugar of DNA is deoxyribose while that of RNA is ribose. In DNA the thymine is present but in RNA it is replaced by uracil.

Significance of Nucleic Acids.

They are primarily concerned with the storage and transmission of hereditary information. In most organisms DNA is the genetic material.

DNA carries hereditary factors from the parent cell to the daughter cell, by a process called duplication. The interchange of characters occur during cell division. DNA takes up the role of expression of the genetic features. This is by the synthesis of specific protein. For this DNA acts as a mould and synthesizes specific RNA called messenger RNA The messenger RNA carries out the actual synthesizing process, adopting the pattern encoded in the DNA. So in the expressien of genetic factor DNA acts as the architect and RNA the contractor. DNA Decides and holds the master plans. It takes true copies which are handed to RNA. As specified in the true copies RNA carries out construction.

A half crown and a three Penny bit fell into a dispute as they lay side by side in a lady's purse.

"You are an insignificant little creature, said the half crown, looking down with disdain upon his companion.

"That may be, but at any rate, I go to church a good deal oftener than you do" was the reply.

—Cronica (Buenos Aires)

A REVERIE

Jose George II B. A. Litt.

I lie in my coffin-bed
All my fancies shed,
Far away from many a yard
And all other business discard.

To dream of the gone charm
Is indeed a soothing balm,
And to a groaning heart
Is true to enjoy an art.

I dreamed of an endless spring
That would soon bring
For me a bed of roses,
But alas! the rush of winter disposes.

Here, whoever cares who flourish
Or whoever would perish
Enough stuff we must in lavish,
For our sole aim, our belly's cherish.

And for us, the one and only herd
Never stops to take the sword,
For peace, fed up with many a word
Alas! turned a stranger to this world.

All my dreams turned in vain hope,
And all woeful things I grope
Always make me choke
And life itself seems a yoke!

COLLEGE UNION EXECUTIVE

Joy Mathew III B. Sc.
N. C. C. Under Officer

Thomas P. T. II B. Com.

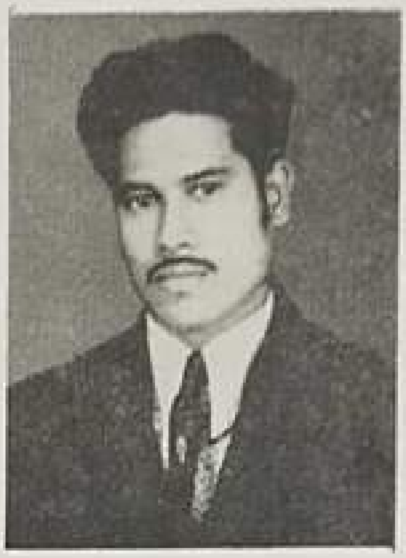

Abraham E. J. II B. A.

George Thomas
II P. D. C.

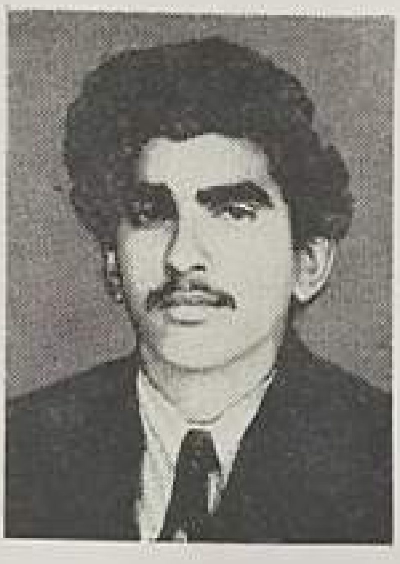

George Chenneli
I P. D. C.

Muralidharan R. III B. Sc.
Secretary Maths Association

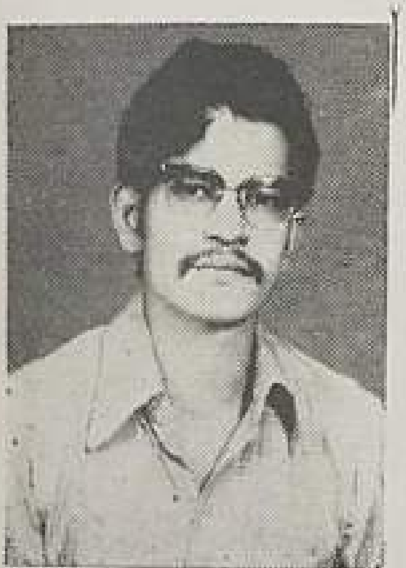

Kurian V. M. III B. A.
Secretary Economics Association

N. Asok II B. A., Secretary
English Association

P. J. Thomas III B. Com.
Secretary Commerce Association

Babu G. II D. C. Secretary
Zoology Association

Cyriac S. K. II D. C. Secretary
Chemistry Association

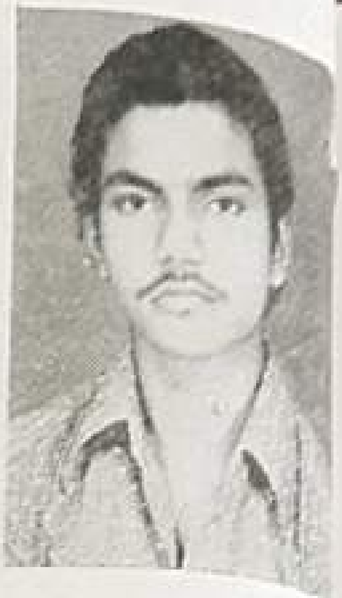
Tomy Jose C. I B. Co
Best Actor

Ambika Devi T. G. II B. A.
Best Actress

Daisamma Jacob III D. C.
Best Actress in male role

Thresiamma K. O. I P.D.
Best Actress in male ro

Pathrose C. M. III D. C.
Under Officer

Jacob Rajan III B. Com.
Sports Champion

Yohannan M. V. III B.A
C. S. M.

At Home Away From Home

Jose M. Malana
III D. C. Zoology

Twentieth century is an age of anxiety. Man becomes more and more restless day by day. Only a superior type of education will relieve him of this restlessness. It is said that "the destiny of a nation is shaped in her class rooms". As education aims at the over all development of the pupils, mere class room teaching will not suffice. Visiting places of geographical and historical importance and scenic beauty will enhance imagination and broaden the mind. A well conducted picnic to an idyllic spot will even help one's mental formation.

With this aim in view, we the students of the final year Zoology, chose Goa as our picnic spot this year.

On that fine, crisp evening of 17th November 1976, as the sun was slowly climbing down the western sky, forty children of 'Deva Matha' boarded a bus aiming at a distant spot. The bus, as if inspired by the full blooded youths inside, advanced fast. Bekal Fort Beach offered us a fine sprawling view at our first halt at Kanjamgadu, a country town in Northern Kerala. After having studied the fauna there, we started to Mangalore under the blistering sun. The short stay at Mangalore made us familiar with men and matters there. At about 7 O' Clock on the second day of our tour, we proceeded to Karwar. The sweet music sung by our songsters, the fast receding trees on both sides, the dark tape-like road ahead of us, all had an enlivening influence on our body and mind. The moon-struck sea on our left had an awful effect on us. We stepped out of the bus at 2.30 A. M. in Karwar and were lodged for the night in a nearby hotel. In spite of the tedium of the long journey we did not feel sleepy as the tantalizing sight of Goa was still ahead.

We woke up early morning and got ourselves and our coach ferried across the Karwar River and reached Sadasivagad. In a sweep the ferry-boat took us to the other shore. But most of us were enchanted by that majestic sail and, hence, wished to have it again. So we hired a light boat and rowed through

the river for about two hours. The cool breeze of the river had a lasting effect on our body and we felt comforted. When the bus reached Marcel Goa, our professor had to wake us up from deep slumber.

On the morning of 20th November we started sight-seeing in Goa. Goa, Daman and Diu, three pockets situated miles apart, but bracketed together for administrative purpose, are a part of our complex Indian Union. After 451 years of colonial rule these territories were liberated from the Portugese yoke on 19th December, 1961. Goa is only a district of the union territory of Goa, Daman and Diu. It comprises 11 taluks with Panaji as the capital. Goa, gifted with its natural beauty and historical background, offers a host of attractions for holiday makers and connoisseurs of art. The 120 Kms border of Goa along the cost breaks into rivers, mountains and palm fringed beaches. The natural beauty exactly harmonizes with that of Kerala; hence a Keralite feels quite at home there.

Our first attempt was to visit the different beaches of Goa. Anjuna beach, from where we collected fauna and had a nice bath, attracted us very much. The Hippies of Baga beach were for many of us a curious sight. The Hippies, naked in the full sense of the term, reminded us of the vanity of human wishes and the savage in man. Our afternoon visit to Calangute beach brought us many new experiences. Words cannot adequately describe the scenic splendour of this beach. The facilities provided here by the Department of Information and Tourism, of the Government of Goa, Daman and Diu, adds to its natural beauty. It is the best known holiday resort in Goa.

On the morning of 21st November ruminating the pleasant memories of the previous day, we set out to survey the different cities of Goa. Old Goa, because of its historical prominence, did not escape our notice It is actually a 'city of churches'. Eventhough this prominent city of the 15th century is now deserted, the Basilica of Bom Jesus and Se Cathedral make this place unique. The casket containing the mortal remains of St. Francis Xavier enshrined in Bom Jesus Baslica, is a great master piece of art. Se Cathedral with its gigantic Tower and golden bell captures the attention of all. The nunnery of St Monica is significant for its massive walls and buttresses It was built in the 15th century. Close to this nunnery there is a dilapidated seminary which is connected to the nunnery by an underground tunnel. This tunnel, according to some, is a standing monument of the vicious life of the clergy class of the 15th century. However, the nuns explained that the purpose behind the construction of this tunnel was to facilitate the arrival of the priests to the nunnery during rainy season to say Holy mass.

Panaji, situated on the Mandovi river, is significant in many ways as the capital of Goa. Ultinho Hill, from where one can have the view of the whole city, adds to the scenic splendour of this town. Mormugao Harbour, situated 33 kms. away from Panaji, is one of the greatest ports in the West Coast of india. This is a great centre of

UNFADING BEAUTY

Asok II B. A. Litt.

He who loves a rosy cheek
Or a reddish lip admires,
Or from stone like eyes does seek
Fuel to maintain his fires,

As old, time makes these decay,
So his flames must waste away,
But a smooth and stead fast mind,
Gentle thoughts, calm desires,

Hearts with equal love combined
Kindle never dying fires.
Where these are not, I despise
Lovely cheeks or lips or eyes!!

---

foreign trade. Murgao, Vascoda Gama and Mapusa are the other important towns of Goa.

After a heavy breakfast in the morning on 22nd November we left Goa. After visiting the technological and archaeological museums in Bangalore, we came to Mysore on 23rd November. Vrindavan, St. Philomina's Church and the zoo were the chief attractions for us. We did not stay long in Mysore as the chilly Ooty was beckoning us, with its splendour and glory, to have a sojourn there. The arresting sight of Mudumalai Wild life sanctuary stopped us on the way to Ooty. The Bandipure Bird sanctuary. attracted us very much as we are students of Zoology. The severe and blessed atomosphere of Ooty created many Wordsworths among us.

24th November evening saw our departure from Ooty. We began to have a longing for home. Truly, for seven days we were quite at home though away from home. Though physically exhausted, with abundance of experience and fresh memories, on the chirpy morning of 25th November we came back to 'Deva Matha' who had seen us off a week before.

DEVA MATHA COLLEGE
UNION REPORT 1976-'77

Respected Chief Guests, Ladies and Gentlemen,

Against the background of indiscipline and agitations of former years, the year under review has been one of peace and stability in the campus. Claiming spectacular achievements is absurd; but one thing is true, the student community in general has turned to creative and constructive fields. At the same time, it felt itself relieved when union elections, suspended in the preceding year, were once again held, though to some it may have been a dull affair.

The college union started functioning a bit late this year. Under the new guidelines prescribed by the 'Emergency' the first round elections, those of the class representatives, were held on 18th September, followed by the election of the office bearers on 22nd September 1976. And for reasons beyond our expectations, the Union was approved by the University only by the end of October 1976.

The following are the College Union office bearers:

Chairman- James N. J. III D. C., Vice-Chairman- Sobhana Mani K. II D. C, General Secretary- James Joseph III D. C., Arts Club Secretary- Sunny Joseph C. III D. C., University Union Councillors- Mathew T. J. II D. C. and Joy George I D. C., Student Editor-Joseph John II P. D. C.

The College Union executive consists of the above office bearers plus Joy Mathew III D. C., Abraham E. J. II D. C., Thomas P. T. II B. Com., Jose George II P. D. C. and George G. Chennelil I P.D.C.

The following were elected as the secretaries of the various subject associations: Economics- Kurian V. M. III D. C., English- Ashokan N. II D. C., Commerce- Thomas P. J. III B. Com., Chemistry-Cyriac S. K. II D. C., Zoology- Babu G. II D. C., Mathematics-Muraleedharan R. III D. C.

The College Union was inaugurated by the Hon'ble Minister Sri. K. M. Mani on 19th Nov., 1976. The Minister exhorted the students to a conduct of constructive idealism and emphasized the need of students not getting too much involved in politics; for, it undermines the professed interests of true students, he said. Rt. Rev Dr. Joseph Pallikkaparampil, President of the meeting, also spoke on the occasion. Sri. L. P. R. Varma inaugurated the Fine Arts Club.

The College Union nominated Augustine Joseph III D. C. as the

secretary of the Planning Forum and John V. K. II B. Com. as the General Captain of Sports and Games.

With due importance as is the tradition with our college, a number of Clubs have been formed. Music Club, Oratory Club, Journalisom Circle, Study Circle, Planning Forum, Dance Club, Dramatic Club, Science Club, Film Club, and Quiz Club are the various clubs affiliated to the College Union. We are proud of them, most of which functioned in the best way possible and some were superb, in having organized camps and seminars.

The Oratory Club

The Oratory Club under the dynamic leadership of our organizing giant Sri K. M. Chacko of the Dept. of English, has attained new dimensions of activities. With Sri. Jose Mathew and Thomas V. Cyriac as its energetic secretaries, the year has been a memorable one for the seven year old Club. Through its weekly meetings for speech practice, the club has imparted training in public speaking to forty students this year. Occasional speech competitions and a mock assembly were conducted. Prof K. C. Peter's "Public speaking Efficiency Course" was conducted on 23-10-'76. Adv. Kumarakom Sankunni Menon addressed a special meeting under the auspices of the Club on 24-11-'76. Master Avinash Mathew's guitar music on the occasion enchanted the audience.

The third intercollegiate Elocution competition for the "Deva Matha Trophy was conduated on 22-1-'77. A new trophy was instituted this year in loving memory of Sri. K. D. George, an active member of the Club, who died in the Kodaikanal bus accident in May '76. The trophy was donated by the N. S. S. Unit of the College. Sri. Tom P. Thomas of K. E. College, Mannanam, secured the first place in the contest. Fr M. T. Jose, U. C. College, Alwaye, and Sri. Devasia Kurian, St. Thomas College Palai, won the second and third places. The winners were awarded Rs. 50/=, Rs. 30/= and Rs. 20/= respectively, in addition to books and merit certificates. K. E. College won the Deva Matha Trophy for the best team and U. C. College won Sri. K. D. George Memorial Trophy for the runner-up team.

An ambitions scheme of a three-day intercollegiate leadership training camp was successfully carried out by the Club from 28th to 31 st January 77. With the motto 'Youth against Social Evils', the camp aimed at creating in students an awareness of the various evils in the society and equipping them for a fight against them. About fifty representatives from various colleges attended the camp. The camp was inaugurated by Prof. K. M. Chandy, Chairman, Rubber

Board. M/s. Palai K. M. Mathew and T. Joseph also spoke on the occasion. Fr. A. Adappoor, Fr. Kuriakose Parackal, Prof. K. M. Tharakan, Dr. Justine G Padamadan, Sr. Gemma, and M/s Tom Jos Angamaly, M. A. John, M. C. Ildephonse. Thekkinkad Joseph and Abraham Kalayil, were the resource persons in the camp.

This year also, the members of the Oratorical Team took part in a number of intercollegiate debates and speech competitions and won prizes and Trophies. Chief among the prize winners are M/s. Joseph John, V. J. Mathew, Joseph Chandy, T. M. Thomas and Baby Thomas.

Journalism Circle

The Journalism Circle under the direction of Sri. V. I. George M. A., has been very active during the year with frequeut seminars. The Circle was inaugurated on 20th August 1976 by Fr. Colombier (Deepika). Mr. V. K. Bhargavan Nair (Malayala Manorama) spoke on the occasion. A one-day seminar and an essay competition followed. Messrs. P. P. Scaria (Deepika) M. Viswambharan (Kerala Kaumudi) and T. R. Rajasekharan (Indian Express) led the seminar.

On 23rd January, 1977, the Circle organized an intercollegiate seminar on Journalism participating 50 students from different colleges. Messrs. Kurian Pampady, Joseph Kottaram, Vijay Mohan, N. M. Mani, Jose Panachipuram (Malayala Manorama) and Messrs. Madavana Balakrishnapillai, Thekkinkad Joseph (Deepika) led the discussion.

Mr. Joseph John II B. Com., Mr. Baby Thomas II B. A., and Mr. Jose Emmanuel III B. A., President, Secretary and Joint Secretary respectively, deserve special mention.

Apart from the unpaying curriculum that the students are forced to pursue, these seminars, to a considerable extent, could give better orientation to those who attended the seminars.

Planning Forum

The activities of the Planning Forum were inaugurated on 9th Nov. 1976. The inaugural address was given by Prof. Joseph Alexander, Principal, Govt. College Nattakom. The Forum has got 50 volunteers presided over by Mr. Mathew Sebastian M. A. with Mr. Augustine Joseph III D. C. as its secretary. We are glad that the University this year has formally approved the unit.

The attention of the Forum has been turned mainly to social service. Some of the members participated in the village-reconstruction camp at Kadaplamattom. The Forum has also conducted some active discussions on national planning.

The Graduates' Club

A word in this context about a highly imaginative and creative club here, is only appropriate. The Graduates Club, though not affiliated to the College Union, has our unreserved praise and appreciation. Consequent upon the communion of some of our most creative minds, led by John C. Mathew, Babu G., Jose George, Alex Augustine, George D. K., Jeboy Joseph and Joseph James, the Graduates Club, in fact, has been the crown and glory of our clubs. Anyone is a member of the club, as its president puts it, who thinks along creative and imaginative, free and unsophisticated lines. And truly has it set the stage for a new way of life, at once assimilatory and original. Projecting its diverse activities round about a first rate periodical namely, 'The Graduate', the Club expects vaster dimensions of activity next year.

Associations

The Commerce Association, perhaps the most energetic association in our college, as usual organized a grand get together. The function had all the colour and variety as are worthy of their immense co-operation and team-spirit. The chief guest on the occasion, Mr. Joseph Antony, Manager, Federal Bank, pointed out how thorughly Commerce subjects have become part and parcel of our every day life.

In spite of a limited and curbed scope, the Chemistry and Zoology associations conducted some research-oriented seminars. The chief object of the Chemistry Association being promoting opportunities for the development of efficiency and knowledge in the field of Chemistry, they conducted a discussion on the chemical aspect of life.

Under the auspices of the Zoology Association, a demonstration class was organized. Dr. Abraham K. of Anti-Snake Poison Research Institute, Ettumanoor, handled the class. He was able to give an authentic lecture on how poison could be extracted from wild snakes. Further, useful discussions were held on nucleic acids and on sex-education by Prof. K. C. Joseph, Professor in Radiology, Medical College, Kottayam.

Sports

The sports folio speaks of the proudest achievements the college has realised. Our college won the coveted championship in the East Zone Athletic Meet held at Changanacherry. With due recognition, the Union accorded a grand reception to our distinguished atheletes for their unique performance. Mr. V. K. John, individual champion, has been awarded a trophy by the Union. Further, we are happy to

make special mention of four of our distinguished athletes- Mr. V. K. John, Sunny Issac, P. P. Thomas and Raju C. L. S- who represented the University at the inter' varsity meet in Banares.

We cannot pas on without making citation of our outstanding students, ten of whom were sent by the union to participate in the various competitions held in connection with the Maharajas College Jubilee celebrations at Ernakulam. Besides, Mr. Joseph John II B. Com. and Mr. Jose George II D. C. participated in the Elocution Competition conducted by the "Pioneers Arts Club, Palai", bagging the first in Malayalam and the second in English respectively.

The College Union on the 3rd February conducted a grand debate on the propriety of continuing the present dowry system. Mr. Cyriac Thomas, Lecturer St. Thomas College palai and Mr. M. A. John with their native touch of humour spearheaded the pros and cons.

We were distressed at the news of the sad demise of the President of our nation on 11th February 1977. An immediate gathering of the staff and students was called for to grieve the situation and to pay our homage to the highest office of the nation.

In connection with the college day celebrations, the College Union conducted competitions in the following items.

Essay Writing: English, Malayalam and Hindi.

Music: Light Music, Classical Music, Group Music, Instrumental Music and Recitation.

Elocution: English, Hindi and Malayalam. Short Story writing and Verse Making-both in English and Malayalam.

Dance: Single Dance and Group Dance – Pencil drawing. Painting. Mono – act, Mimicry, One – Act play and Fancy Dress.

Finally the college union expresses its indebtedness to all its members and associates. Nothing can mar our appreciation of the spirit of co-operation that has been extended to us by all concerned. Our sincerest gratitudes go to Rev. Fr. Principal, Our Vice-Principal and all the staff and students of the college.

Thank you, one and all.

Deva Matha College,
Kuravilangad,
24th Feb. '77.

James Joseph,
General Secretary.

Joseph John II B. Com.

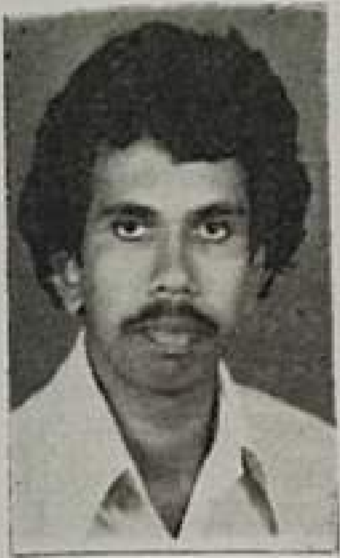

President, Journalisam Circle, Best Speaker and Trophy winner, B. M. Peter Memorial Speach Competition Cochin; winner 1st prize in Pioneer's Trophy elocution competion Palai; Second prize in Murali Memorial Trophy Ernakulam, and Mannam Centenary Trophy debate Changanacherry.

V. J. Mathew I B. A.

Winner, 1st prize, S. T. Reddiar Trophy Elocution competition; Second prize in the Mannam Centenary Trophy debate; Secon prize in Murali Memorial Trophy; 1st prize in the annual elocution competition of the College.

Joseph Chandy I P. D. C

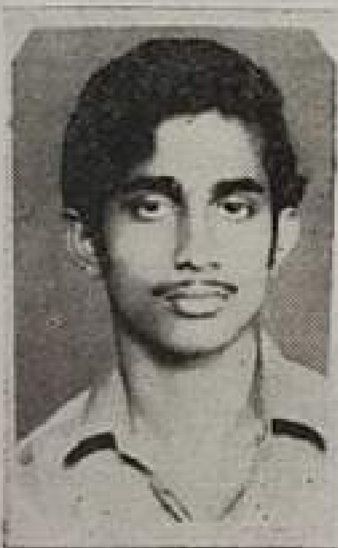

Winner B. M. Peter Memorial Trophy and S. T. Reddiar Memorial Trophy debate; Second prize, elocution competition by the All Kerala Catholic Congress.

Jose George Myladoor II B. A.

Best Camper at A I C U F Leadership Camp Changanacherry. Second prize in elocution (English). Pioneer's Trophy competitions, Palai.

ORATORY CLUB

Prof: K. M. Chandy, Inaugurating the Oratory Club's, Leadership Traing Camp.

The Debating team

Jose Mathew
Secretary, Oratory Club

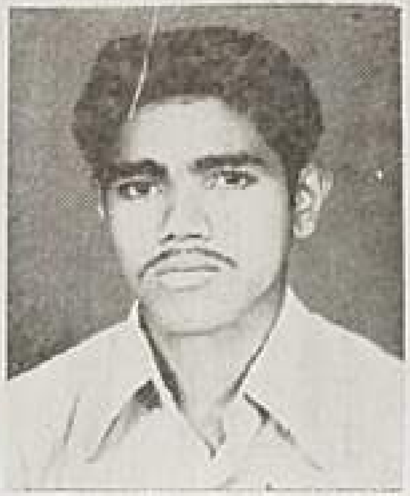

Johny Joseph, President
A I C U F & Arts Champion

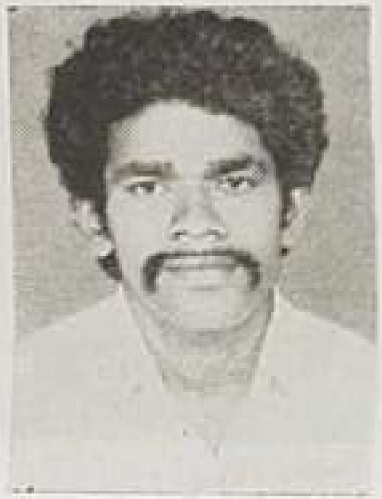

Augustine Joseph
Secretary Planning Forum

സാഹിത്യവും ജീവിതദർശനവും

ജോസ് മാത്യു I B. A.

എന്താണ് സാഹിത്യം? ഒററവാക്കിൽ മനുഷ്യർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേക കഴിവുകളിൽ ഒന്നാണ് സാഹിത്യം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ് സാഹിത്യം. സാഹിത്യകാരന്റെ തൂലികയ്ക്ക് ഖഡ്ഗത്തെക്കാൾ ശക്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ വിവിധത്വം കണ്ടറിഞ്ഞ് അതു രേഖപ്പെടുത്തിയതും, ഭാഷയുടെ മാററുരച്ചുനോക്കിയതും സാഹിത്യകാരൻമാരാണ്. ലോകോപകാരികളും, മാർഗ്ഗദർശികളും, ഉപദേഷ്ടാക്കളുമായിട്ടാണ് സാഹിത്യകാരൻമാരെ നാം കണക്കാക്കുന്നത്.

സാഹിത്യകാരൻമാർക്ക് മരണമില്ല. അതിനുദാഹരണമാണല്ലോ വ്യാസൻ, ഹോമർ, ടോൾസ്റ്റോയി, ഡോസ്റ്ററയോവസ്കി, കാളിദാസൻ, ടാഗോർ തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരൻമാർ. ഇന്നും ജനകോടികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അവർ ജീവിക്കുന്നു. ഈ മഹാരഥൻമാരുടെ ആലോചനാശക്തിയുടെയും, മനോധർമ്മത്തിന്റെയും, ലോകപരിചയത്തിന്റെയും മധുരഫലങ്ങൾ ഇന്നും നാം ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കഷ്ടപ്പാടും, മനഃക്ലേശവും മററു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിച്ച് ജീവിക്കുന്ന നമ്മൾക്ക് ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതി പാരായണം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ പല പുതിയ അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു പുതിയ ലോകത്തിൽ എത്തിയ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുതിയ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ച അനുഭൂതി ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതി പാരായണം ചെയ്യുന്ന വായനക്കാരനിൽ ഉളവാകുന്നതാണ്.

സാഹിത്യത്തിൽ നൻമയും തിൻമയും ഉണ്ട്. വായനക്കാരനിൽ പുതിയ ചിന്താഗതിയും ജീവിതരീതിയും വളർത്തുവാനും, നിരാശയുടെ വക്കിലെത്തിയവന് ആശ നല്കുവാനും, ആത്മഹത്യക്ക് ഒരുങ്ങുന്നവനെ അതിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കുവാനും ഉത്തമ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾക്ക് കഴിയുന്നതാണ്. സാഹിത്യ നിർമ്മാതാവിന് വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെയും സ്വഭാവത്തെയും ദുഷിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവരുടെ അഭിരുചിയെ അനഭിലഷണീയമായ പാന്ഥാക്കളിലേക്ക് നയിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്.

''സാഹിത്യരചന മനുഷ്യന്റെ അന്തരസത്വത്തിന്റെ വികാസമാകുന്നു.'' രചയിതാവിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ശരിയായ പ്രതിച്ഛായതന്നെയായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടത്. വായനക്കാർക്ക് പ്രയോജനം ലഭിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ രചന നടത്തുന്നവരുടെ കൃതികളിൽ മാത്രമേ രചയിതാവിന്റെ അന്തർഗ്ഗതം ശരിയായവണ്ണം പ്രതിഫലിക്കുകയുള്ളു. തന്റെ ചുമതലകളെക്കുറിച്ചും, രചനയെക്കുറിച്ചും, രചനാവൈഭവത്തെക്കുറിച്ചും ബോധമുള്ള സാഹിത്യകാരനിൽനിന്നുമാത്രമേ ഉത്തമ സൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു.

എന്തിനായിട്ടാണ് എഴുതാൻ പോകുന്നത് എന്നതിനെപ്പററിയും, വായനക്കാർക്ക് ഉപദേശം നല്കുവാൻ പക്വതയും ലോകപരിചയവും വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും, വായനക്കാരുടെ നിലവാരത്തെപ്പററിയും, വിഷയത്തിൽ തനിക്കുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തെ കുറിച്ചും, തനിക്കുള്ള കഴിവിനെപററിയും മററും സാഹിത്യരചന തുടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പ് സാഹിത്യകാരൻ ചിന്തിച്ച് സ്വയം ഒരു ടെസ്ററ് നടത്തി സംതൃപ്തനായതിനുശേഷം രചന നിർവഹിച്ചാലെ നല്ല രചനകൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആത്മ പരിശോധനനടത്തി സംതൃപ്തനായതിനു ശേഷം രൂപംകൊള്ളുന്ന രചനക്ക് വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ അഭിനവവും ആനന്ദപ്രദവുമായ വികാരത്തെ ജനിപ്പിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരിക്കും. അത്തരം രചനകൾ വായിക്കുന്നതുവഴി വായനക്കാരന് ജ്ഞാനവും രസവും ഉണ്ടാകും.

വ്യക്തമായ ജീവിത ദർശനമുള്ള സാഹിത്യകാരൻമാർക്കു മാത്രമേ മനോധർമ്മം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യരചനകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ദുഃഖകരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെ സന്തോഷകരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളാക്കി മാററി സാഹിത്യരചന ഏറെ ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് വ്യക്തമായ ജീവിത ദർശനം ഏററം അത്യാവശ്യമാണ്. സുഖിക്കുന്നതിനും ആനന്ദിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മാത്രമുള്ള അനുഭവങ്ങളല്ല ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നത്. സമ്മിശ്രമായ അനുഭവങ്ങളാണ് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഉള്ളത്. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിലും ഒരേ രീതിയിലുള്ള അനുഭവങ്ങളെ രചനയുടെ സന്ദേശമാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പട്ടിണിയുടെ പശ്ചാത്തലം കൂടാതെ വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു ഊണിന്റെ വർണ്ണനകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു ഉത്തമ സാഹിത്യകൃതി രചിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ദാരിദ്ര്യവും, വിരഹവും, ഭയവും, ക്രോധവും, ശോകവുമെല്ലാം ജീവിതത്തിലെ അസുഖകരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്തരം അസുഖകരമായ അനുഭവങ്ങളെ ആസ്വാദ്യകരമാക്കി തീർക്കുന്നതിലാണ് സാഹിത്യകാരന്റെ കഴിവ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

ഏത് അസാധാരണമായ വികാരത്തെയും ഏത് മനോ വൈകൃതത്തെയും ശരിയായ ഉൾക്കാഴ്ച അഥവാ ജീവിത ദർശനം ഉള്ള സാഹിത്യകാരൻമാർ അതി മനോഹരമാക്കിത്തീർക്കും. മനോരോഗം ബാധിച്ചവരുടെ ചേഷ്ടകൾ മനോവൈകൃതമുള്ളവരുടെ കർമ്മവൈകൃതങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം മാന്ത്രികസിദ്ധികൾകൊണ്ടെന്നപോലെ ഉത്തമസാഹിത്യകാരൻമാർ ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള സിദ്ധികളില്ലാത്തവരും, ശരിയായ ജീവിതദർശനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരുമാണ് വൈകൃതങ്ങളെ പച്ചയായിതന്നെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ശരിയായ ജീവിതദർശനം ഇല്ലാത്ത സാഹിത്യകാരൻമാരാണ് ലൈംഗികത, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ രോഗങ്ങൾ മുതലായവ അവയുടെ ലൗകിക രൂപഭാവങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരാണ് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വികാരങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്ത് വൈയക്തികവും സാമൂഹി

ലയനം

ജോർജ്ജ് നടവയൽ
II P. D. C.

നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം;

സൂര്യദേവനെഴുന്നെള്ളാൻ,

ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ താരകൾ ചേതനയററവയാവാൻ.... ഞാനുമൊടുങ്ങാൻ.... ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം....

വല്ലാത്ത കിതപ്പ്. കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ട്! രോമകൂപങ്ങളിൽ കടന്നൽകുത്തുകൾ!!

വീണ്ടും വീണ്ടും ആഞ്ഞുപതിക്കുന്ന നരപാദങ്ങൾ. അവയ്ക്കിടയിലമരുന്ന ശ്വാസം. പൊട്ടിത്തകരുന്ന സർവ്വനാഡീസന്ധികൾ.

ഉരിഞ്ഞു വീഴുന്ന എന്റെ;.... ഉരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തപ്പെടുന്ന.... എന്റെ കനകനെൻമണിക്കുട്ടികൾ!!

സന്ധികൾ പൊട്ടുന്നതിന്റെ ഞെട്ടിക്കുന്ന ഒച്ച. അതുകേട്ട് ഞെട്ടിവിറയ്ക്കുന്ന മന്ദമാരുതൻ.

''എന്നെ, ഒന്നു വീശി തണുപ്പിക്കൂ മന്ദമാരുതാ....'' കിളികൾ. കിളിക്കുവലുകൾ.... കളിയാക്കലുകൾ..... അന്ന് എന്നിൽനിന്നും മധുനുകർന്ന ചുണ്ടുകൾ!.... എന്നെ പുകഴ്ത്തിപ്പാടിയ ചുണ്ടുകൾ!! അവയുടെ കളിയാക്കലുകൾ ... !!! അതേ, ഇതുതന്നെ ലോകം—തിന്നചോറിൽ കല്ലിടൽ....

''ഉരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തപ്പെടുന്ന എന്റെ പ്രിയ കനകനെൻമണിക്കുട്ടികളേ, പിരിഞ്ഞു പോവുക. അറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തപ്പെട്ട നാം അശക്തരല്ലോ.... ഇവിടെ നമ്മെ സഹായിക്കാൻ ആരുമില്ല ... ആരും....''

ഹാ·· വല്ലാത്ത തളർച്ച··

സൂര്യദേവന്റെ പുഞ്ചിരി.

അതു കാണുന്ന എന്റെ നേത്രങ്ങൾക്ക് മയക്കം··

മയക്കത്തിൽ തെളിയുന്ന ഓർമ്മകൾ····;

മുണ്ട് പൊരച്ചുകുത്തി, താളത്തിലടുക്കുന്ന പെണ്ണാളുകൾ. ഉരസി മൂർച്ച കൂട്ടിയ അരിവാളുകൾ, നൃത്തവേഗത.

കവുമായ അധാർമ്മികതയിലേക്കും തജ്ജന്യമായ നിരാശയിലേക്കും, നിസ്സംഗതയിലേക്കും മനുഷ്യവ്യക്തിയെ തള്ളിവിടുന്ന വികലസാഹിത്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

സമൂഹത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ദുരവസ്ഥക്ക് വികല സാഹിത്യ രചനകളും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. അസംതൃപ്തിയിലും അസമാധാനത്തിലും ജീവിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ മോചനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം അന്വേഷിക്കുകയാണ്. അവരുടെ അന്വേഷണത്തെ സഹായിക്കുവാനും, ശരിയായ ലക്ഷ്യത്തിൽ അവരെ എത്തിക്കുവാനും, സാഹിത്യത്തിന്റെ മൗലിക ധർമ്മത്തെ വ്യഭിചരിക്കാതെ, വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടോടും ജീവിത ദർശനത്തോടും കൂടി സാഹിത്യരചന നടത്തുന്ന സാഹിത്യകാരൻമാർക്കു മാത്രമെ സാധിക്കുകയുള്ളു.

പാട്ടുകൾ, ആർത്തുല്ലസിക്കൽ....

''ഹയ്യോ... നീററൽ····''

അറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തപ്പെട്ട ഞാൻ ··· കൂട്ടുകാരികൾ....

പെററമ്മേ····, പോററമ്മേ······, ഭൂമീ...., ദേവി... , അങ്ങെവിടെയായിരുന്നു····? വേദനയുടെ നീററലിൽ ഞങ്ങൾ വാടുമ്പോൾ അങ്ങു നിശബ്ദത പാലിച്ചതെന്തേ····? പറയൂ അമ്മേ··, പറയൂ····

''പൊലിയേ വാ···· പൊലിയേ ····പൊലി''... മനുഷ്യാട്ടഹാസം. പൊലിയെട്ടെന്ന്····!!

നമ്മുടെ പൊലിയൽ— അവരുടെ പൊലിക്കൽ?

മന്ദമാരുതൻെറ തലോടൽ··!

സൂര്യദേവൻെറ പുഞ്ചിരി..!!

ഓർമ്മകളുടെ മയക്കം !!!

എല്ലാം ശൂന്യം·· തികഞ്ഞ നിർവ്വികാരത····

വേദനയില്ലാത്ത ലോകം····

അകലെപ്പോയ തളർച്ച··വിളർച്ച··

''സൂര്യദേവാ···· നമസ്കാരം··

മന്ദമാരുതാ···, സൂര്യദേവാ···, നിങ്ങളെൻെറ ദേവൻമാർ ··· ദുഃഖത്തിലും സുഖത്തിലും കൂട്ടുകാർ— ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവർ······ നിങ്ങൾക്കു നന്ദി ····''

ഞാൻ കാണുന്നു:

മനുഷ്യക്കോലങ്ങൾ; നട്ടെല്ലിനോടൊട്ടിയ വയറുകൾ··; തഴമ്പുകൾ പൊട്ടിക്കീറിയ കൈകൾ··· വിയർപ്പ് ചാലിറങ്ങുന്ന ശുഷ്കിച്ച ദേഹം····

അവരുടെ കൊതിപൂണ്ട കണ്ണുകൾ····

എൻെറ നെൻമണിക്കുട്ടികളിലൂടെ ഞാൻ അവരിൽ അലിയാനുള്ളമോഹം ..

എല്ലാം....

സർവ്വംസഹേ... ,ഭൂമീ... ,അമ്മേ....,

മനസ്സിലാകുന്നു;

അങ്ങയുടെ പാരമ്പര്യം— സേവന പാരമ്പര്യം— എന്തും സഹിക്കുക ... എല്ലാം നൻമയ്ക്കുവേണ്ടി.... അതുകൊണ്ടല്ലോ എല്ലാം അങ്ങു പൊറുക്കുന്നത്.... എല്ലാം .. !!

ആ പാരമ്പര്യം— അതിൽനിന്ന് ഞാനും വ്യതിചലിക്കുന്നതെങ്ങനെ...? ക്ഷമിക്കൂ അമ്മേ ...,

എൻെറ കഴിവുകേട്.... എൻെറ കോപതാപാദികൾ.... അസഹിഷ്ണുത.... സ്വാർത്ഥത ...

''വിതയ്ക്കുന്നവർ കൊയ്യട്ടെ ...''

ഹാ, .. എന്തൊരു ശാന്തി.... ബോധോദയം ...

''അവരുടെ ദുഷ്ടത, എൻെറ ശിഷ്ടതയ്ക്കുള്ള പ്രകടനവേദി ''

ഇതാ, വാർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, അവസാനതുള്ളി ജീവജലവും....

എന്നിൽ ഈ ജീവജലം നൽകിയ സൂര്യദേവാ ഞാനങ്ങിൽ ലയിക്കട്ടെ...

മർത്ത്യരേ .. ,

എൻെറ മക്കളെ — കനകനെൻമണിക്കുട്ടികളെ — മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്ക് തരുന്നു. ഈ രണാങ്കണത്തിൽ, ഈ ജീവിതസമരത്തിൽ നിങ്ങൾ നിലനിന്നു വിജയിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ പതാക പാറിപ്പറക്കട്ടെ .. ആ പറക്കലിൻെറ പിന്നിൽ വാസ്തവത്തിൽ തെളിയുന്നത് ഞങ്ങളുടെ സേവന പതാകയും....!!!!

സൂര്യദേവാ ...,

ഞാനൊടുങ്ങട്ടെ...,അങ്ങുദിക്കൂ.... കർത്തവ്യ വിമുഖരായ മനുഷ്യരെ കർമ്മോത്സുകരാക്കാൻ ...

ഗാന്ധിജിയുടെ സോഷ്യലിസം

വി. ജെ. മാത്യു I B. A.

"വിശക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ മുൻപിൽ അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിലല്ലാതെ ദൈവത്തിന് പോലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനാവില്ല."

ഗാന്ധിജി ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് ആയിരുന്നോ? പലരെയും കുഴപ്പത്തിലാക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണിത്. ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യസ്നേഹി ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റാണെങ്കിൽ ഗാന്ധിജിയും സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സോഷ്യലിസം മനുഷ്യപ്രേരിതമായ അവ്യക്തത നിറഞ്ഞ ഒന്നായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് തികച്ചും സാമ്പത്തികാർത്ഥത്തിലുള്ള, ഇന്ത്യയിലെ അവശ കോടികളുടെ സാമ്പത്തിക മോചനത്തിനുള്ള ഉപാധി ആയിരുന്നു. ഇന്ന് സോഷ്യലിസ്റ്റാണെന്ന് പറയുന്നത് ഒരു ഫാഷനായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസം എന്നു പദത്തിന് രൂപഭേദം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ടാരോ പറഞ്ഞത് ഓർമ്മവരുന്നു. 'സോഷ്യലിസം' ഒരു പഴകിദ്രവിച്ച തൊപ്പിയാണ്. ഒരു വഴിവക്കിൽ ഒരു തൊപ്പിവച്ചിരിക്കുന്നു. അതിലെ കടന്ന് പോകുന്ന യാത്രികർ അത് തലയിലണിയും. കുറച്ച് കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വ്യത്യസ്താകാരമുള്ളവർ അണിഞ്ഞണിഞ്ഞ് അതിന് പഴയ രൂപം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഈ തൊപ്പിപോലെ പലരും ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും ഉപ

ഞാൻ അസ്തമിക്കട്ടെ.,

ഈ അസ്തമനം എന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം .. ഇവിടെ,

ഈ മരണത്തിൽ എന്റെ ജനനം.... എന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിൽ എന്റെ മുക്തി ... അവിടെ എന്റെ അനശ്വരത ...

മനുഷ്യരേ ... ,

എന്നെ ചവിട്ടിമെതിക്കൂ... എന്റെ ആഗ്രഹം നടത്തൂ .. (നിങ്ങളുടെയും.)

വാടിയ ഒരു കച്ചിത്തുറുമ്പാവുക— എന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം.

എന്നെ ചവിട്ടിമെതിക്കൂ മനുഷ്യരേ ... ശ്വാസം മുട്ടട്ടെ ... സന്ധികൾ പൊട്ടട്ടെ നിങ്ങളുടെ കാലുകൾ എന്നെ മർദ്ദിക്കട്ടെ ... പേർത്തും പേർത്തും എന്നെ ആഞ്ഞു ചവിട്ടൂ ... മർത്ത്യരേ മർദ്ദിക്കൂ... (മന്ദമാരുതേട്ടാ... ഞെട്ടല്ലേ ..)

മർത്ത്യരേ .. അനിഷേധ്യമായ, അളക്കാൻ കഴിയാത്ത, അനിവാര്യമായ, അവർണ്ണനീയമായ എന്റെ ഈ ആഗ്രഹം നടത്തൂ..... മനുഷ്യരേ മർദ്ദിക്കൂ....... കൃഷ്ണനെപ്പോലെ; കാളിന്ദിയിലെ........

യോഗിച്ചുപയോഗിച്ച് ഇന്ന് സോഷ്യലിസത്തിന് രൂപം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസം എന്ന സുന്ദര പദമുപയോഗിച്ച് ഇന്ന് ചൂഷണം മറച്ചു വച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ചലിക്കുന്ന കൊട്ടാരങ്ങളാകുന്ന ഇംപാലകളിൽ പോലീസ് വണ്ടിയുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി പാഞ്ഞ് പോവുകയും പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിൽ പള്ളിയുറക്കം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന അഭിനവ സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നില്ല ഗാന്ധിജി. നിനക്കാവശ്യമുള്ളത് മാത്രം എടുത്തുകൊണ്ട് ബാക്കി അയൽക്കാരന് നൽകാൻ പറയുന്ന, യഥാർത്ഥ സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നു ഗാന്ധിജി.

നേതാക്കൻമാർ സാധാരണക്കാരെപ്പോലെ ആഡംബരരഹിതമായി ജീവിക്കണമെന്ന് ഗാന്ധിജി നിർദ്ദേശിച്ചു. പക്ഷേ അതാരും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം.

'Freedom At Midnight' എന്ന വിശ്രുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഒരുദാഹരണം പറയാം. സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിന് ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്ക് മുൻപ് ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ഗാന്ധിജി ചർച്ചിലിന്റെ ഭാഷയിലെ അർത്ഥനഗ്നനായ ഫക്കീർ ഒരു മുളവടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ച് ഡൽഹി നഗരം ഉണരുന്നതിനും മുൻപ് വൈസ്രോയിയുടെ ഔദ്യോഗിക വസതിയായ ല്യൂട്ടൻസ് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു. വൈസ്രോയി മൗണ്ട് ബാറ്റൻ പ്രഭു ആദരപൂർവ്വം മഹാത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തി. അദ്ദേഹം ആമുഖം കൂടാതെ കാര്യത്തിലേക്ക് കടന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയുടെ അവസാനത്തെ വൈസ്രോയിയോട് മഹാത്മജി പറഞ്ഞു അങ്ങ് സ്വതന്ത്ര ഇൻഡ്യയുടെ ആദ്യത്തെ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ ആകണം. ആ നിർദ്ദേശം മൗണ്ട്ബാറ്റൻപ്രഭു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ ഗാന്ധിജി പറയുകയാണ് അങ്ങ് ആദ്യത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റായ ഭരണാധികാരിയാകണമെന്ന്. രണ്ടാമത് പറഞ്ഞ കാര്യം വൈസ്രോയിയെ വല്ലാതെ അമ്പരിപ്പിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടെ നിർദ്ദേശം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. ആദ്യമായി ല്യൂട്ടൻസ് കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നും ഒരു ചെറുഭവനത്തിലേക്കു മാറി താമസിക്കണം. കൊട്ടാരം ആശുപത്രിയാക്കാം. അധികം ജോലിക്കാരുടെ സഹായമില്ലാതെ ജോലികൾ സ്വയം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു ജനകീയ ഭരണാധികാരിയായി ജീവിക്കുക. ഈ നിർദ്ദേശം വച്ചത് യൂറോപ്പിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആറ് രാജകുടുംബങ്ങളുമായി നേരിട്ട് ബന്ധമുള്ള, മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും, ആഡംബരത്തിന്റെയും ഈറ്റില്ലമായ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സുഖലോലുപതയുടെ നടുക്ക് ജനിച്ചുവളർന്ന മൗണ്ട് ബാറ്റൻ പ്രഭുവിനോട്.

ഗാന്ധിജിക്ക് മൗണ്ട്ബാറ്റൻ പ്രഭുവിനോട് അത് പറയുവാനുള്ള അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാരണം ഗാന്ധിജി ജീവിച്ചത് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിട്ടായിരുന്നു. താൻ പറഞ്ഞകാര്യങ്ങൾ അതുപടി ചെയ്ത നേതാവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരാൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞത് ''He is the only Indian I know who did what he said he was going to do'' ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്ക്വേണ്ടി ആദർശം ബലികഴിച്ചിട്ടില്ല.

സ്വന്തമായി പണിചെയ്ത് ജീവിക്കുവാനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേ

ഹം എല്ലാവരെയും ആഹ്വാനംചെയ്തു. എല്ലാ നേതാക്കൻമാരും സോഷ്യലിസം പ്രസംഗിക്കുന്നു. പക്ഷേ എത്ര നേതാക്കൻമാരുണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റുകളായിട്ട്. ആരും തന്നെയില്ലെന്നുള്ളതാണ് സത്യം. സ്വയം സോഷ്യലിസ്റ്റാകാൻ ഒരു നേതാവും ഒരുക്കമില്ലല്ലോ!

അദ്ദേഹം മാർക്സിയൻ കമ്മ്യൂണിസത്തെ എതിർത്തിരുന്നു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന് അസമത്വങ്ങൾക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്താനുള്ള ചങ്കൂറ്റമുണ്ടായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസം ഏകാധിപത്യത്തിലേക്ക് മാത്രമേ നയിക്കൂ എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നു. സ്വയം തൊഴിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടത്.

ചർക്കയും നൂലും ഗ്രാമീണ കർഷകന്റെ കഷ്ടപ്പാടിന്റെയും വേദനയുടെയും എതിരേയുള്ള ശക്തമായ ആയുധമായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി 80% വരുന്ന ഗ്രാമീണകർഷകർക്ക് കൂടുതൽ സമയവും ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം ആ സമയം പ്രയോജനപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് 'ചർക്ക' കാട്ടിക്കൊടുത്തത്. ചർക്കയും നൂലും ഗ്രാമത്തിലെ പട്ടിണി അകറ്റാൻ പര്യാപ്തമാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

മദ്യപാനം, അയിത്താചാരം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യ ദുരാചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം കഠിനമായി എതിർത്തു.

അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം നയിച്ച ജോർജ് വാഷിംഗ്ടന് വർണ്ണവിവേചനം ഒരു പ്രശ്നമായിക്കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ അയിത്തോച്ചാടനം ഒഴിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം ഗാന്ധിജിക്ക് ചിന്തിക്കാൻകൂടി കഴിഞ്ഞില്ല.

പൂർണ്ണതയുടെ വർണ്ണമേളയല്ല അപൂർണ്ണതയുടെ പർണ്ണശാലയാണീ ഭൂമി. എല്ലാം തികഞ്ഞവരായി ആരുമില്ല. ഗാന്ധിജിയ്ക്കും കുറവുകളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അത് അദ്ദേഹം ഏറ്റുപറയുവാൻ തയ്യാറായി. ഗാന്ധിജി ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റല്ലെങ്കിൽ ആരും സോഷ്യലിസ്റ്റല്ല

ജയ്ഹിന്ദ്

'ബുദ്ധിശക്തിയുടെ രണ്ട് ശതമാനം ആവേശവും ബാക്കി വിയർപ്പു തുള്ളികളുമാണ് '

—എഡിസൺ

* * *

''ആടുമാർക്ക് കുടകൾ ഇവിടെനിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്'' എന്ന പരസ്യം കണ്ട് ഒരു ഗ്രാമീണൻ കടക്കാരനോട്:— ''ചേട്ടാ! ആടുമാർക്ക മാത്രമേ കൊട കിട്ടുള്ളോ; അതോ കാളമാർക്കും കിട്ടുമോ?''

എന്റെ ദുഃഖം

സെലീനാമ്മ ജോർജ്ജ്
II P. D. C.

എവിടെനിന്നോ ഒഴുകിവന്ന പോക്കുവെയിൽ. പോക്കുവെയിലിന്റെ ഭംഗിയിൽ കുളിച്ച കുന്നിൻചെരുവ്.

വൃക്ഷത്തലപ്പുകളെ തലോടിയൊഴുകുന്ന മന്ദമാരുതൻ. അതിലലിഞ്ഞുചേർന്ന തന്റെ നിശ്വാസത്തിന് കണ്ണീരിന്റെ ഗന്ധമില്ലേ?

മുകളിൽ മുക്തിയുടെ തീരം തേടിയലയുന്ന മുകിൽപാളികൾ. അവയെപ്പോലെയല്ലേ താനും. മുക്തിയുടെ തീരം തേടിയലയുന്ന, നീലാകാശ വിഹായസ്സിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയ ഒരു മുകിൽപാളി ഏകാന്ത ദുഃഖങ്ങളും പേറി.

എന്താണ് തന്റെ ദുഃഖം?

നട്ടുവളർത്തിയ മോഹങ്ങൾ ഒരിക്കലും പുഷ്പിക്കാത്ത പാഴ്ചെടികളാണെന്നറിഞ്ഞതിലുള്ള ദുഃഖമോ?

കതിരിട്ട മോഹങ്ങൾ കനിയാകും മുൻപേ കൊഴിഞ്ഞു വീണതിലുള്ള ദുഃഖമോ? എന്തോ, തനിക്കുതന്നെ അറിയില്ലല്ലോ.

മനസ്സിൽ മായാചിത്രങ്ങൾ വരച്ച പ്രിയപ്പെട്ട ദാസ്; എവിടെവച്ചാണ് നമ്മൾ ആദ്യം കണ്ടത്? നിശബ്ദതയെ ഗർഭം ധരിച്ച കാട്ടാറിൻ തീരത്തോ? പോക്കുവെയിലിന്റെ ഭംഗിയിൽ കുളിച്ച ഈ കുന്നിൻ ചെരുവിലോ?

ഏതു വസന്തത്തിൽ, ഏതു സന്ധ്യയിൽ എവിടെവെച്ച് നമ്മൾ കണ്ടു?

കോളജങ്കണത്തിലെ സൈപ്രസ്മരങ്ങളുടെ തണലിൽ! സൈപ്രസ് മരങ്ങൾ മർമ്മരംപൊഴിച്ച ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ''മറ്റൊരു സൈപ്രസ്മരം പോലെ എന്നെ നോക്കിനിന്ന നിങ്ങളെ ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു''.

പരിചയപ്പെടലിന്റെ ബാല്യകാല പ്രഭാതവേളകൾ, അകലുവാൻ ശ്രമിച്ച എന്നിലെ ജൂലിയെന്ന പെൺകുട്ടി. അന്ന് അകലുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ദുഃഖം സഹിക്കണമായിരുന്നോ? സാരമില്ല ദാസ്. ഈ ദുഃഖം മധുരമാണ്.

ദാസിന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ഒരുതിരി വെട്ടം പകരാൻ ആദ്യമായി ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ ഈ ജൂലി എഴുതിയ വാചകങ്ങൾ.

''എന്റെ സ്വന്തമായ ലോകത്തിൽ, ഞാനും എന്റെ ഏകാന്തദുഃഖങ്ങളും മാത്രം അവശേഷിക്കട്ടെ. അവ എന്റേതു മാത്രമായിരിക്കട്ടെ.

മറുപടിയായി നിങ്ങളെഴുതി.

''ഏകാന്തതയിഷ്ടപ്പെടുന്ന പെൺകുട്ടി. നിന്നെ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. നിന്റെ കണ്ണുകളിലുറങ്ങി കിടക്കുന്ന നിശബ്ദ ദുഃഖങ്ങളെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു.

എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കു നിറം പകരാൻ വന്ന സുമുഖിയായ എന്റെ പെൺകുട്ടി. എന്റെ സന്ധ്യകളിലും പ്രഭാതങ്ങളിലും മനസ്സ് നിറയെ നീയായിരുന്നു. ഭംഗിയുള്ള നിന്റെ രൂപം. വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ ലൈബ്രറിയിലെ തിരക്കിൽ നിനക്കുവേണ്ടിമാത്രം ഞാൻ കാത്തിരുന്നു.

എന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവരുവാൻ എന്റെ മോഹങ്ങളും മോഹഭംഗങ്ങളും പങ്കിടാൻ ഞാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയ കവാടം നിനക്കുവേണ്ടിമാത്രം തുറന്നു കിടക്കും. എന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കൂ …… …. ഇല്ലെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കൂ … …

എന്നെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞ വാചകങ്ങൾ. എന്റെ കാൽചിലമ്പുകൾക്ക് താളം നൽകിയ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ദാസ്. ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ? അന്നൊരു സന്ധ്യയിൽ, നിയോൺ വിളക്കിന്റെ ലഹരിയിൽ കുളിച്ച തടാകതീരത്തെ മണൽതിട്ടയിൽവെച്ച് എനിക്കു സമ്മാനിച്ച കാൽ ചിലമ്പുകൾ. അങ്ങയുടെ നിർബന്ധപ്രകാരം ആദ്യമായി ഞാൻ നൃത്തം ചെയ്തു. ആ സ്വരരാഗസുധയിൽ ഞാൻ അലിഞ്ഞു. സംഗീതത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ ചിലങ്കയുടെ താളത്തിൽ എല്ലാം മറന്ന നിമിഷങ്ങൾ.

പറയൂ ദാസ്. ആ താളം തെററിയതെവിടെയാണ്. ആ ശ്രുതിയിൽ അപശ്രുതി കലർന്നതെപ്പോൾ. അങ്ങെന്നിൽ നിന്നകന്നു പോയപ്പോഴോ?

സങ്കൽപമണിദീപം എന്റെയുള്ളിൽ കൊളുത്തിവെച്ച, എന്റെ വിപഞ്ചികയിൽ പ്രേമഗീതം മീട്ടിയ എന്റെ താളവും ലയവും എല്ലാമെല്ലാമായ പെൺകുട്ടി. ആ കാതരമിഴികൾ ഈറനണിയുന്നതുകാണാൻ ഞാനശക്തനാണ്. യുഗപരിണാമങ്ങളിലൂടെ ഋതുചംക്രമണങ്ങളിലൂടെ ഞാൻ തേടിയലഞ്ഞത് നിന്നെയാണ്. മന്വന്തരങ്ങളായി ഞാൻ തപസുചെയ്തത് നിന്നെയാണ്. ഈ ജന്മത്തിലെങ്കിലും ജൻമസാഫല്യമടയുവാൻ എന്നെ അനുവദിക്കൂ.

ഒരിക്കൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അങ്ങയുടെ കഥയിലെ ആ വാചകങ്ങൾ. എന്നെ രോമാഞ്ചമണിയിച്ച ആ വാചകങ്ങൾ.

ഇന്ന് ആ വാക്യങ്ങളോർത്ത് ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു. ആവർത്തനങ്ങളിലൂടെ വിരസമായ വാചകങ്ങൾ.

ദാസ് നിങ്ങളെ ഞാൻ കുററം പറയുകയില്ല. പണക്കാരനായ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച ഞാനാണ് തെററുകാരി. അർഹതയില്ലാത്തത് ആഗ്രഹിച്ചതിന്റെ ശിക്ഷ.

എന്റെ കാൽചിലങ്കകൾക്കു താളം നൽകിയ ദാസ്; ഈ ചിലങ്കകൾ ഇനി ആർക്കും വേണ്ടി ചലിക്കില്ല. മണികൾ അടർന്ന ഈ ചിലങ്ക എന്നോടുകൂടി അവസാനിക്കട്ടെ. അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ഞാനൊരു കുബേരപുത്രിയായിരുന്നെങ്കിൽ …… അങ്ങയുടെ ഹൃദയ കവാടത്തിലേയ്ക്ക് സങ്കൽപ മണിദീപവുമായി പ്രേമ ഭിക്ഷാംദേഹിയായി ഞാൻ വരും. ഒരിക്കൽകൂടി അങ്ങയുടെ ഹൃദയകവാടം എനിക്കുവേണ്ടി തുറക്കൂ …

പോക്കുവെയിൽ എരിഞ്ഞടങ്ങുന്ന ഈ സായംസന്ധ്യയിൽ എരിഞ്ഞടങ്ങുന്ന ഞാനും കൊഴിഞ്ഞുവീണ എന്റെ മോഹങ്ങളും മാത്രം…. ….

കഥ

അവസാനത്തെ വൃത്തം

പൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന സന്ധ്യയുടെ ഇതളുകൾ കണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നോർമ്മവന്നത് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള മരക്കൊമ്പുകൾക്കിടയിലൂടെ നേർത്ത സൂര്യരശ്മി ചിതറിവീണുകിടക്കാറുള്ള പ്രഭാതങ്ങളായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ സാർത്ഥകതയിലേക്ക് ഓടിച്ചുപോയ എന്റെ തേർച്ചക്രങ്ങൾ പൂഴിമണ്ണിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്നു. അതിനുമുമ്പിൽ മുറിവേററ അസ്തിത്വവുമായി ആയുധം താഴെയിട്ട് ഞാനെഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചു; പലപ്പോഴും.

നാലുകെട്ടിന്റെ ജീർണ്ണത ബാധിച്ച ചുവരുകളിലൂടെ ചിലന്തിയും ചിതലും കൂറകളും അരിച്ചുനടന്നു. അവയോടൊപ്പം അടക്കിപ്പിടിച്ച കുറേ തേങ്ങലുകളും. അത് വർഷങ്ങളായി തലമുറകളേററുവാങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ ജനലരികിൽ ഋതുക്കൾ പല പ്രാവശ്യം വന്നെത്തിനോക്കി. അന്നെല്ലാം ഇവിടെ പിടഞ്ഞ വികാരങ്ങൾക്ക് ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

എവിടെയാണീ ദുരൂഹതകളുടെ ആരംഭം?

സന്ധ്യയ്ക്കു മുമ്പേ ഉറങ്ങാനാരംഭിച്ച സന്ദേശ്. ഏട്ടന്റെ തനിരൂപം. അവന് പകൽ മുഴുവൻ സംശയങ്ങളാണ്.

സുചിത്രാ നായർ
ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം ഒന്നാം വർഷം

ഓർമ്മകളിൽ മാത്രം ശേഷിക്കുന്ന, പിടിവാശിക്കാരനും കുസൃതിയുമായിരുന്ന ഏട്ടന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ അവ്യക്തരൂപം ഓർമ്മവരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഏട്ടൻ ഒരുദിവസം മുഴുവൻ അകത്തളത്തിലെ പത്തായത്തിനും ഭിത്തിക്കുമിടയിൽ പിണങ്ങി ഒളിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണം ഏട്ടന് കൂട്ടുകാർ ആരോ കൊടുത്ത പ്രാവിൻ കുട്ടിയെ രാമേട്ടൻ പറപ്പിച്ചുവിട്ടുവത്രേ!

പിറേറദിവസം സന്ധ്യയ്ക്ക് ദേഷ്യം തീർക്കാൻ ഏട്ടൻ രാമേട്ടന്റെ ഇൻസ്ട്രമെൻറ് ബോക്സ് എടുത്തു കിണററിലിട്ടു. അന്ന് അച്ഛനിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ അടിയുമായി കരഞ്ഞുറങ്ങുന്ന ഏട്ടനെ അവ്യക്തമായി ഓർമ്മിക്കുന്നു.

കോളജ് ക്ലാസിലാവുമ്പോഴേക്കും ഏട്ടൻ പുസ്തകപ്പുഴുവായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ഉറക്കത്തിനുപോലും സ്വയം കുറച്ച് പുസ്തകങ്ങളോട് മല്ലിട്ടിരുന്നു. രാത്രി വളരെയേറെ ചെല്ലുമ്പോഴും ഏട്ടന്റെ മുറിയിൽ വിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ആദ്യമൊന്നും ചോദിച്ചാലൊന്നും പറയാറില്ല. നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ തടിച്ച ഗ്ലാസുകളുള്ള കണ്ണടയ്ക്കുള്ളിലൂടെ അകലേക്കുനോക്കി പറയും.

''ആകെ ഇത്തിരിനേരമല്ലേ ജീവിക്കാൻകിട്ടുക. അതുറങ്ങിത്തീർത്താലോ?''

അവിടെ മാററങ്ങളുടെ വിത്തുകൾ വീണു. പിന്നെ അകൽച്ചയുടെ ആദ്യത്തെ തളിരുകളുണരുമ്പോൾ ഏട്ടനുണ്ടായിരുന്നത് വളരെ കുറച്ചു കൂട്ടുകാർ മാത്രം.

ഇരുട്ട് ഒരു കഴുകനായി, പകലിന്റെ നിർവ്വികാരതയെ ആഞ്ഞു കൊത്തിയെടുത്തു. നിറംമങ്ങിത്തുടങ്ങിയ വാതിൽപ്പാളികളിൽ പൂമുഖത്തുനിന്നുള്ള വെളിച്ചം സംശയിച്ചു കടന്നുവന്നു. നാലുകെട്ടിന്റെ മുമ്പിലേക്കു കടന്നുപോകുന്ന അടുക്കളയിലെ ദേവേട്ടത്തിയുടെ ശബ്ദം, ''ദീപം... ദീപം.... ദീപം.''

എവിടെയൊക്കെയോ വാതിലുകൾ കരയുന്ന ശബ്ദം.

ജനലഴികളിലൂടെ ഞാൻ അകലേയ്ക്കുനോക്കി അച്ഛൻ കഴിഞ്ഞകാല പ്രതാപങ്ങളുടെ പത്തി താഴ്ത്തി ഈസിച്ചെയറിൽ ഒതുങ്ങുന്നു.

''കുട്ടി .. എന്താ .. ങ്ങനെ. വിളക്കുവച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു–'' ദേവേട്ടത്തിയുടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കൽ.

ഈണവും താളവും നഷ്ടപ്പെട്ട നാലുകെട്ടിന്റെ അകത്തളത്തിലൂടെ നടന്നു. മൗനം പാകിയ പൂജാമുറിയിൽ അമ്മ ധ്യാനനിരതയായി.

എന്തേ ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കാൻ?

നിത്യമായ ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ ജാലകത്തിരശീലകളുയർത്തി നോക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും മനസ്സിലേയ്ക്കു പഴയ സംഭവങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നു.

പൊരുത്തക്കേടുകളുടെ ആരംഭം എവിടെയാണെന്നോർമ്മയില്ല. ഓർമ്മവെച്ചപ്പോൾ മുതൽ ഇതു കാണാൻ തുടങ്ങി.

അച്ഛന്റെ രൗദ്രഭാവത്തിനു മുമ്പിൽ ഏട്ടൻ പലപ്പോഴും നിശബ്ദനായി. അവസാനം വീടുവിട്ടു ഹോസ്റ്റലിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ ഒരു കോണിലേക്കു താമസം മാറുമ്പോൾ മനസ്സുകളുടെ വിദൂരസീമകളിൽ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വീണു. എല്ലാവരും ജീവിച്ചിരിക്കെ ഇവിടെ ശ്മശാനമൂകത മയങ്ങിക്കിടന്നു.

ഒഴിവുകാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഹോസ്റ്റലിന്റെ നിശബ്ദതയെ തഴുകി ഏട്ടന്റെ മനസ്സ് ഒററപ്പെട്ടു. ഹോസ്റ്റലിൽ പോയി താനും അമ്മയും കാണുന്നു. പൊടുന്നനെ വീണ്ടും നിസ്സഹായതയുടേയും ഏകാന്തതയുടേയും ഗർഭഗൃഹങ്ങളിലേക്ക്.

ഏട്ടൻ കെയ്ൻസു മുതൽ നിയോക്ലാസിക്ക് ഇക്കണോമിക് സിന്തസിസ്സിലൂടെയും മററും തല പുകയ്ക്കുമ്പോൾ താൻ ആംഗലേയ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യപടികളിലായിരുന്നു. ബാച്ച് മുഴുവൻ ചരിത്രത്തിന്റെ ശിലാഫലകങ്ങൾ തേടി തലസ്ഥാനനഗരിയിൽ ചുററിയടിക്കുമ്പോൾ ഏട്ടൻ ഈസ്റേറൺ കൾച്ചർ അനലൈസ് ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

കുട്ടിക്കാലം. ഒരിക്കൽ വസ്ത്രങ്ങൾ കടിച്ചുകീറിത്തിന്നുന്ന ഒരു പൂച്ചക്കുട്ടി വീട്ടിൽ വന്നു. ഒരു ദിവസം പാന്റിന്റെ അടിവശം കടിച്ചുകീറിയതിന് അതിനെ ചാക്കിൽ കെട്ടി പുഴയ്ക്കക്കരെ കടത്തിവിടാൻ പോയ ഏട്ടൻ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ആ പൂച്ചക്കുട്ടിയുടെ മുമ്പിൽ തോററു തുന്നം പാടി. അപ്പോഴൊക്കെ താൻ കളിയാക്കിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു.

ആ ഏട്ടൻ ഒരിക്കൽ. ക്ലാസിൽ യാദൃച്ഛികമായി റിൽക്കെയുടെ ജീവിതദർശനത്തെപ്പററി പറയേണ്ടിവന്ന പ്രൊഫസറുമായി വഴക്കടിച്ചുവെന്ന് കൂട്ടുകാരികൾ പറയുമ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻ തോന്നിയില്ല.

അവസാനം കോളജ് വിട്ട് പുറത്തു വന്ന ആ യുവാവ് ഒററക്കായിരുന്നില്ല. എവിടെയോ കണ്ടു മറന്ന മുഖമുള്ള, ആകാംക്ഷ നിഴലിക്കുന്ന വിടർന്ന കണ്ണുകളുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പടിപ്പുര കടക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ സടകുടഞ്ഞെണീററു. ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭമായിരുന്നു. നാലുകെട്ടിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒന്നും മനസിലാവാതെ താനും അമ്മയും വീർപ്പുമുട്ടി. ഞങ്ങളെക്കരുതി ആ യുവവാവ് ആയുധം താഴെയിട്ടു. മുന്നോട്ടുവച്ച പാദങ്ങൾ പുറകോട്ടു വയ്ക്കുമ്പോൾ അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരഞ്ഞു. ''ഞാനൊരുപാടു ശ്രമിച്ചു. സാധിച്ചില്ല. ഞാൻ പോന്നു''

അച്ഛനൊഴികെ എല്ലാവരും കരയുമ്പോൾ രണ്ടു നിഴലുകൾ നടന്നകന്നു.

വർഷങ്ങൾ അതിനിടെ സംഭവങ്ങളെത്ര നിരന്നു. സ്കൂൾ ഓഫ് മാനേജ്മെൻറ് സ്ററഡീസിൽ നിന്നൊരാളെ പരിചയപ്പെട്ടു.

''കുട്ടിടെ ദിവേട്ടനെയും വിജിയേട്ടത്തിയേയും എനിക്കറിയാം''

പരിചയത്തിന്റെ ശൃംഖല നീണ്ടു.

ദി ലിവിംഗ് ആൻറ് ദ ഡെഡും, നൈററ് ഓൺബാൾഡ് മൗണ്ടനും വായിക്കാൻ വിൽസൺമോറിസ് എന്ന ആ യുവാവു തന്നെ സഹായിച്ചു. അവ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ തേങ്ങി.......

''പ്ലീസ് ലെററ് മീ ബീ ഫ്രീ....''

ഓടിപ്പോന്നു. സൊസൈററി ലൈഫിൽനിന്ന് നാലു കെട്ടിന്റെ ഇരുട്ടിലേക്ക്.

എനിക്കൊരു ഫീനിക്സ് പക്ഷിയാകാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!

അഡോണിസിന്റെ കഥ ഓർമ്മ വന്നു. മരിച്ചവരുടെ ലോകത്തുനിന്ന് പുറത്തുവന്ന് സ്വന്തം പ്രേമഭാജനത്തോടൊപ്പം കുറെ ദിവസങ്ങൾ ചെലവഴിക്കാൻ സീയൂസ് ദേവൻ അയാൾക്ക് അനുവാദം കൊടുത്തിരുന്നു.

* * *

അഴിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ വീണ്ടും ജീവിതത്തിന്റെ കുരുക്കുകൾ മുറുകി. അന്യോന്യം യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ ഇവിടെ കുറേ മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്നു. ആർക്കും ആരുടേയും കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ല.

ദിവേട്ടനും വിജിയേട്ടത്തിയും കാറപകടത്തിൽപ്പെട്ട വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ ഉണർന്നു.

പക്ഷെ താമസിച്ചു പോയിരുന്നു.

അവസാനം

സന്ദേശിനെ മാത്രം അച്ഛനു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതായി വന്നു.

അറിയപ്പെടാതെ കിടന്ന ഈ ലോകത്തിലേക്ക് കരഞ്ഞു തളർന്ന അവനെ കൈപിടിച്ചു കയററുമ്പോൾ അവനിതൊരു അത്ഭുതമായിരുന്നു.

അവന്റെ സംരക്ഷണച്ചുമതല എന്നിലായി.

ലേഖനം

ഗണിതശാസ്ത്രം– യുഗങ്ങളിലൂടെ

മന്മഥൻ കെ. ജി.
II P.D.C.

ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ താങ്ങുകളിൽ പററിപ്പിടിച്ച് ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മാനവസംസ്കാരത്തിന്, തനിക്കു മുമ്പ് എണ്ണുവാൻപോലും അറിവില്ലാതിരുന്ന ഒരു യുഗമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള നഗ്ന സത്യം അവിശ്വാസ യോഗ്യമായിത്തീർന്നാൽ അതിന്റെ കാരണം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. വളരെ ചെറിയ ഒരു കാലയളവിനുള്ളിൽ ഗണിത ശാസ്ത്രം അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു വളർച്ചയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാൽ അതിന്റെ ആരംഭകാലഘട്ടങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കാതെ നാം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു എന്നത് അപമാനകരമാണല്ലോ! ഏതു ശാസ്ത്രത്തേയും അതിന്റെ ഉത്ഭവം മുതൽ മനസിലാക്കണമെന്ന തത്വം പാഠ്യ നിയമസംഹിതയിൽ പ്രസ്താവ്യമാണെങ്കിലും ആ വശത്തേയ്ക്ക് ചിന്തിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ സമയവും സൗകര്യവും അനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നിരിക്കിലും മനുഷ്യന്റെ ധാർമ്മികമായ ആകാംഷയെ മുൻനിർത്തി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നവരും വിരളമല്ല. മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക വശങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെക്കുറിച്ചെങ്കിലും നാം അൽപം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എണ്ണുവാനറിവില്ലാതിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ ആഹാരസമ്പാദനത്തിലും സുരക്ഷിതത്വത്തിലും പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലും മലയോരപ്രദേശങ്ങളിലും അ

അകൽച്ച പൂർണ്ണതയിലായി.

ആദ്യം അച്ഛനേയും അമ്മയേയും അന്വേഷിച്ചു കരഞ്ഞ അവനെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ നന്നേ ബുദ്ധിമുട്ടി. പിന്നെ അവൻ ചോദിക്കാറേയില്ല.

ഇപ്പോൾ, അച്ഛൻ കഴിഞ്ഞകാല പ്രതാപത്തിന്റെ കണ്ണികൾ വിളക്കിച്ചേർത്തു കഴിയുന്നു.

അമ്മയ്ക്കു കണ്ണുനീരില്ലായിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും താനും കൂടിക്കാണാറേയില്ല. സംസാരിക്കുക അതിലേറെ വിഷമകരവും.

പിന്നേയും ഇരുട്ട്! കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ ഉറക്കുത്തിയ ഓർമ്മകൾ അവിടവിടെ അടർന്നു വീഴുമ്പോൾ ഓർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"Our sweetest songs are those
that tell of ...."

ലഞ്ഞുനടന്ന മനുഷ്യൻ ഫലപുഷ്ടമായ നദീതടങ്ങളിൽ അധിവാസമുറപ്പിച്ചതോടെ പല പ്രശ്നങ്ങളും നേരിടേണ്ടതായി വന്നു. അങ്ങനെ ആവശ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ അന്നത്തെ സമുദായത്തിലൂടെ പല വിജ്ഞാന ശാഖകളും ഇദംപ്രഥമമായി ലോകദർശനം നടത്തി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഗണിതശാസ്ത്രമാണ് മനുഷ്യനെ ഏററവുമധികം കടാക്ഷിച്ചത്.

ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബാലപാഠം കുറിച്ചത് ബാബിലോണിയൻ ജനതയാണ്. നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഗ്രഹങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഗണിതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയ്ക്ക് മാററു കൂട്ടി. സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ തുടങ്ങി ഏഴ് ഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ആഴ്ചയിലെ ഏഴു ദിനങ്ങൾ, ക്ഷാമത്തിന്റെ ഏഴു സംവത്സരങ്ങൾ, സപ്തർഷികൾ തുടങ്ങി 'ഏഴ്' എന്ന സംഖ്യക്ക് അവർ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുവന്നു. അക്കങ്ങളെ എഴുത്തു ഭാഷയിലാക്കുവാൻ അവർ 'Wedge shaped' ലിപികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പൂജ്യമെന്ന സംഖ്യ അവർക്ക് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും പൂജ്യത്തിന് അവർ വിലകല്പിച്ചിരുന്നില്ല. ഒററ, പത്ത്, നൂറ് തുടങ്ങിയ സ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അവർ വിലകല്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു വർഷത്തെ 360 ദിനങ്ങളായി അ പർ കണക്കാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വൃത്തത്തെ 360° ആയും അവർ ഭാഗിച്ചു. സമചതുരം, ദീർഘചതുരം, ത്രികോണം തുടങ്ങിയ രൂപഭേദങ്ങളുടെ വിസ്തീർണ്ണവും മററും അവർ കണക്കാക്കിവന്നു.

തുടർന്ന് ഗണിതശാസ്ത്രം ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ ഇടയിലൂടെ വളർന്നു. ബാബിലോണിയൻ തത്വങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി സൂര്യന്റെ ഉദയസ്ഥാനം നേരേ കിഴക്കാകുന്ന ദിവസം വർഷാരംഭമായി ഇവർ ഗണിച്ചു. 30 ദിവസങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 12 മാസങ്ങൾ ഒരു വർഷമായി കണക്കാക്കി. കാലക്രമത്തിൽ ഓരോവർഷത്തിലും 5 ദിവസം ആഘോഷങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഒരു വർഷം 365 ദിനങ്ങളായി പരിണമിച്ചു. നൈൽ മുതലായ നദികളിലെ വെള്ളപ്പൊക്ക സമയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കൃഷിയിറക്കേണ്ട സമയവും മററും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ചന്ദ്രബിംബത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളെ മുൻനിർത്തി മൃഗങ്ങൾക്ക് ഇവർ ഗർഭധാരണം നടത്തിവന്നു. നിഴൽ നോക്കി ഈജിപ്റ്റൻ ജനത സമയത്തെയും നിശ്ചയപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റിലെ പുരോഹിതൻമാരെല്ലാം ഇത്തരത്തിലുള്ള സമയസൂക്ഷിപ്പുകാരായിരുന്നു എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.

B.C. 17-ാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'അഹമസ്' (Ahmes) ഈജിപ്റ്റിലെ പ്രശസ്തനായ ഒരു ഗണിത ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്താലെഴുതപ്പെട്ട 'അഹമസ്പാപ്പിറസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭിന്നസംഖ്യകളെയും, സംഖ്യാശ്രേണികളെയും പററി പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു.

ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തുടർന്നുണ്ടായ പരിണാമ പ്രക്രിയകൾക്ക് നാന്ദ്യം കുറിച്ചത് ഗ്രീക്കുകാരാണെന്നാണ് ഇതിഹാസ വൃത്തങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്നത്. പ്രായോഗിക ഗണിതത്തിലാണ് ഗ്രീക്കു ജനത അഭികാമ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഭാഷയിലെ

ലിപികളാണ് ഗ്രീക്കുകാർ അക്കങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചത്. "Thales Vertical Angles" തീയറത്തിന്റെ തത്വം ഗ്രീക്കുകാർ യുക്തിപരമായി പ്രസ്താവിച്ചു. ലോക വിഖ്യാതനായ 'പൈതാഗോറസ്' ആണ് ഗ്രീക്കു ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ. സംഖ്യകളിലൂടെ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതിരൂപം ദർശിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു ഇപ്രകാരം '1' എല്ലാ സംഖ്യകളുടെയും ഉത്ഭവ സ്ഥാനമായും '2' പുരുഷനായും, ഭാഗ്യവാനായും '3' സ്ത്രീയുടെ പ്രതിരൂപമായും, നിർഭാഗ്യവതിയായും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായിക്കാണുന്നു. '5' എന്നത് രണ്ടും മൂന്നും ചേർന്നു ദാമ്പത്യമായാണ് അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഒററ സംഖ്യകളെ ഭാഗ്യവാനും പുരുഷനുമായും ഇരട്ട അക്കങ്ങളെ സ്ത്രീയും നിർഭാഗ്യവതിയുമായി വിശ്വസിച്ചു. പൈതാഗോറസ് തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ സിദ്ധാന്തത്തിന് സമർത്ഥനം ആവിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ ആഹ്ലാദപൂർവം 100 കാളകളെ ബലിയർപ്പിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്കു ഗണിത ശാസ്ത്ര ലോകത്തിന് പ്രഗത്ഭമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ മററു ചിലരാണ് സോക്രട്ടീസ്, പ്ലേറോ തുടങ്ങിയവർ.

ട്രിഗ്ണോമെട്രി (Trigonometry) കാൽക്കുലസ് (Calculas), ലോജിക് (Logic) തുടങ്ങിയ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ബ്രാഞ്ചുകളും ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതാണ്.

മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയാൽ നിർമ്മിതമായ അലക്സാണ്ട്രിയ നഗരത്തിൽ 'ടോളമി' (Ptolemy) ഒരു ഗണിതശാസ്ത്ര വിദ്യാലയം ആദ്യമായി തുറന്നു. B. C. 300ൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'യൂക്ലിഡ്' (Euclid) എന്ന പ്രശസ്തനായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഗുരുകുലമായി ഈ വിദ്യാലയം പരിണമിച്ചു. ക്രമേണ യൂക്ലിഡും തന്റെ ശിഷ്യൻമാരും ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന് സംഭാവനകളർപ്പിച്ചതും ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ 'ആർക്കുമെഡീസ്'-ഉം തന്റെ ഗുരുകുലമായി ഈ വിദ്യാലയത്തെ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നു. വൃത്തത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിൽ ആർക്കുമെഡീസ് പലപ്പോഴും അത്ഭുതസ്തബ്ധനായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം തന്റെ മുററത്ത് ഒരു വൃത്തം വരച്ച് അതിൽ ലഗ്നനായിരുന്ന സമയത്ത് ഏതോ ഒരു പടയാളി അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തിയതായിട്ടാണ് ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങൾ വാണിജ്യ ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നതിനാൽ B. C. 600 ആയപ്പോഴേക്കും ഭാരതം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ സാമാന്യ പുരോഗതി നേടിയിരുന്നതായി കാണാം. ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന് ഭാരതീയ ശാസ്ത്രജ്ഞർ കാഴ്ചവെച്ച പല തത്വങ്ങളും അമൂല്യങ്ങളായി പരിണമിച്ചു. ആര്യഭട്ടൻ I, ആര്യഭട്ടൻ II, മഹാവീരൻ തുടങ്ങിയവർ ഈ നിലകളിൽ സ്തുത്യർഹമായ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഇവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായ സമർത്ഥനം ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ അവ ഏതോ ബോധോദയത്താൽ കാഴ്ചവെച്ചതാണെന്നാണ് വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. കാലക്രമത്തിൽ

ഇവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം പാശ്ചാത്യ ചിന്തകരാൽ യുക്തിപരമായി സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടു. ആര്യഭട്ടൻ I-ാമൻ 'ആര്യഭട്ടീകം' എന്നകൃതിയിലൂടെ 33 നിയമങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു 'വാനശാസ്ത്രം' ലോകത്തിന് അർപ്പിച്ചു. ആര്യഭട്ടൻ II-ാമൻ സ്ക്വയർ റൂട്ട്, ക്യൂബ് റൂട്ട്, ബീജഗണിതം എന്നിവ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇവയുടെ പ്രയോഗം ആധുനിക ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലൂടെ നമുക്ക് വ്യക്തമാണല്ലോ. 'π' എന്ന ഒരു constant ന്റെ വില 3.1416 ആണെന്ന് ഇദ്ദേഹമാണ് ആദ്യമായി കണക്കാക്കിയത്.

ആര്യഭട്ടൻമാരുടെ കൂടെത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഭാസ്കരാചാര്യൻ, ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ എന്നിവരും ഗണിതശാസ്ത്രരംഗത്തിന് അർപ്പിച്ച സംഭാവനകൾ സ്മരണീയമാണ്. 'ബ്രഹ്മസ്ഫുട സിദ്ധാന്തം' എന്ന ഗ്രന്ഥം ബ്രഹ്മഗുപ്തനാൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇതിൽ സംഖ്യാശ്രേണികളെയും ത്രികോണങ്ങളേയും കുറിച്ച് പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ 'ഗണിതസാരസംഗ്രഹം' എന്ന ഗ്രന്ഥം മഹാവീരൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഭാസ്കരാചാര്യൻ 'ബീജഗണിതം', 'സിദ്ധാന്തശിരോമണി', 'ഗോളാദ്ധ്യായം' തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ഗണിതശാസ്ത്രത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം പൂജ്യത്തിന്റെ വിലയെപ്പററിയും ഒരു പഠനം നടത്തിയതായി കാണുന്നു. $\frac{8}{2} = 4$ $\therefore 4 \times 2 = 8$ ഈ തത്വം പ്രയോഗിച്ചതിൽ നിന്ന് $\frac{8}{0} = ?$ എന്നുള്ള expression ഒരു 'ഇൻഡിറററർമിനൻറ് വാല്യു' ആയി അദ്ദേഹം വിധിയെഴുതി. ഇപ്രകാരം 'പൂജ്യം' കൊണ്ട് ഒരു സംഖ്യയെ ഹരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചു. അങ്ങനെ $(\frac{1}{0})$ = Infinity (അനന്തം) എന്നദ്ദേഹം നിർവ്വചിച്ചു. $\frac{0}{0}, \frac{\infty}{\infty}, \infty - \infty, 1^{\infty}, \infty \times 0$ എന്നിങ്ങനെയുള്ള expressions ന്റെ വില ഇപ്പോഴും 'ഇൻഡിററർമിനൻഡാ'യാണല്ലോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഹൈന്ദവ സംസ്കാരത്തിന്റെ സംഭാവനകളായ സംഖ്യാലിപികൾ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിക്ക് വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്.

അലക്സാണ്ടറിയ വിദ്യാലയത്തിന്റെ പതനശേഷം വളരെക്കാലത്തേക്ക് പുതിയ പുതിയ സംഭാവനകൾ ഒന്നും ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. പുതിയ സംഭാവനകൾ ഒന്നും നാമെടുത്തില്ലെങ്കിലും അന്നുവരെ ഉണ്ടായപുരോഗതികൾ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുകയും പലരും അത് രേഖാമൂലമാക്കി സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാര്യത്തിൽ നാം അവരോട് വളരെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അസ്ട്രോണമി, ഗണിതം എന്നിവയിൽ ക്രമേണ അറബികൾ നല്ല പാണ്ഡിത്യം നേടി. തുടർന്ന് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നീരാളിയിൽ നിന്ന് യുക്തിബോധത്തെ മോചിപ്പിച്ച ഗലീലിയോ, കോപ്പർനിക്കസ് തുടങ്ങിയവർ ഗണിതശാസ്ത്രരംഗത്തിന് അമൂല്യങ്ങളായപല സംഭാവനകളും അർപ്പിച്ചു. ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൺ, ലീബ്നിട്സ് (Leibnitz) തുടങ്ങിയവരും ഈ രംഗത്ത് അമൂല്യ സംഭാവനകൾ പ്രദാനം ചെയ്തവരാണ്.

വിജ്ഞാനയുഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ മററെല്ലാ മേഖലകളിലും എന്നപോലെ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലും വിസ്മയാവഹമായ കോളിളക്കം സർ

SPORTS: THEY REPRESENTED THE KERALA UNIVERSITY AT THE INTERUNIVERSITY MEET HELD AT BANARES

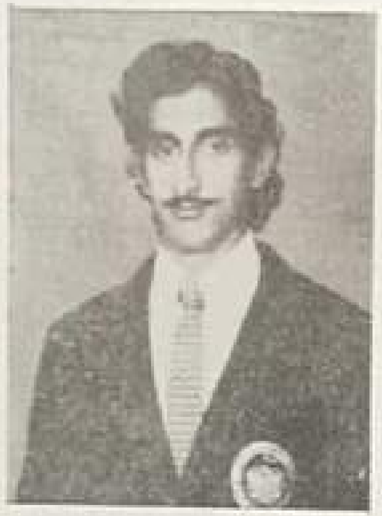

John V. K II B. Com., General Captain & Kerala University East Zone Champion won 1st place in 400 and 800 meters race in Kerala University meet

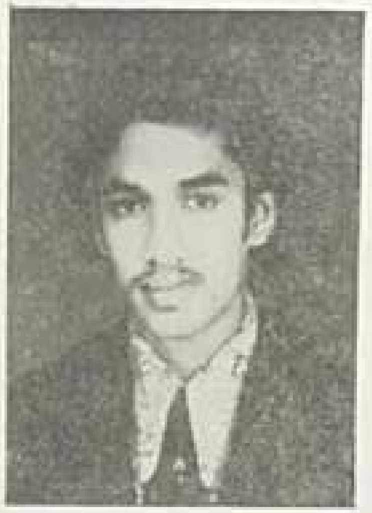

Sunny Isac II P. D. C. won prizes in Kerala University meet.

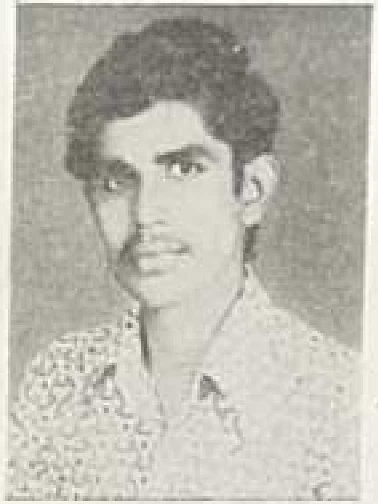

Thomas P. P. II P. D. C. won 1st prize in 400meters hurdles in university meet.

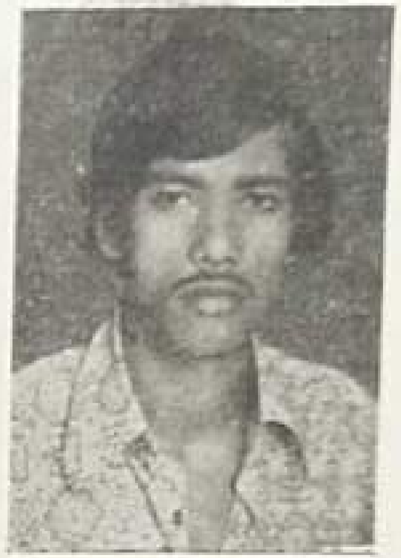

Raju C. L. S. II B. Com. Broke the record of 20 km. walk in university meet.

James Lukose I D.C.
Junior Champion

Athletic team

Mary Mathew II P. D. C
Lady Champion

ഇന്ത്യൻ കായികരംഗം അധഃപതനത്തിലേയ്ക്കോ?

ജോസ് എം. വി.
II D. C.

മോൺട്രിയാൽ ഒളിമ്പിക് പല അത്ഭുതങ്ങളും കാണിച്ചുകൊണ്ട്, പല റിക്കാർഡുകളും സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് പര്യവസാനിച്ചു. അമേരിക്ക എന്ന വൻ രാഷ്ട്രത്തെ മെഡൽ നിലയിൽ മൂന്നാം സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് മാററിക്കൊണ്ട് കേരളത്തിന്റെ വലിപ്പവും ജനസംഖ്യയും മാത്രമുള്ള ഒരു കൊച്ചുരാജ്യം-പൂർവ ജർമ്മനി-റഷ്യയുടെ തൊട്ടു പുറകിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു. നെല്ലികിങ് എന്ന റഷ്യൻ സുവർണ്ണ ബാലികയെ അട്ടിമറിച്ചുകൊണ്ട് നാദിയ കൊമ്മനാച്ചി എന്ന അത്ഭുത ബാലിക ജിംനാസ്ററിക്സിൽ പല വിദ്യകളും അത്ഭുതകരമായി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർണ്ണങ്ങൾ വാരിക്കൂട്ടിയപ്പോൾ 55 കോടി ജനങ്ങൾ വസിക്കുന്ന ഇന്ത്യ സ്വന്തമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഹോക്കിയിൽനിന്നുപോലും പുറന്തള്ളപ്പെട്ടു.

"എന്താണ് ഇന്ത്യൻ കായികരംഗത്തിനെ കാർന്നു തിന്നുന്ന അർബുദം"? ഇന്ത്യൻ സ്പോർട്സ് കൗൺസിലിനെ ചിന്തിപ്പിക്കേണ്ട ഏററവും വലിയ ഒരു ചോദ്യമാണ് ഇത് വിദഗ്ദ്ധമായ കോ

ഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. '+', '—' തുടങ്ങിയ ചിഹ്നങ്ങൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതോടെ ഗണിതമോഷ സാമാന്യ ജനങ്ങളിലും കച്ചവടക്കാരിലും പ്രയോജനപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

റോബർട്ട് റെക്കാർഡെ 'സമം' (=) എന്ന ചിഹ്നം കണ്ടുപിടിച്ചത് മറക്കാനാവാത്ത ഒരു സംഭവമാണ്. അദ്ദേഹമാണ് ആദ്യത്തെ 'ആരംജിബ്രാ' എന്ന പുസ്തകം ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ചത്. തുടർന്ന് 1631-ൽ ഗുണനത്തിന് 'x' എന്ന ചിഹ്നവും ഹരണത്തിന് '÷' (1659-ൽ) എന്ന ചിഹ്നവും പ്രയോഗത്തിൽ വന്നു. തുടർന്ന് ഗണിതശാസ്ത്രം വളരെ ചെറിയ കാലയളവിലൂടെ അത്ഭുതപൂർവമായ വളർച്ചയെ പ്രാപിച്ചു.

മാനവ സംസ്കാരത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും ഒരുപോലെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന ഗണിത ശാസ്ത്രം ഇനിയും വളരട്ടെ എന്നു നമുക്ക് ആശംസിക്കാം.

ച്ചിംഗിന്റെ അഭാവം, അർഹതപ്പെട്ടവർക്ക് സ്ഥാനം ലഭിക്കാതിരിക്കുക, കഴിവിനെപ്പററിയുള്ള അമിതമായ വിശ്വാസം, വിശ്വാസക്കുറവ് ഇതെല്ലാമാണ് ഇന്ത്യൻ കായികരംഗത്തിനെ കാർന്നുതിന്നുന്ന ചില രോഗങ്ങൾ. എന്നാൽ അധികാര വടംവലിയും ഗ്രൂപ്പ് വഴക്കുകളും ഇന്ത്യൻസ്പോർട്സിന് ഇന്നൊരു നടുവേദനയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്.

ഒളിമ്പിക്സ് ചാമ്പ്യൻമാരായ റഷ്യയും അമേരിക്കയും ഒരു മത്സരം കഴിയുമ്പോൾ തന്നെ കഴിവുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പരിശീലനം നൽകുമ്പോൾ ഇന്ത്യ അടുത്ത മത്സരത്തിന് മൂന്ന് മാസം മുമ്പ് കളിക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പരിശീലനം നൽകിയും നൽകാതെയും മത്സരത്തിനയക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ യഥാർത്ഥ കഴിവുള്ളവർ പണത്തിന്റെയും സ്വജന പക്ഷപാതത്തിന്റെയും നീരാളിപിടുത്തത്തിൽ ആരുമറിയാതെ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു. വളർന്നുവരുന്ന കായികതാരങ്ങളുടെ ഭാവി വിദഗ്ദ്ധരായ മററു താരങ്ങളുടെ പിന്നിൽ മാത്രം സ്ഥാനം ലഭിച്ചതിന്റെ പേരിൽ പരിശീലനം ലഭിക്കാതെ നശിച്ചുപോകുന്നു. ചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ പ്രതിഭാശാലികളെ കണ്ടുപിടിച്ച് പരിശീലനം നൽകിയാൽ ഈ അപാകത ഒരുവിധം പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കും.

1928-ൽ ആംസ്ററർഡാം ഒളിമ്പിക്സിൽ ഹോക്കിയിൽ അരങ്ങേറിയ ഇന്ത്യ നേടിയ സ്വർണ്ണം തുടർച്ചയായി പങ്കജ്ഗുപ്താധ്യാൻചന്ദ്, കിഷൻലാൽ, കെ. ഡി. സിംഗ് ബൻബീർസിംഗ് എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിലൂടെ മെൽബോൺ ഒളിമ്പിക്സ് വരെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച് ഹോക്കിയിൽ അജയ്യരാണ് എന്ന് തെളിയിച്ചു. 1960-ൽ റോം ഒളിമ്പിക്സിൽ പാക്കിസ്ഥാനോടേററ പരാജയത്തിന് 1964-ൽ ടോക്കിയോയിൽ വെച്ച് ചരൺജിത്സിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നാം പകരംവീട്ടി. പിന്നീടുള്ള ഒളിമ്പിക് മത്സരങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ ഹോക്കിയുടെ പരാജയമാണ് നാം കണ്ടത്.

1964 കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യൻ ഹോക്കിക്കുണ്ടായ ഏക നേട്ടം 1975-ൽ കോലാലംപൂരിൽ വെച്ച് (2-1) എന്ന ക്രമത്തിൽ പാക്കിസ്ഥാനെ തോല്പിച്ച് ലോകകപ്പ് നേടിയതു മാത്രമാണ്. എന്താണ് ഈ അധഃപതനത്തിനു കാരണം? ആസ്ട്രോടർഫ് കോർട്ടിലെ പരിശീലനത്തിന്റെ കുറവ് പെനാൽററികോർണർ അടിച്ച് ഗോളാക്കിമാററാൻ കഴിവുള്ള കളിക്കാരുടെ അഭാവം എന്നിവയാണ് ഇന്ത്യൻ ഹോക്കിയുടെ അധഃപതനത്തിനു വഴിതെളിച്ച ചില പ്രധാന കാരണങ്ങൾ.

ക്രിക്കററിൽ 1932 മുതൽ ടെസ്ററ് മത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തുതുടങ്ങിയ ഇന്ത്യ 1976 വരെ 150 മത്സരങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും അതിൽ 28 എണ്ണത്തിന് ജയിക്കുകയും 58 എണ്ണത്തിന് തോല്ക്കുകയും 64 എണ്ണത്തിന് സമനില പാലിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി 1971 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ കവിൻസ്പാർക്ക് ഓവലിൽ വെച്ച് വെസ്ററിൻഡീസിനെ തോല്പിച്ച് റബ്ബർ നേടി. തുടർന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ച് മൂന്ന് ടെസ്ററുകളുള്ള പരമ്പരയിൽ ഒന്നിൽ ജയിച്ച്

റബ്ബർ നേടി 1973–ൽ ഇന്ത്യയിൽ പര്യടനം നടത്തിയ ഇംഗ്ലണ്ട് ടീമിനെ വീണ്ടും തോൽപിച്ച് റബ്ബർ നിലനിർത്തി. ഈ മൂന്ന് ടെസ്റ്റ് പരമ്പരകളിലും ഇന്ത്യയെ നയിച്ചത് അജിത് വഡേക്കർ എന്ന ബാറ്റ്സ്മാനായിരുന്നു. തുടർന്നുള്ള ഇന്ത്യൻ ടീമിന്റെ പരാജയം ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റ് ബോർഡിനെ ചിന്തിപ്പിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്.

പ്രാദേശിക മനോഭാവം വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ഒരുകൂട്ടം അധികാരികളുടെ കരാളഹസ്തങ്ങളിൽപെട്ട് ഞെളിപിരികൊള്ളുന്ന ഒരു വേദിയാണ് ഇന്ന് ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റ്. ഇതുമൂലം യഥാർത്ഥ കഴിവുള്ളവർ പിൻതള്ളപ്പെടുന്നു. ഫാസ്റ്റ്ബൗളർമാരുടെ അഭാവം ഫാസ്റ്റ് ബോളിനോടുള്ള ഭയം എന്നിവയും തോൽവിയുടെ ചില കാരണങ്ങളാണെങ്കിൽ മോശമായ ഫീൽഡിങ്ങ് തോൽവിക്ക് വേഗത കൂട്ടുന്നു. ഫാസ്റ്റ് ബൗളർമാരുടെയും നല്ല ഫീൽഡർമാരുടെയും ആവശ്യകതയിലേക്ക് ഇത് വെളിച്ചം വീശുന്നു.

1956–ൽ മെൽബോൺ ഒളിമ്പിക്സിൽ നാലാം സ്ഥാനം നേടിയതൊഴിവാക്കിയാൽ ഇന്ത്യക്ക് ലോക ഫുട്ബോളിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. ഇന്ത്യ ഫുട്ബോളിൽ അന്താരാഷ്ട്ര നിലവാരത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ ഇനിയും ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വോളിബോളിലും ബാസ്ക്കറ്റ്ബോളിലും ഇന്ത്യയുടെ നിലവാരം മറ്റൊന്നല്ല. നല്ല കളിക്കാരുടെ അഭാവമല്ല ഇതിനു കാരണം പ്രത്യുത വിദഗ്ദ്ധമായ പരിശീലനവും ജിംനാസ്റ്റിക് പരിശീലനവും ലഭിക്കാത്തതാണ്.

ഇന്ത്യയ്ക്ക് സ്പോർട്സ് രംഗത്ത് ഇതുവരെയും യാതൊന്നും നേടാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇത് വിദഗ്ദ്ധമായ പരിശീലനത്തിന്റെ അഭാവം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. കഴിവുള്ളവർ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതും വേറൊരു കാരണമാണ്. മ്യൂണിക് ഒളിംപിക്സിൽ റ്റി. സി യോഹന്നാനെ അയച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു ഓട്ടു മെഡൽ എങ്കിലും നേടാമായിരുന്നില്ലേ. ഇന്ത്യൻ കായികതാരങ്ങളുടെ ആരോഗ്യക്കുറവ് വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു കാരണമാണ്.

ഇന്ത്യൻ കായികരംഗത്ത് ഒരു വാൽനക്ഷത്രം പോലെ ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ കഴിവുള്ളവരെ ചെറുപ്പത്തിലേ തെരഞ്ഞെടുത്ത് പരിശീലനം നൽകി തുടങ്ങി. കേരളം സ്കൂളുകളിൽ സ്പോർട്സ് ഡിവിഷനുകൾ ആരംഭിച്ചതും, ചില വൻകിട വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങൾ കായികതാരങ്ങൾക്ക് ജോലിയിൽ മുൻഗണന നൽകുന്നതും ആശാവഹമാണ്. അവശ കായികതാരങ്ങൾക്ക് പെൻഷൻ നൽകാനുള്ള പദ്ധതിയുംകൂടി ആവിഷ്ക്കരിച്ച് ഇന്ത്യൻ കായിക കലയെ ഗവൺമെന്റ് പോഷിപ്പിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.

പോസ്റ്റുമെൻ:– 'ഈ വേണ്ടാത്തേതിലെ സീതേടെ വീടേതാണെന്നറിയാമോ? ഒരെഴുത്തുണ്ടായിരുന്നു'.

വഴിപോക്കൻ:– ''എഴുത്തോ! അവൾക്കിന്നാളൊരെഴുത്തു കൊടുത്തവനെ അവളുടെ തന്ത കൊണ്ടം വരുത്തിയാ വിട്ടേ!''

കഥ

മോഹഭംഗങ്ങളുടെ താഴ്‌വര

ജയറോയി ഇ. സി.
I B. Sc. (Maths.)

അനാദിയിലെന്നോ കിട്ടിയ ശാപത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയിൽ ദുഃഖം ഘനീഭവിച്ച കറുത്ത ശിലയായി, ഒരിക്കലും വരില്ലെന്നറിയാവുന്ന, മോക്ഷത്തിന്റെ ത്രേതായുഗത്തിനായുള്ള കാത്തിരുപ്പിന്റെ തുടർച്ച ………

മോഹത്തിന്റെ ജനിക്കാത്ത ശിശുവിനായി മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറയിലെങ്ങോ നിധിപോലെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച താരാട്ടുപാട്ടുകൾ സ്മൃതിയിൽ അനാഥമായി.

തകർന്ന തുളസിത്തറയും ഉണങ്ങിയ മന്ദാരവുമുള്ള സ്വന്തം തടവറയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ ഉൾമുറികളിൽ ജനിച്ചു മരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളുടെ വിരസത. മാറാലകെട്ടിയ നാലുകെട്ടിനുള്ളിലെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന ഗന്ധത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരാനാവാത്ത മനസ്സിന്റെ അപരിചിതത്വം.

—തകർന്ന വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശ്രീകോവിലുകളുടെ ജീർണ്ണതയിൽ അഭയം കണ്ടെത്താൻ മറ്റെല്ലാവരെയും പോലെ നിനക്കു കഴിയില്ല. നീ അവരിൽനിന്നെത്രയോ അകലെയാണ്.

നഷ്ടമായ പകലുറക്കത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ ലെബണിറ്റ്സ് തീയറത്തിന്റെ ദുർഗ്രാഹ്യത ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥിയായി, കറുപ്പിൽ 'സൈലൻസ്' എന്ന വെളുത്ത അക്ഷരങ്ങളുള്ള ബോർഡിനു കീഴെ, മണിക്കൂറുകളോളം തപസ്സിരുന്നു. 'ദി ഔട്ട്സൈഡറി'ന്റെ പുറങ്ങളിൽ കുരുങ്ങി മനസ്സ് മറ്റൊരു വിശ്വാമിത്രനായി.

''നീ ഒരു വിഷാദജീവിയായതെങ്ങിനെ?''

തകർന്ന ചില്ലുമാളികകളുടെ ദുഃഖകഥ ഏട്ടനറിയില്ല. പണ്ട്, ചിത്രശലഭങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ആഹ്ലാദത്തോടെ ഓടി നടന്നിരുന്ന കൂട്ടുകാർക്കിടയിൽ, അവരിലൊരാളായി മാറാൻ കഴിയാതിരുന്ന നഷ്ടബാല്യത്തിന്റെ സ്മരണ. ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വളർച്ചയിൽ ആരോടൊക്കെയോ തോന്നിയ അമർഷത്തിന്റെ ജ്വാലകളടങ്ങിയ കനൽ, സ്വയം നിയന്ത്രണത്തിന്റെ ചാരം മൂടിക്കിടന്നു നീറി.

കുന്നിന്റെ തുടർച്ചയിൽ ഒരോർമ്മത്തെറ്റുപോലെ വെയിലാറുന്ന താഴ്‌വര. താഴ്‌വരയ്ക്കപ്പുറം ഉണങ്ങിയ പാടത്തിനു നടുവിലൂടെ നേർത്ത സമാന്തരരേഖകളായി വിദൂരതയിൽ ലയിക്കുന്ന തീവണ്ടിപ്പാത.

പണ്ടെന്നോ ഒരിക്കൽ, വീണുകിട്ടിയ അപൂർവ്വ നിമിഷങ്ങളിലൊന്നിൽ, ഏകനായി താഴ്‌വരയിൽ കണ്ണുനട്ടിരിക്കവേ, പിന്നിൽ പാദസ്വരങ്ങളുടെ

കഥ

മോഹഭംഗങ്ങളുടെ താഴ്‌വര

ജയറോയി ഇ. സി.
I B. Sc. (Maths.)

അനാദിയിലെന്നോ കിട്ടിയ ശാപത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയിൽ ദുഃഖം ഘനീഭവിച്ച കറുത്ത ശിലയായി, ഒരിക്കലും വരില്ലെന്നറിയാവുന്ന, മോക്ഷത്തിന്റെ ത്രേതായുഗത്തിനായുള്ള കാത്തിരുപ്പിന്റെ തുടർച്ച..........

മോഹത്തിന്റെ ജനിക്കാത്ത ശിശുവിനായി മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറയിലെങ്ങോ നിധിപോലെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച താരാട്ടുപാട്ടുകൾ സ്മൃതിയിൽ അനാഥമായി.

തകർന്ന തുളസിത്തറയും ഉണങ്ങിയ മന്ദാരവുമുള്ള സ്വന്തം തടവറയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ ഉൾമുറികളിൽ ജനിച്ചു മരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളുടെ വിരസത. മാറാലകെട്ടിയ നാലുകെട്ടിനുള്ളിലെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന ഗന്ധത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരാനാവാത്ത മനസ്സിന്റെ അപരിചിതത്വം.

—തകർന്ന വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശ്രീകോവിലുകളുടെ ജീർണ്ണതയിൽ അഭയം കണ്ടെത്താൻ മററെല്ലാവരേയും പോലെ നിനക്കു കഴിയില്ല. നീ അവരിൽനിന്നെത്രയോ അകലെയാണ്.

നഷ്ടമായ പകലുറക്കത്തിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ ലെബണിററ്സ് തീയരത്തിന്റെ ദുർഗ്രാഹ്യത ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത അതിഥിയായി, കറുപ്പിൽ 'സൈലൻസ്'' എന്ന വെളുത്ത അക്ഷരങ്ങളുള്ള ബോർഡിനു കീഴെ, മണിക്കൂറുകളോളം തപസ്സിരുന്നു. 'ദി ഔട്ട്സൈഡറി'ന്റെ പുറങ്ങളിൽ കുരുങ്ങി മനസ്സ് മറെറാരു വിശ്വാമിത്രനായി.

''നീ ഒരു വിഷാദജീവിയായതെങ്ങിനെ?''

തകർന്ന ചില്ലുമാളികകളുടെ ദുഃഖകഥ ഏട്ടനറിയില്ല. പണ്ട്, ചിത്രശലഭങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ആഹ്ലാദത്തോടെ ഓടി നടന്നിരുന്ന കൂട്ടുകാർക്കിടയിൽ, അവരിലൊരാളായി മാറാൻ കഴിയാതിരുന്ന നഷ്ടബാല്യത്തിന്റെ സ്മരണ. ഒററപ്പെടലിന്റെ വളർച്ചയിൽ ആരോടൊക്കെയോ തോന്നിയ അമർഷത്തിന്റെ ജ്വാലകളടങ്ങിയ കനൽ, സ്വയം നിയന്ത്രണത്തിന്റെ ചാരം മൂടി കിടന്നു നീറി.

കുന്നിന്റെ തുടർച്ചയിൽ ഒരോർമ്മത്തെററുപോലെ വെയിലാറുന്ന താഴ്‌വര. താഴ്‌വരയ്ക്കപ്പുറം ഉണങ്ങിയ പാടത്തിനു നടുവിലൂടെ നേർത്ത സമാന്തരരേഖകളായി വിദൂരതയിൽ ലയിക്കുന്ന തീവണ്ടിപ്പാത.

പണ്ടെന്നോ ഒരിക്കൽ, വീണുകിട്ടിയ അപൂർവ്വ നിമിഷങ്ങളിലൊന്നിൽ, ഏകനായി താഴ്‌വരയിൽ കണ്ണുനട്ടിരിക്കവേ, പിന്നിൽ പാദസ്വരങ്ങളുടെ

നേർത്ത കിലുക്കം. താഴ്‌വരയിൽ നിന്നെത്തുന്ന തണുത്ത കാററിന് കൈതപ്പൂവിന്റെ ഗന്ധമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു. പിന്നെ, കേട്ടുമറന്ന ഒരു പഴയ ഗാനത്തിന്റെ ഓർമ്മ ജനിപ്പിക്കുന്ന നേർത്ത സ്വരം.

''ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിലെ എന്തേയിത്ര നിരാശ? പ്രായം ഇതല്ലേ ആയുള്ളൂ.''

ചിരിച്ചു. വളരെ നേർത്ത തന്നോടുതന്നെയുള്ള സ്വരത്തിൽ. താഴ്‌വരയിലൂടെ ഇരമ്പിക്കിതച്ചെത്തുന്ന തീവണ്ടിയുടെ നീണ്ട ചൂളം വിളിയിൽ സ്വന്തം ചിരിയുടെ പ്രതിദ്ധ്വനികൾ നഷ്ടമായി.

''ഉണർന്നിരുന്ന് സ്വപ്നം കാണുകയാണോ?''

സ്വപ്നം കാണാനുള്ള കഴിവ് പണ്ടേ നഷ്ടമായ കഥ അവൾക്കറിയില്ല.

''നോക്കൂ! ഒരിക്കൽ ഞാനൊററയ്ക്ക് താഴ്‌വരയിൽ ബസ്സിറങ്ങും''.

മൗനത്തെ മുറുകെപ്പുണർന്ന് അവൾ നിന്നു.

''...... എന്നിട്ട്, എനിക്കാ തീവണ്ടിപ്പാതയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാരമിറക്കിവച്ച് ഒന്നു വിശ്രമിക്കണം''.

തിളക്കമാർന്ന കണ്ണുകളിൽ പൊടുന്നനെ പടർന്നു കയറുന്ന നനവിനോടൊപ്പം ഭീതിയുടെ നിഴലും. അകന്നകന്നു പോകുന്ന തീവണ്ടിയുടെ നേർത്തില്ലാതാവുന്ന ഇരമ്പത്തിൽ കാത് കുടുങ്ങിക്കിടന്നു.

''വേണ്ടാത്തതൊന്നും പറയണ്ടാട്ടോ. പിന്നെ ഞാൻ ....''

അവൾ വിതുമ്പി.

—ഏത് ശാദ്വലഭൂമിയുടെ അഗാധതയിലാണ് നിന്റെ വേരുകൾ നഷ്ടമായത്?.

—അറിയില്ല. സ്വയം പറഞ്ഞു.

''ഞാനൊരു കഥ പറയട്ടെ? ചിരിക്കുമ്പോൾ മുത്തു ചിതറുന്ന രാജകുമാരിയുടെ ......!''

കഥ കേൾക്കാനായി കാതുകൾ കൂർപ്പിച്ച്, കണ്ണുകൾ കൂമ്പി അവൾ കാലം പിന്നോട്ടുമറിയ ശിശുവായി.

''കാവിലെ ഉത്സവത്തിന് താലപ്പൊലി കാണാൻ വരോ?''

മകരവും കുംഭവും കഴിഞ്ഞെത്തുന്ന ഉത്സവം.

സ്വർണ്ണക്കുമിളകളുള്ള നെററിപ്പട്ടം കെട്ടി, തിടമ്പെടുത്ത്, ആലവട്ടവും വെഞ്ചാമരവും പൊന്നാലക്കുടയുമേന്തിയ മനുഷ്യരെ പുറത്തേററിയ മദയാനകൾ മസ്തകമുയർത്തി നിന്നു.

വെള്ളത്തിലൊഴുകിയെത്തുന്ന മൂന്നുനിലക്കൊട്ടാരത്തിൽ വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ മിന്നാമിനുങ്ങുകളായി. ചുവന്ന കൊക്കുള്ള ഗരുഡന്മാർ ചെണ്ടമേളത്തിനൊപ്പിച്ച് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഊളിയിട്ടു.

ഏഴു കുതിരകളെ പൂട്ടിയ സ്വർണ്ണരഥത്തിലേറി, സ്വയംവരത്തിന് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി ദേവിയെത്തിയില്ല.

ഇനി അടുത്ത ഉത്സവം വരെ ആററുവലക്കടവ് ഉറങ്ങിക്കിടക്കും. ചുവന്ന കൊക്കുള്ള ഗരുഡന്മാർ ചെണ്ടമേളത്തിനൊപ്പം ചുവടുവച്ച് പറന്നു വരില്ല. പുലിമുട്ടിൽ തട്ടിച്ചിതറുന്ന

ഒഴുക്കിന്റെ ചുഴികളിൽ കാലം വിസ്മൃതിയായി.

വരിക്കാംകുന്നിന്റെ ഉച്ചിയിൽ ചുവേറുന്ന പകലുകൾ മരിച്ചു. താഴ്‌വരയിൽ നിഴലുകൾ കൂടിപ്പിണഞ്ഞ്, തുടുത്തസന്ധ്യക്കുശേഷം, ഇരുളിന്റെ നേർത്ത ആവരണമായി. പിന്നെ, കനത്തുവരുന്ന ഇരുട്ടിന്റെ ഭാരം.

''ജോലിയൊന്നുമായില്ല, ഇല്ലേ?''

സഹതാപം എന്ന വികാരത്തിന്റെ ക്രൂരതയെന്തെന്ന് ആർക്കും മനസ്സിലാവില്ല. പഴയ ഇരുമ്പുപെട്ടിയുടെ മൂലയിലെങ്ങോ ഉപേക്ഷിച്ച, ആർക്കും വേണ്ടാത്ത പുഴുക്കുത്തുവീണ കടലാസുകഷണം. ഇടവഴിയിൽ മഴയ്ക്കുശേഷം കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ചെളിവെള്ളത്തിൽ, ഒരു കടലാസുതോണിയുണ്ടാക്കി ഒഴുക്കാൻ പോലും കൊള്ളില്ല അത്.

''നശിക്കണംന്നാണേല് അങ്ങനെ തന്നാട്ടെ ഇനീം. പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ കൊച്ചു കുട്ടിയൊന്നുമല്ലല്ലോ?''

വാക്കുകൾ കൂർത്തു മൂർത്ത ശരങ്ങളായി.

തകർന്ന ഗന്ധർവൻപുരയ്ക്കു പിന്നിൽ, ഉണങ്ങിയ പാലമരത്തിന്റെ നഗ്നശിഖരങ്ങളിൽ കണ്ണുകൾ തറഞ്ഞുനിന്നു. പാലപ്പൂക്കളുടെ സൗരഭ്യവുമായി പടിഞ്ഞാറൻ കാററിനി വരില്ല. വിളക്കുവച്ച്, കളമെഴുതി, വീണ മീട്ടിപ്പാടുന്ന പുളുവൻമാർ ഇന്നലെയുടെ സ്വപ്നമായി.

ഇടവം കഴിഞ്ഞിട്ടും മഴ എത്തിയില്ല. ഉണങ്ങി വിണ്ടുകീറിയ പാടം, വന്ധ്യമേഘങ്ങൾ പെയ്യാൻ വിതുമ്പുന്ന ആകാശത്തിനു കീഴെ ദാഹിച്ചു കിടന്നു. ചൊരിമണലിൽ വിത്തെറിഞ്ഞ്, പ്രതീക്ഷ വററിയ മുഖവുമായി, മഴയുടെ ഇരമ്പത്തിനായി ചെവിയോർത്തിരിക്കുന്ന വിയർപ്പിന്റെ സന്തതികൾ.

ഒരു ശപ്തമുഹൂർത്തത്തിൽ, ശുഭചിന്തകളിൽ കുരുങ്ങി സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ട് എന്തിനെന്നറിയാതെ അവൾക്കെഴുതി.

—ഞാനൊററയ്ക്കാണിവിടെ. ആഹ്ലാദത്തിന്റേയോ നൈരാശ്യത്തിന്റേയോ ഒന്നും, എന്തിന്, ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ അർത്ഥമറിയില്ലെനിക്ക്. എന്തെന്നു പറയാനാവില്ലാത്ത ഈ മാളത്തിലേയ്ക്ക് ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ നീയും വരിക.

ഒടുവിൽ, ജീർണ്ണിച്ച പടിപ്പുര കടന്ന്, ഉണങ്ങിയ മന്ദാരത്തിനു ചുവട്ടിലൂടെ ഒരു ഗ്രീഷ്മകാല സ്വപ്നം പോലെ അവൾ.

—വിധിയെ തടുക്കാൻ ആർക്കും കഴിയില്ല. എന്നോട് വെറുപ്പുണ്ടോ ജയന്?

ആശംസകൾ നേരുവാൻ കരുതിവച്ച വാക്കുകൾ നഷ്ടസ്വപ്നങ്ങളുടെ ശവഭൂമിയിൽ അനാഥമായി. നിർവ്വികാരതയായിരുന്നു മനസ്സു നിറയെ.

—ഞാൻ പോകട്ടെ.

—ചെല്ലൂ...........

അകന്നകന്നുപോകുന്ന പാദസ്വരങ്ങളുടെ കിലുക്കം. ദൂരെ, അവ്യക്തതയിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതാവുന്ന പ്രതീക്ഷ എന്ന വ്യർത്ഥത. പിന്നെ കാലമെന്ന അപാരതയുടെ അജ്ഞേയത.......!!!

കഥ

സ്വപ്നാടനം

ജനാർദ്ദനൻ കെ. ആർ.
I B. Sc. Zool.

ഒരു കറുത്ത ബിന്ദു അങ്ങ് അനന്തതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നോക്കി നിൽക്കെ ആ ബിന്ദുവിന് വളർച്ചയുണ്ടാകുന്നു. കണ്ണിമയ്ക്കാതെ ഞാൻ നോക്കി.

ഞാൻ എന്ന മനുഷ്യൻ. ജീവിതമെന്ന അർത്ഥശൂന്യതയെ പുണരാൻ അഭിലഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ.

കറുത്ത ബിന്ദു ഒരു ഗോളമായി മാറി. അതിനുള്ളിൽ പ്രകാശം പരന്നു. ആ പ്രകാശത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ കലങ്ങിയ വെള്ളം തെളിയുന്നതുപോലെ ഒരു രൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ രൂപത്തിന്റെ അവ്യക്തതയിൽ ചലിക്കുന്ന തോരണങ്ങൾ. തോരണങ്ങൾ പറക്കുന്ന സാരിത്തുമ്പായി. മുഖം തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അതേ, അവൾ, അവൾതന്നെ. എന്റെ രാജി.

"രാജീ ......" ആ വിളി പ്രപഞ്ചത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. പിന്നെയും പിന്നെയും ആയിരം പ്രതിധ്വനികളായി ചെവിയിൽ കുത്തുന്നു. മുജ്ജന്മപാപത്തിന്റെ തീരാത്ത ദുരിതങ്ങൾ പോലെ.

"നിർത്തൂ" മാറ്റൊലിയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

ധ്വനിയും പ്രതിധ്വനിയും വീണ്ടും മുഴങ്ങി. അതൊന്നുമാത്രം.

രാജീ ... രാജീ ... രാജീ .....

ഞാൻ എന്റെ ശബ്ദത്തെ വെറുത്തു. ഭയന്നു. എന്റെ, പതറുന്ന കഫം മുറുകിയ തൊണ്ടയിൽനിന്നൊലിക്കുന്ന സ്വരത്തെ ഭയന്നു.

കറുത്ത ഗോളത്തിലെ പ്രകാശവലയത്തിലെ രൂപം ചിരിച്ചു. ആ ചിരിയിൽനിന്നും സുഗന്ധം പരന്നു.

"ഞാൻ മരിച്ചില്ല. സുധിയേട്ടന്റെ തോന്നലാണ്."

നീ മരിച്ചു. ഇത് നിന്റെ പ്രേതമാണ്.

'പ്രേതം' അവൾ അലറിച്ചിരിച്ചു. ചിരിച്ചുചിരിച്ച് അവൾ ഉരുകി അസ്ഥികൂടമായി മാറി. പല്ലിളിക്കുന്ന അസ്ഥിപഞ്ജരം.

പോകൂ.

ഞാൻ എന്ന ചലിക്കുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി. വിറയാർന്നു പാളിയ ശബ്ദം.

എനിക്കു പ്രേതത്തെ പേടിയാണ്.

പ്രേതത്തെ പേടിയോ, വേറൊന്നിനേം പേടിയില്ലേ? ദൈവത്തേയും?

ങ്ഉംഉം. പേടിയില്ല. ദൈവം ഇല്ല. പ്രേതമുണ്ട് — ദൈവത്തിൻേറയും. അവർ അമ്പലത്തിൽ കരിങ്കല്ലിൻെറ രൂപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. ജീവനില്ലാത്ത കല്ലിന് ജീവൻ കൽപിച്ച നൈവേദ്യം കല്ലിൽ തേയ്ക്കുന്നു; ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന് വെള്ളം പോലും കൊടുക്കാത്തവർ.

അതിനു നിനക്കെന്താണ്? അസ്ഥികൂടം ഒരു വശം ചെരിഞ്ഞുനിന്നു.

ഞാൻ ഞെട്ടി. മറുപടിക്കു തലയോട്ടി നോക്കി.

ഒന്നുമില്ല. വിശക്കുന്നു. ഗ്രാജ്വേററിന് വിശക്കുന്നു. പണിയില്ല. കാരണം പണമില്ല.

ഒററക്കണ്ണനായ ഒരു രൂപം! നീണ്ടു തഴച്ചു വളർന്ന തലമുടി! കണ്ണ്! കണ്ണ് നെററിയിലാണോ? അതെ. നെററിയിൽ ഉരുണ്ട, രക്തം ചീററുന്ന കണ്ണ്.

നിങ്ങൾ കണ്ണടയ്ക്കൂ. എനിക്കു പേടിയാവുന്നു.

രൂപം ചിരിച്ചു. ചിരിയുടെ ശബ്ദം കാതിനെ തകർത്തു. ചെവിയിൽനിന്നും രക്തവും ചലവും ഒഴുകി. കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറി.

അമ്മേ....

എൻെറ ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടില്ല. ആരും കേട്ടില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ചെവി പൊട്ടി.

പേടിക്കേണ്ട. ഞാൻ നിൻെറ രാജിയാണ്.

രാജീ, പോകൂ.

വെളിച്ചം ഇരുട്ടിനെ ബലാൽസംഗം ചെയ്യുന്നു. എങ്ങും തെളിഞ്ഞ പ്രകാശം. ആ രൂപം എവിടെ പോയി, ഒററക്കണ്ണൻ എവിടെ പോയി.

അതാ കിടക്കുന്നു. തിരമാലകൾ കമഴ്ന്നു കിടക്കുന്ന ആ രൂപത്തിൻെറ കാലിൽ ഉമ്മവെച്ചു. മണലിൽ അമർന്നിരുന്ന മുഖം ഉയർന്നു. ഇത് രാജിയുടെ ഏട്ടനല്ലേ?

അല്ല.

ഓഫീസർ കഷണ്ടി രാസക്രീഡ നടത്തിയ തല. അതെ ഓഫീസർതന്നെ.

''—പറയുന്നതിൽ എനിക്കു ഖേദമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഒരു പുതിയ ആളിനെ ആവശ്യമില്ല.''

സെർ.

ഉയർന്ന മുഖംതിരിച്ച് അയാൾ നടന്നു. തിരമാലയ്ക്കു മുകളിൽകൂടി. ആ രൂപം അകലെ പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ശൂന്യതയിൽ ജൻമാന്തരങ്ങളുടെ മറവിൽ ലയിച്ചു.

ഞാൻ നോക്കിനിന്നു. സൂര്യനും തിരമാലകളും തമ്മിൽ യുദ്ധം നടക്കുന്നു. സൂര്യനെ തിരമാലകൾ വാളുകൊണ്ട് വെട്ടി രക്തം ആകാശത്തിലും കടലിലും പരന്നു. നല്ലവനായ സൂര്യൻെറ മരണത്തിന് ഞാനും സാക്ഷി.

അതാ സൂര്യൻെറ ശവക്കുഴിയിൽനിന്നും അവൻ എഴുന്നേററു വരുന്നു. അത് സൂര്യനല്ലേ?

രക്തം ഉണങ്ങാതെ കട്ടപിടിച്ച നീണ്ടനഖമുള്ള കൈ, വെളിക്കുചാടിയ നാക്കിൽനിന്നും രക്തം ഇററിററു വീഴുന്നു. കൈകൾ നീണ്ടു. അത് എൻെറ നേരെയാണോ വരുന്നത്. ഞാൻ പിറകോട്ടു മാറി. പാഞ്ഞടുക്കുന്ന കൈകൾ

സേവനത്തിന്റെ കാൽപാടുകൾ

മാത്യു കെ. സി.
(ജനറൽ ലീഡർ)

യുവജനങ്ങളുടെ സർഗശക്തിയെ ശരിയായ മാർഗത്തിലൂടെ തിരിച്ചുവിട്ടാൽ, സാമൂഹ്യതിൻമകൾക്കെതിരെ ഫലപ്രദമായ ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കാം എന്നു മനസിലാക്കിയതുകൊണ്ടാണ്, നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം എന്നൊരു പ്രസ്ഥാനം എല്ലാ കോളജുകളിലും ഏർപ്പെടുത്താൻ അധികാരികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. തൊഴിലിലധിഷ്ഠിത സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ലക്ഷ്യമിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ അധികാരികൾ, നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം പോലുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തൊഴിലിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി വിദ്യാർത്ഥികളെ ബോധവാൻമാരാക്കുന്നതിനും, സാമൂഹ്യബോധവും ദേശീയ ബോധവും അവരിൽ വളർത്തുന്നതിനും ഉപകരിക്കും എന്ന് മനസിലാക്കിയത് ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലേക്കുള്ള ഒരു സുപ്രധാന ചുവടുവെയ്പാണ്.

കുറവിലങ്ങാട് ദേവമാതാ കോളജിലെ നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീ

ഞാൻ ഓടി. മണലിൽ കാലുകൾ താണു. ആ കൈകൾ എന്റെ കഴുത്തിൽ മുറുകി. മണൽത്തരികൾ രക്തം കുടിച്ചു. എന്റെ ശവ[illegible]നുവേണ്ടി കുഴിവെട്ടുന്ന മനുഷ്യനെ ഞാൻ നോക്കി. അതും ഞാൻ തന്നെ. എന്റെ ശരീരത്തെ ഞാൻ കുഴിച്ച കുഴിയിൽ കിടത്തി. മണൽ വാരിയിട്ടു മൂടി. എനിക്കു ശ്വാസംമുട്ടി. കുഴിയിൽനിന്നും ഞാൻ ഓടി. എനിക്കുമുമ്പിൽ ഒരു വലിയ ഭിത്തി ഉയർന്നു. എന്റെ മാർഗം തടഞ്ഞു.

മരിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾക്കു ചിതയൊരുക്കാൻ ഹൃദയം വെമ്പി. എന്റെ വിഘ്നങ്ങളെ തകർക്കാൻ ഞാൻ കരുതി.

ഭിത്തിയിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച് ഞാൻ കയറി. എനിക്കു പിന്നിൽ പാഞ്ഞു വരുന്ന എന്റെ പ്രേതം. തലയിലും മുഖത്തും മണൽത്തരികൾ പററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനു പിറകിൽ അവൾ, ഒററക്കണ്ണൻ, നാക്കു വെളിക്കു ചാടിയ രക്തം ഊർന്നു വീഴുന്ന വളഞ്ഞ നഖവും ദംഷ്ട്രകളും ഉള്ള രൂപം എന്റെ കൈകൾ മരവിച്ചു. കാലുകൾ വിറക്കുന്നു. കൈയുടെ പിടുത്തം വിട്ടു.

അമ്മേ! കട്ടിലിൽനിന്നും അവൻ താഴെ വീണു.

മിന്റെ തീകച്ചും കർമ്മപരിപാടികൾ കൊണ്ട് സമൃദ്ധമായ, 1976–'77 അദ്ധ്യയന വർഷത്തെ പ്രവർത്തന പരിപാടികളുടെ ഔപചാരികമായ ഉദ്ഘാടനം 1976 ജൂൺ 25–ാം തീയതി കോട്ടയം ജില്ലാകലക്ടർ നിർവ്വഹിച്ചു. ഉദ്ഘാടനകർമ്മത്തോടനുബന്ധിച്ച് 1976 മെയ് മാസത്തിൽ കൊഡൈക്കനാൽ ബസപകടത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ, ഈ യൂണിറ്റിലെ ഒരു സജീവ പ്രവർത്തകൻ കൂടിയായിരുന്ന ശ്രീ കെ. ഡി. ജോർജിന്റെ ചിത്രം ലൈബ്രറി ഹാളിൽ അനാഛാദനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ചിത്രം ഒരു എൻ. എസ്. എസ്. വോളണ്ടിയർ തന്നെ വരച്ചതാണെന്നത് ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. കാർഷികവും, പൊതുജനക്ഷേമപരവും, വിദ്യാഭ്യാസപരവും, കലാസാംസ്കാരിക പരവുമായ ഈ യൂണിറ്റിന്റെ കഴിഞ്ഞവർഷത്തെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് ഒന്നെത്തിനോക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണ് ഈ റിപ്പോർട്ടിലൂടെ.

കാർഷിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ

ഗ്രാമീണരായ കർഷകർ നിവസിക്കുന്ന കുറവിലങ്ങാടെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കാർഷികപരിപാടികൾ മാതൃകാപരമായ ഒരു കർമ്മ പരിപാടിയായിരുന്നു. 1976 ജൂൺ 5–ാം തീയതി കോളജിന് സമീപമുള്ള കുറെ സ്ഥലത്ത് ഇഞ്ചികൃഷി ആരംഭിച്ചതായിരുന്നു കാർഷികപരിപാടികളിൽ ആദ്യത്തെ ഇനം.

വനമഹോത്സവത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉഴവൂർ ബ്ലോക്കിലെ ജനറൽ എക്സ്റ്റെൻഷൻ ഓഫീസർ ജൂലയ് 16–ാം തീയതി നടത്തിയ ക്ലാസ് ഈ സംരഭത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നല്ലൊരു ഉത്തേജനമായിരുന്നു. തുടർന്ന് ജൂലയ് 17, 31 തീയതികളിലും ആഗസ്റ്റ് 7–ാം തീയതിയും നടത്തിയ കായികാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി ഏതാണ്ട് 115 ഓളം വൃക്ഷത്തൈകൾ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നത് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമാണ്. ഇന്നും ആ ചെടികളുടെ വളർച്ചയിലും പരിപാലനത്തിലും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉത്സാഹത്തോടെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കുര്യൻ പി. കെ.
(ജനറൽ സെക്രട്ടറി)

കോളജ് പരിസരത്ത് കപ്പ, വാഴ, പച്ചക്കറികൾ എന്നിവയടങ്ങിയ നല്ലൊരു കൃഷിത്തോട്ടം നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ഇനവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ബ്ലോക്കുകളായിട്ടാണ് കൃഷി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ കൃഷിയിനങ്ങളുടെയെല്ലാം ശരിയായ വികസനത്തിന് കുറവിലങ്ങാട് ഏല വികസന കേ

ജെയിംസ് പി. എം.
(ജനറൽ സെക്രട്ടറി)

ന്ദ്രത്തിലെ അധികാരികളിൽനിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളും സാങ്കേതികോപദേശവും കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുന്നു.

പൊതുജനക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾ

വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹം നശീകരണ പ്രവണതകളുടെ ഉടമകളാണെന്ന വിശ്വാസത്തെ പാടെ മാററിമറിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിയാത്മകമായ പൊതുജന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടതു വഴി, ഗ്രാമീണ ജനങ്ങളുമായി കൂടുതൽ ഇടപെടുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സാഹചര്യം നൽകപ്പെട്ടു എന്നു മാത്രമല്ല നാടിന്റെ നന്മയ്ക്കുതകത്തക്ക പല നല്ല കാര്യങ്ങളും ചെയ്തു തീർക്കാൻ സാധിക്കുകയുംചെയ്തു. സ്ഥലത്തെ ഏലവികസന കേന്ദ്രത്തിന്റെയും, ബ്ലോക്കിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടി ഓണാവധിക്കാലം ഒരു 'എലിനശീകരണവാര'മായി ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. കുറവിലങ്ങാടു പഞ്ചായത്തിലെ എല്ലാ വീടുകളിലും, എലിവിഷവും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ എലികളെ നശിപ്പിക്കേണ്ട രീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളടങ്ങിയ ലഘുലേഖകളും സൗജന്യമായി എത്തിച്ചുകൊടുത്തു.

ഒരു വികസ്വര രാജ്യമായ ഇന്ത്യയുടെ പുരോഗതിക്കു വിഘാതമായി നില്ക്കുന്ന ജനപ്പെരുപ്പത്തിന് പരിഹാരമായ കുടുംബസംവിധാനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗ്രാമീണജനങ്ങളെ ബോധവാൻമാരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി N. S. S. വോളണ്ടിയർമാർ പഞ്ചായത്തിലെ വീടുകൾതോറും കയറിയിറങ്ങി. കൂടാതെ ലക്ഷംവീടുകോളനികൾ സന്ദർശിച്ച് ആരോഗ്യപരിപാലനത്തെക്കുറിച്ചും മററും വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി.

ഈ യൂണിററിലെ പ്രവർത്തകരുടെ ശ്രമഫലമായി ഈ കോളജിലെ എല്ലാ അദ്ധ്യാപക അനദ്ധ്യാപകരേയും Pay roll savings scheme ൽ ചേർക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ട് ഈ യൂണിററിനെ ഒരു ബജാറ് യൂണിററായി നാഷണൽ സേവിംഗ്സ് റീജനൽ ഡയറക്ടർ ആർ. രാമചന്ദ്ര അയ്യർ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഒക്ടോബർ ആദ്യവാരത്തിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെട്ട സേവനവാരാചരണത്തോടനുബന്ധിച്ച് കോഴാ നരിവേലി റോഡിന്റെ പുനർ നിർമ്മാണവും, സർക്കാരാശുപത്രി, മാർക്കററ് തുടങ്ങിയ പൊതുസ്ഥലങ്ങളുടെ ശുചീകരണപ്രവർത്തനവും നടത്തപ്പെട്ടു. കോളജിന് സമീപമുള്ള വീടുകളിൽ കമ്പോസ്ററുകുഴികളും അടുക്കളത്തോട്ടങ്ങളും

നിർമ്മിച്ചു കൊടുക്കുവാനും സേവന വാരാചരണം പ്രയോജനപ്രദമായി. സെപ്തംബർ മാസത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട കായികാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി ഏതാണ്ടു രണ്ടുകിലോമീറ്റർ നീളം വരുന്ന കുറവിലങ്ങാട് - ക്ലാരറ്റ്ഭവൻ റോഡിന്റെ അറ്റകുറ്റപ്പണികൾ ചെയ്തു തീർക്കപ്പെട്ടു.

സെപ്തംബർ 25-ാം തീയതി സ്ഥലത്തെ ഏല വികസന കേന്ദ്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പഞ്ചായത്തിലെ കർഷകർക്കുവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ട ഏകദിന കാർഷിക സെമിനാർ ഗ്രാമീണരായ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയൊരു അനുഗ്രഹമായിരുന്നു.

സാമ്പത്തികമായി ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന ഗ്രാമീണർക്ക് പുര മേയുന്നതിനും മരുന്നുകൾ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി സാമ്പത്തിക സഹായം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രവർത്തകർ തയ്യാറായി. കൂടാതെ ബസപകടത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ N. S. S പ്രവർത്തകന്റെ നിരാലംബമായ കുടുംബത്തിന്, പ്രവർത്തകരിൽനിന്നു മാത്രമായി പിരിച്ച 600 രൂപ സംഭാവന ചെയ്തത് മാതൃകാപരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

വർക്ക് ക്യാമ്പ്

ഡിസംബർ 19 മുതൽ 'യുവാക്കൾ ഗ്രാമ പുനർ നിർമ്മാണത്തിൽ' എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടുകൂടി ഈ യൂണിറ്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ദശദിന ക്യാമ്പ് കടപ്ലാമറ്റത്തു വെച്ച് നടത്തി. ബഹു. മന്ത്രി കെ. എം. മാണി വർക്ക് ക്യാമ്പ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. അഞ്ചു കിലോമീറ്റർ ദൈർഘ്യമുള്ള കടപ്ലാമറ്റം-കുമ്മണ്ണൂർ റോഡിന്റെ വീതി കൂട്ടുക എന്ന ഉദ്യമം പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും മുൻപേതന്നെ ചെയ്തു തീർത്ത ശേഷം, വയലാ മാർക്കറ്റ് നിർമ്മാണവും വിജയ പൂർവ്വം ചെയ്തു തീർക്കാൻ ക്യാമ്പു വഴി സാധിച്ചു. ക്യാമ്പു ദിവസങ്ങളിൽ ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് വിശിഷ്ട വ്യക്തികൾ നയിച്ച ചർച്ചാ ക്ലാസ്സുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റ് ഡവലപ്പ്മെന്റ് സെ

സെലീനാമ്മ ജോർജ്
(ജോയിന്റ് സെക്രട്ടറി)

ക്രട്ടറി ആർ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ I. A. S., യൂണിവേഴ്സിറ്റി രജിസ്ട്രാർ ശ്രീധരമേനോൻ, നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം പ്രോഗ്രാം കോ ഓർഡിനേറ്റർ, മീരാൻ മാലിക് മുഹമ്മദ്, ശ്രീ ഉമ്മൻ ചാണ്ടി M. L.A. ശ്രീ ഒ ലൂക്കോസ് M. L.A. ശ്രീ പി സി. ചാക്കോ, ശ്രീ പി. സി. ജോസഫ്, ശ്രീ റ്റി. എം. ജേക്കബ്, പാലാ കെ. എം. മാത്യു, N. N. പിള്ള, അഡ്വ. എം. പി. ഗോവിന്ദൻ നായർ

അഡ്വ. കുമരകം ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, പ്ലാന്റേഷൻ കോർപ്പറേഷൻ ചെയർമാൻ എം. എം. ജേക്കബ്, അഭിവന്ദ്യ നിരണം മെത്രാപ്പോലീത്താ, ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തുടങ്ങിയ വിശിഷ്ട വ്യക്തികൾ ക്ലാസ്സുകൾ നയിച്ചവരിൽ ചിലരാണ്. 15 അദ്ധ്യാപകരും 100 വിദ്യാർത്ഥികളുമുൾപ്പെട്ട ഈ ക്യാമ്പ് മററു യൂണിററുകൾക്ക് ഒരു മാതൃകതന്നെയാണെന്ന് കേരളാ യൂണിവേഴ്സിററി രജിസ്ട്രാർ എ. ശ്രീധരമേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

രക്തദാനം

കുത്താട്ടുകുളം, മുട്ടുചിറ, കാരിത്താസ്, കോട്ടയം മെഡിക്കൽ കോളജ്, പഴങ്ങനാടി എന്നീ ആശുപത്രികളിലായി 80-ൽ പരം വിദ്യാർത്ഥികൾ രക്തം ദാനം ചെയ്തത് എടുത്തു പറയത്തക്ക ഒരു സാമൂഹ്യസേവനമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗം

സ്ക്കൂൾ കുട്ടികൾക്കായി സൗജന്യ ററ്യൂഷൻ ക്ലാസുകൾ N. S. S. പ്രവർത്തകർ മുറതെററാതെ നടത്തിപ്പോന്നു. ഒഴിവുസമയങ്ങളിൽ തയ്യൽ, പെയിന്റിംഗ്, പ്ലാസ്ററിക് വർക്ക്സ് എന്നിവയിൽ വനിതാ വോളണ്ടിയേഴ്സിനു പരിശീലനം നല്കികൊണ്ടിരുന്നു.

കലാസാംസ്ക്കാരിക രംഗം

കലാസാംക്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതിൽ ഈ യൂണിററ് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ യൂണിററിലെ അനുഗ്രഹീത ഗായികാ ഗായകന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി നൂതന സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെ ഒരു ഗാനമേളാസംഘം സംഘടിപ്പിക്കുകയും വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ സംഗീത പരിപാടികൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

പാലാ വിദ്യാഭ്യാസ ജില്ലയിൽപ്പെട്ടതും കലാസാംസ്ക്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതുമായ L. P സ്കൂളിലെ പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്നതിനും, ദേവമാതാ കോളജ് ഓറട്ടറി ക്ലബിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഇന്റർ കോളജിയേററ് പ്രസംഗമത്സരത്തിൽ വിജയിക്കുന്ന ടീമിനു വേണ്ടിയും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള K D George Memmorial Ever rolling trophy കൾ കലാ സാംസ്ക്കാരിക രംഗത്ത് ഈ യൂണിററ് നല്കുന്ന പ്രോത്സാഹനത്തിന് നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. യൂണിവേഴ്സിററി സ്പോർട്സിൽ വിജയികളായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ക്യാഷ് അവാർഡ് നല്കിയതും പ്രശംസനീയമാണ്.

ഞങ്ങളുടെ ബഹുമുഖങ്ങളായ പ്രവർത്തനപരിപാടികൾക്ക് ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നല്കി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഗവൺമെന്റ് അധികാരികളെയും, അദ്ധ്യാപകാനദ്ധ്യാപകരെയും, വിദ്യാർത്ഥികളെയും ദേവമാതാ നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കട്ടെ.

കുറവിലങ്ങാട്,
5-6-'76.

കെ. സി മാത്യു
ജനറൽ ലീഡർ

ഇത്തിരിതീയ്

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ

ചൂട്ടുവാങ്ങുവാനെത്തീ താങ്കളിന്നീ ശീഘ്രത്തിൽ
കാട്ടുപൊന്തകൾ ചൂഴുമെന്റെ പാഴ്കുടിലിങ്കൽ,

താന്തനായ് പകലിന്റെ ചന്തകൾതോറും തെണ്ടി,
ധ്വാന്തമെത്തവേ ഞാനെൻ കുടിൽ പുക്കിരിക്കുമ്പോൾ

ഇത്തിരിച്ചൂട്ടും മിന്നി പാതിര,യെന്നേകാന്ത—
ഹൃത്തിലെ മോഹത്തിന്റെ ശവം കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ

ഇന്നലെ മറന്നിട്ട മുറിബീഡിയാൽ ചുണ്ടി—
ലിന്നിന്റെ സൗഭാഗ്യത്തിൻ പൂത്തിരികത്തിക്കുവാൻ

ഇത്തിരി തീയും കാത്തു ഞാനിരിക്കവേ താങ്ക—
ളെത്തി; നാം പരസ്പരമറിയുന്നവർ പണ്ടേ!

ഓവർ സ്പീഡിൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബസിലെ ഡ്രൈവർ വെപ്രാളത്തോടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:– ''അയ്യോ! ബസിന്റെ കൺട്രോളുപോയേ....''

അടുത്തിരുന്ന വൃദ്ധൻ:– ''മോൻ കരയാതെ! കൺട്രോളുപോയെങ്കിൽ വണ്ടിയിവിടെ നിർത്ത്; നമുക്കിറങ്ങി എടുക്കാം.''

ചെറുകഥ

തീരം തേടിയവൻ

ബാബു ടി. കെ.
II B. Com.

പ്രിയപ്പെട്ടവളെ നീയേതാണ്? എന്റെ ഈ കൊച്ചു മുറിയിലെ അന്ധകാരത്തിന്റെ, ഏകാന്തതയുടെ ബലഹീനതയുടെ തടവറയിൽ കടന്നുവന്ന പെൺകുട്ടി. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ നീ എനിക്കു സുപരിചിതയാണ്. നിന്റെ പേര് ദയവായി പറയൂ. നീയെവിടെവെച്ചാണ് എന്നെ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയത്. വിവേകാനന്ദപ്പാറയിൽവെച്ചോ! അതോ ഏദൻ തോട്ടത്തിൽവെച്ചോ? സുന്ദരീ, നീയെന്താണ് ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്. എന്റെ മുറിയിൽ കയറിയപ്പോൾ നിന്റെ നാവ് ഒരു മഞ്ഞുകട്ടപോലെ തണുത്തുറച്ചുപോയോ? സുന്ദരി, സുശീലേ! ശാലീനത നിന്റെ വെളുത്തു തുടുത്ത മുഖത്ത് ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു. നീ ശാലിയാണോ?, ശാന്തയാണോ?, അതോ ശകുന്തളയോ? ആരായാലും ശരി ഞാൻ നിന്നെ എവിടയോ കണ്ട ഓർമ്മ.

അന്ധകാരം വീർപ്പുമുട്ടിനിൽക്കുന്ന മുറിയിലൂടെ തടിച്ച ചങ്ങലയും വലിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ അവളെ തേടി അവസാനം എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു പഥികനെപ്പോലെ വിഷാദംകൊണ്ടു കറുത്ത മുഖവുമായി അയാൾ അട്ടഹാസിച്ചു. അട്ടഹാസം പൊട്ടിച്ചിരിയായി. പിന്നെ എല്ലാം ശാന്തം.

കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഒരു കരിക്കട്ടകൊണ്ട് വികൃതമായ തറയിൽ അലക്ഷ്യമായി എന്തോ എഴുതിയശേഷം രണ്ടു കൈകളു ചുരുട്ടി ആ കട്ട അയാൾ അനന്തതയിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഒരിക്കലും ആ കട്ട ഭൂമിയിൽ പതിക്കാതിരിക്കാൻ അപ്പോൾ അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. വികൃതമായ ഭിത്തിയിൽ നോക്കി വീണ്ടുമയാൾ അട്ടഹാസിച്ചു. പിന്നെ അട്ടഹാസമൊരു പുലമ്പലായി......

എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ മനസിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. കോളേജിലെ വിശാലമായ പൂന്തോട്ടത്തിലെ ബെഞ്ചിലിരുന്നു 'ക്ലിയോപാട്ര' വായിച്ചപ്പോൾ ഏതോ ബീഭത്സമായ സംശയവും പേറിവന്ന പെൺകുട്ടി. നീല ഫ്രോക്കിട്ടിരുന്ന നിഷി. അതെ നീ നിഷിതന്നെ. നിന്റെ ക്ലാസ് നമ്പർ 284 ആയിരുന്നില്ലേ? കൂടാതെ എന്റെ ഓർമ്മയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതാണ് നിന്റെ കോളിനോസ് പുഞ്ചിരി. നിന്റെ കീഴ്ത്താടിയിലെ തടിച്ച മറുകിലെ കറുത്ത രോമം എന്നെ ഭൂതകാലത്തിന്റെ മാറിലേക്ക് വലിച്ചിഴയ്ക്കുന്നു.

അന്തിവെയിലിന്റെ ആശ്ലേഷമേറ്റ് എത്ര ദിനങ്ങളിൽ നാം പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. വികാരങ്ങൾ കൈമാറിയിട്ടുണ്ട്, മൂകമായ നിന്റെ കണ്ണു

കളിൽ ഞാൻ തീരം തേടിയിരുന്നു. വികാരങ്ങൾ വീർപ്പുമുട്ടിയപ്പോൾ നാം ആലിംഗനബദ്ധരായി പൂഴിമണ്ണിൽ മെത്തവിരിച്ചിട്ടുണ്ട്........

മന്ദഹാസം തൂകുന്ന നിന്റെ മുഖത്ത് ഒരായിരം പ്രേമാഭ്യർത്ഥനകൾ..

ചുംബനത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിച്ചു തുടുത്ത നിന്റെ ചുണ്ടുകൾ.... ആസക്തി നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ....

അന്നു നീയെന്റെ ഉന്മാദമായിരുന്നു.....

വികാരമായിരുന്നു....

അഭിനിവേശമായിരുന്നു.

പക്ഷെ ... ദിനങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുവീണപ്പോൾ ... നീയെന്ന താളം ....ലയം .. രാഗം .. മോഹം .. വെറും അപശ്രുതി മാത്രമായി. വിവാഹമെന്ന ശവക്കല്ലറയിൽ നീ ആ വിശുദ്ധമായ പ്രേമത്തെ കുഴിച്ചിട്ടു. അവസാനം നീയെന്ന സാമ്രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ നീ മധുവിന്റെ ഭാര്യയായപ്പോൾ നിന്റെ പ്രേമദാസൻ മുക്തിക്കുവേണ്ടി, മനസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഓടി. ഓടിയോടി എന്റെ രക്തം ഉപ്പുരസമുള്ള വെള്ളമായി ശരീരത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു വമിച്ചു. അവസാനം ഈ കൊച്ചുമുറിയിൽ ഞാൻ അഭയം തേടി. എന്നിട്ടും എന്നെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു, മററുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ ദാസൻ ഭ്രാന്തനാണ്. പ്രിയപ്പെട്ട നിഷി ഞാൻ ഭ്രാന്തനല്ല. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട നീയും ഞാൻ ഭ്രാന്തനാണന്ന് വിശ്വസിച്ചോ!

പ്രിയപ്പെട്ട നിഷി, നീയിപ്പോൾ മടങ്ങിപ്പോകൂ!

അകലെ നിന്റെ ഭർത്താവും കുട്ടിയും കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകും. നീയൊരിക്കൽ പറഞ്ഞത് ഞാനിപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. ''ലീവ് ആൻറ് ലെററ് ലീവ്''. നിന്റെ ആ വാചകത്തിലെ ആദ്യത്തെ ലീവ് എന്ന പദം വെട്ടിയേക്കൂ! ഇനി മുതൽ ലെററ് ലീവ് മാത്രം മതി.

സ്വന്തം കുട്ടിയെ കളിപ്പിച്ചും, പാലൂട്ടിയും ഇണചേർന്നും നീ ജീവിതം അഭിനയിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ... നിന്റെ ദാസൻ .... ക്ഷുദ്രജീവികളുടെ കടിയേററും, വിശന്നും വെളിച്ചംപോലും കാണാത്ത ഈ കൊച്ചു മുറിയിൽ മരണമെന്ന ഭീകരനെ വേദനയോടെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം ജീവിച്ചാലും ഒരു പുലിയെപ്പോലെ ജീവിക്കണമെന്ന നിന്റെ ദാസന്റെ ശക്തിവാദം ഇന്നു പൂർണ്ണമായും തിരുത്തിയെഴുതിയിരിക്കുന്നു.

പുലമ്പൽ അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് അയാൾ വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പൊട്ടിച്ചിരികൾ ഇടുങ്ങിയ ഭിത്തികളിൽ തട്ടി പ്രതിദ്ധ്വനിച്ചു. നീണ്ട പൊട്ടിച്ചിരിയിലൂടെ അയാൾ സന്തോഷത്തിന്റെ സായൂജ്യം നേടി. ക്രമേണ പുഞ്ചിരി കെട്ടടങ്ങി. തീരം തേടിയ തിരമാലപോലെ അയാൾ ശാന്തനായി കിടന്നു. എല്ലാം ശൂന്യം തുടർന്ന് ഒരു ദിവസത്തിന്റെ അവസാനവും.

ലേഖനം

"രാരാരിരോ . . . രാരാരിരോ . . ."

തോമസ് കെ. എൽ.
II P. D. C.

പരിചയക്കാരായ പത്തുപേരോട് "സുഹൃത്തേ! ഉറങ്ങാനറിയാമോ?" എന്നുചോദിച്ചാൽ. "കൊള്ളാം! എത്ര മണിക്കൂറുറങ്ങണം പോന്നേ?" എന്നതായിരിക്കും മറുമൊഴി. അല്ലെങ്കിൽ ഈ അർത്ഥംതന്നെ ഉള്ളിൽ കൊള്ളിച്ച്, ഇഹലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും ഇഷ്ടനെ ഉറക്കത്തിൽ വെല്ലാൻ ആരും ഇല്ലെന്നമട്ടിൽ, "ഒന്നു ചുമ്മാതിരിയടെ!" എന്നു പറയും. എന്നാൽ, ഈ കുട്ടികളും കേർണ്ണൻമാർ തങ്ങളുടെ ആയുഷ്ക്കാലത്ത് ഒരൊററ മണിക്കൂർപോലും ഉറങ്ങുന്നില്ല അല്ലെങ്കിൽ ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല എന്നതാണുപോലും വാസ്തവം. ഇവർക്ക് ഉറക്കം എന്തെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ — അതിന്റെ ബഹുവിധങ്ങളായ ഗുണഗണങ്ങളനുഭവിച്ചിട്ടുമില്ല. അതാണു സത്യം. അല്പം ഹാസ്യഭാഷയിൽ പതുക്കെ പറയുകയാണെങ്കിൽ, 'പ്രോഗ്രാം' കഴിഞ്ഞു വരുന്ന വേശ്യയെപ്പോലിരിക്കും 'ഉറക്കം' കഴിഞ്ഞുവരുന്ന ഇക്കൂട്ടർ. നിദ്രാനന്തരം വളരെ സമയത്തേക്ക് ഉണർവ്വോ ഉൻമേഷമോ ഇവർക്കില്ലായിരിക്കും; തീർച്ച.

നാം സാധാരണ, ബോധമനസ്സിന്റെയും, ബാഹ്യാവയവങ്ങളുടേയും കൂട്ടായ "പണിമുടക്കി"നെയാണ് ഉറക്കം അല്ലെങ്കിൽ നിദ്ര എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. (മോഹാലസ്യമല്ല) എന്നാൽ, ബോധമനസ്സും ബാഹ്യാവയവങ്ങളും നിശ്ചേതനാവസ്ഥ പ്രാപിച്ചാൽമാത്രം, ഉടനെ, "ഉറങ്ങി" എന്നു പറയുന്നതിൽ അർത്ഥന്യൂനത അധികമുണ്ട്. ഒരു ഗ്രന്ഥം പത്തുപേർ കേൾക്കെ തൊണ്ട പൊട്ടിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ വായിച്ചാൽ ചിലർ പറയും ഗ്രന്ഥം "വായിച്ചു" എന്ന്. പക്ഷേ, ആശയം ഗ്രഹിക്കാതുള്ള ഇത്തരം "വായന" വായനയല്ലല്ലോ. ഏതാണ്ടിതുപോലെതന്നെയാണ് ഉറക്കത്തിന്റെ കാര്യവും. ഉറങ്ങുമ്പോൾ നാം ശ്രദ്ധിച്ചുറങ്ങണം; ആരോഗ്യപരമായ രീതിയിലുറങ്ങണം; സർവ്വോപരി അതിൽനിന്നും പരമാവധി ഗുണങ്ങൾ നേടുകയും വേണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഉറക്കം "ഉറക്ക"മാവൂ.

ദൈവിക ദാനങ്ങളിൽ ജന്തുക്കൾക്ക് — പ്രത്യേകിച്ച് മനുഷ്യനെ സംബ

ന്ധിച്ചിടത്തോളം — ബഹുഗുണ സമ്പന്നമായൊരു ''സ്വർഗീയാവസ്ഥ''യാണ് നിദ്ര. അത് അവനെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ച്, ഒരു ഗർഭസ്ഥ ശിശു മാനസനാകുന്നു. അതുപോട്ടെ; ആരോഗ്യപരമായിട്ടുറങ്ങുന്നതിനു നാമെന്തെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.

നിദ്രാവേളയിലും തങ്ങളുടെ ശിരസ് ഉയർന്നുതന്നെ ഇരിക്കണം എന്ന പിടിവാശിക്കാരാണധികം ഉറക്കക്കാരും. സാമ്പത്തിക ന്യൂനതമൂലം വായു നിറച്ചതോ, പഞ്ഞി നിറച്ചതോ, സ്പോഞ്ചുവച്ചതോ ആയ തലയണ ഉപയോഗിക്കാൻ അവസരം ലഭിക്കാതെ വന്നിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ വളരെ സൗകര്യബുദ്ധ്യാ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം കൈത്തണ്ടുതന്നെയും തലയണയായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നു.

പലർക്കും അലംഘനീയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ തലയണപ്രേമം പാടേ വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. കാരണം, ഇതുമൂലം ശിരസ് മററുശരീരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുയർന്നിരിക്കുകയും, തദ്വാരാ നിദ്രാവേളയിൽ ശിരസിലേക്കുള്ള രക്തപ്രവാഹം മന്ദഗതിയിലാക്കുകയും ചെയ്യും.

നാം ഉഷ്ണമേഖലാവാസികളാണല്ലോ. തൻമൂലം പാശ്ചാത്യരെ അപേക്ഷിച്ചു ലഘു വസ്ത്ര പ്രേമികളാണുതാനും. എങ്കിലും, ആരോഗ്യകരമായ ഉറക്കത്തിനു നാം വസ്ത്രം പൂർണ്ണമായിട്ടുപേക്ഷിക്കണം. പൂർണ്ണനഗ്നാവസ്ഥയിലാണ് ഉറങ്ങേണ്ടത്. ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളിൽ ചിലരെങ്കിലും ചിരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ വസ്ത്രം പൂർണ്ണമായിട്ടുപേക്ഷിച്ചുറങ്ങുന്നതു നിമിത്തം ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാബാഹ്യഭാഗങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളാവുകയും, തൻമൂലം ചർമ്മരക്ഷ കാര്യക്ഷമമാവുകയും, സർവ്വോപരി നിദ്രാനന്തര നവോന്മേഷം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ ലൈംഗികാവയവങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനും ഈ രീതി സർവ്വോത്തരമാണ്. അയവുള്ള എന്തെങ്കിലും ലഘുവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നതിലും അപാകതയില്ല.

കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ സർവ്വസാധാരണ കണ്ടുവരാറുള്ള ഒരു തഴക്കദോഷമാണ് കെട്ടിപ്പിടിച്ചുള്ള ഉറക്കം. ഇങ്ങനെ ഉറങ്ങുന്നതുമൂലം അവർ പരസ്പരാഭിമുഖരാവുകയും, ഒരുവന്റെ ഉഛ്വാസവായു നേരിട്ട് അപരന്റെ ശ്വാസവായു ആയിത്തീരുകയും, അത് ഭാവിയിൽ ദോഷഫലങ്ങളുളവാക്കുകയും സർവ്വോപരി നിദ്രാനന്തരനവോൻമേഷം ലഭ്യമല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യും.

ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തും നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽക്കൂടിത്തന്നെ ശ്വാസോഛ്വാസകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ രീതിമൂലം നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന വായു ശരീരോഷ്മാവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുന്നതുകൂടാതെ, ശ്വസന വായുവിലെ പൊടിപടലങ്ങളകററപ്പെടുകയും ചെയ്യും. കൂടാതെ, ദന്തങ്ങളുടെ സുന്ദരവളർച്ചക്കും ഈ രീതി അനുപേക്ഷണീയംതന്നെ.

ശബ്ദരഹിതമായ ഒരു സ്ഥലമാണ് സാധാരണ വായനക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും, ഉത്തമവും. ഇതുപോലെ തന്നെ ബഹളരഹിതമായൊരന്തരീക്ഷം സുഖനിദ്രക്കനിവാര്യമാണ്. ശുദ്ധ

വായുസമ്പർക്കം ധാരാളമുള്ള മുറിയാണ് ഉറക്കത്തിനുത്തമം. ഉറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ്, മലമൂത്രവിസർജ്ജനം നടത്തുന്നതും ദേഹശുദ്ധി വരുത്തുന്നതും പ്രോത്സാഹനജനകവും ഉറക്കം 'ഉറക്കം'മാവുന്നതിനത്യാവശ്യവുമാണ്.

ജപ്പാൻ, ശ്രീലങ്ക മുതലായ ബുദ്ധമത രാജ്യങ്ങളിൽ വലിയ നിബന്ധനയുള്ള മറ്റൊരു കാര്യമുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ തല വടക്കോട്ടുവച്ചു കിടക്കാൻ മേലത്രേ! നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പല കുടുംബങ്ങളിലും ഈ നിബന്ധനയുള്ളതായിക്കാണാം. അങ്ങനെ — തല വടക്കോട്ടുവച്ച് — കിടന്നുറങ്ങിയാൽ മരണം ഭവിക്കുമെന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതൊരു പാരമ്പര്യമാണ്. ഈ വിശ്വാസം ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. ശ്രീബുദ്ധൻ സമാധിയടഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരു ശിരസ് വടക്കു ദിശയിലേക്കായിരുന്നു വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. തൻമൂലം, അന്നുമുതൽ മരിച്ചവരുടെ തല മാത്രമേ വടക്കോട്ടുവയ്ക്കാറുമുള്ളൂ. ഇതാണ് ഈ വിശ്വാസത്തിനുപോൽബലകമായിട്ടുള്ള കഥ.

ഇങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നേയും, തല വടക്കോട്ടുവച്ചു കിടന്നുറങ്ങിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാൾ മരിക്കില്ല എന്നത് നിസ്തർക്കമാണുതാനും. എന്നാൽ, ഉറക്കം 'ഉറക്ക'മാവുന്നതിനതാവശ്യമാണോ അല്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തിനാണു നാം ഉത്തരം കണ്ടെത്തേണ്ടത്. ഇതിനൊരു ഉത്തരമേയുള്ളൂ: ഈ വിശ്വാസമുള്ളവർ അങ്ങിനെയും, അല്ലാത്തവർ സൗകര്യപ്രദമായ ദിക്കിലേക്കും തങ്ങളുടെ ശിരസുവച്ചുറങ്ങട്ടെ; അല്ലാതെന്താ?

സന്ധ്യാവേളയാണ് നിദ്രക്കേറ്റവും ഉത്തമം. അധികോറക്കവും, ന്യൂനോറക്കവും തീരെ കാമ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു നാം പാകത്തിനേ ഉറങ്ങാവൂ. പ്രായപൂർത്തിയായ ഒരാൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ അഞ്ചുമണിക്കൂർ ധാരാളം! മഹാനായ നെപ്പോളിയൻ പറയുന്നു: ''സാധാരണക്കാരനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ദിവസേന രണ്ടുമണിക്കൂർ ഉറങ്ങുന്നു: സ്ത്രീ നാലുമണിക്കൂറും, വിഡ്ഢി എട്ടുമണിക്കൂറും വീതം ഉറങ്ങുന്നു.'' എന്ന്. അതുകൊണ്ട് നാം ഒരിക്കലും ഏഴു മണിക്കൂറിൽ കൂടുതൽ ഉറങ്ങരുത്; കാരണം എട്ടാമത്തെ മണിക്കൂറിൽ നാം 'വിഡ്ഢി'യായി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നും, മഹാന്മാർ ദിവസേന രണ്ടു മണിക്കൂറിൽ കുറഞ്ഞ സമയമേ ഉറങ്ങുന്നുള്ളൂ എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

മനുഷ്യനെ ചിരിപ്പിക്കാനും, കരയിക്കാനും, ഉറക്കാനും ഉറക്കാതിരിക്കാനും, യഥാക്രമം ലാഫിങ്ഗ്യാസിനും, ടീയർ ഗ്യാസിനും, സ്ലീപ്പിംഗ്പിൽസിനും, ആന്റി സ്ലീപ്പിംങ് പിൽസിനും കെല്പുള്ള ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ ''ഉറങ്ങാനറിയാമോ?'' എന്ന ചോദ്യം അസ്ഥാനത്താണെന്നു ചിലർക്കെങ്കിലും തോന്നാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. എങ്കിൽതന്നെയും, മേൽപറഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതകളിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. യാത്രാവേളയിലും, പഠന സമയത്തും, ആഫീസ് ജോലിസമയത്തും, പ്രാർത്ഥനാവേളയിലും മറ്റും നാം നടത്തുന്ന ഉറക്കം ''ഉറക്ക''മല്ല. കാരണം, ഉറക്കം ബഹുഗുണസംപുഷ്ടമാണെന്നതുതന്നെ.

ചെറുകഥ

വേദനയുടെ താഴ്‌വരയിൽ

കെ. ആർ. വിജയൻ

ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി ഇന്ന് വിഷമവൃത്തത്തിലാണ്. അയാളുടെ ദാഹങ്ങളും മോഹങ്ങളുമെല്ലാം കെട്ടടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. എന്തുചെയ്യണമെന്ന് അയാൾക്കുതന്നെ അറിയില്ല. തന്റെ മുന്നിൽ ഭീതിയുടെ മേഘങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുംപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. 'എന്താചെയ്ക. ആരോടാപറയ്ക' ഒരു രൂപവുമില്ല.

ഇല്ലത്തേയ്ക്ക് കയറിച്ചെല്ലുന്നത് വേദനയോടെയാണ്. ഇല്ലം കഷ്ടത്തിലാണ്. മുഴുപ്പട്ടിണിയുടെ ദിവസങ്ങൾ! തങ്ങൾക്ക് വിശന്നാൽ മുണ്ട് മുറുക്കി ഉടുക്കാം. എന്നാൽ പറക്കമുറ്റാത്ത കുട്ട്യോൾടെ കാര്യമോർക്കുമ്പോൾ കരഞ്ഞുപോകുന്നു. എല്ലാം സഹിക്കുന്ന സാവിത്രി. ഒരു തേങ്ങലായി കഴിയുന്ന തന്റെ വേളി. അവളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ സഹിക്കാനാവില്ല.

അഞ്ചാറ് വയറ് കഴിയാൻ തന്റെ ശാന്തിവേലയുടെ തുച്ഛവരുമാനം മാത്രം. പണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ വഴിപാടുകളും മറ്റുമായി ധാരാളം വരുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അതും ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പേരിനുമാത്രം പോരുന്ന ഭക്തജനങ്ങൾ. അവർക്കും ദൈവത്തെ വന്ദിക്കാൻ നേരം ചുരുക്കം. ജീവിക്കാനുള്ള തിരക്കിൽ ദൈവത്തെ ഓർക്കാൻ നേരമെവിടെ?

തന്റെ എല്ലാം അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. യക്ഷിയമ്പലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന അമ്പലവും അമ്പലപ്പറമ്പും. പെരുച്ചാഴികൾ കൂത്താടുന്ന കൂത്തമ്പലം. വാവലുകൾ ചിറകടിച്ചു പറക്കുന്ന ഊട്ടുപുര. അങ്ങനെ എല്ലാമെല്ലാം.

എങ്കിലും ആ സങ്കല്പത്തെ മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് താൻ ദേവിയെ സേവിക്കുന്നു. ഇന്ന് പൂജാവേളയിൽ മണികിലുക്കം മാത്രം ആ ശ്രീകോവിലിൽനിന്നുയരുന്നു. ഏതോ ദുർദ്ദേവതയുടെ ചിലമ്പൊലി പോലെ!

സുബോധമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് അച്ഛൻ പറഞ്ഞ ആ വാചകമാണ് ഇന്നും തന്നെ ഇവിടെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നത്.

'മോനേ ഉണ്ണീ .... എന്ത്ന്നെ ന ശിച്ചെന്നാലും ദേവിയെ കൈവെടിയ രുത്. നമ്മുടെ എല്ലാം ആ ജഗദീശ്വരി യാണ്. പതിവു മുടക്കാതെ ഇന്നും ശ്രീകോവിൽ നട തുറക്കുന്നു. പൂജി ക്കുന്നു.

അച്ഛൻ! ആ നാമം ഓർമ്മകളെ വിളിച്ചുണർത്തുന്നു. ഹൃദയത്തിലെ മായാത്ത വടു. അതേക്കുറിച്ചോർക്കു മ്പോൾ അറിയാതെ വിതുമ്പിപ്പോകു ന്നു. അച്ഛൻ!!!

കണ്ണിൽ ഊറിവന്ന കണ്ണീർ തുടച്ച് മണ്ഡപത്തിന്റെ തൂണും ചാരി ഇരു ന്നു. മുന്നിൽ, ശ്രീകോവിലിലെ അട ഞ്ഞ വാതിൽ നോക്കി ഇരുന്നുകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെക്കുറിച്ചോർത്തു. തകർച്ചയുടെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ.

രാജാവും രാജസേവയുമുണ്ടായി രുന്ന കാലം. അന്ന് നാലുകെട്ട് ചെ മ്പോല മേഞ്ഞതായിരുന്നു. രാജാവ് പോയപ്പോൾ ചെമ്പോലയുടെ സ്ഥാന ത്ത് പായലുപിടിച്ച ഓടുകൾ അടു ക്കുതെററി കിടന്നു. അവിടന്നിങ്ങോട്ട് ഒരു വലിയ പതനമായിരുന്നു. തകർ ച്ചയുടെ തുടക്കം അവിടെനിന്നായി രിക്കും.

ഓപ്പോള് മേലാത്തെ വാസുവിന്റെ കൂടെ കൈപിടിച്ചിറങ്ങിപ്പോയി. അ തോടെ മനശക്തി നശിച്ച അച്ഛൻ നിശ്ശബ്ദനായി. പൂജാദികാര്യങ്ങൾ തന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് തന്നിലേയ്ക്ക് തന്നെ ചുരുണ്ടുകൂടുകയായിരുന്നു. ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടില്ല. എന്തെ ങ്കിലും കൊടുത്താൽ കഴിക്കും. ഇല്ല ങ്കിൽ അപ്പടി കുത്തിയിരിക്കും. ദിവസ ങ്ങൾ കഴിയും തോറും ആ നിശ്ശബ്ദ തയ്ക്ക് കട്ടി കൂടിക്കൂടി വന്നു.

ഒരു ദിവസം ഉച്ചപ്പൂജയും കഴി ഞ്ഞ് ഇല്ലത്തേയ്ക്ക് ചെല്ലുമ്പോഴുണ്ട് നടുമുററത്ത് ഒരു ശബ്ദം. എന്തോ വെ ട്ടിപ്പൊളിക്കുംപോലെ ചെന്നു നോക്കി യപ്പോഴുണ്ട് അച്ഛൻ തുളസിത്തറ മാന്തുന്നു. സാവിത്രിയും കുട്ട്യോളും വടക്കിനിയിൽ ഭയന്നു വിറച്ച് നിൽ ക്കുന്നു.

'എന്താ ഈ കാട്ട്ണേ ....' ന്ന് ചോ ദിച്ചപ്പോൾ തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കി. ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്ന വെളിച്ചപ്പാടു നോക്കു ന്നതുപോലെ നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു.

'എടോ .... ഇവ്ടെ ഓള് ഒളിച്ചി രിക്ക്യേ. നമ്മുടെ കുലം മുടിച്ച ദേവി. ഓളെ ഒന്നു തിരേയ്കാ .. ട്ടോ.'

അതു കേട്ടപ്പോൾ നടുങ്ങിപ്പോയി. നോക്കിനിന്ന് കരയാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അവസാനം അതുമായിരിക്കുന്നു. അച്ഛ ന് ഭ്രാന്ത്. മുഴുഭ്രാന്ത്. സുകൃതക്ഷ യം തന്നെ.

ദേവി തന്നിൽ കോപം ചൊരിയുക യായിരുന്നു. അതിന്റെ അശുഭ ലക്ഷ ണങ്ങൾ കാണാനും തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആ വന്ന ഇടവപ്പാതിയിൽ അമ്പലഗോ പുരം തകർന്നിടിഞ്ഞപ്പോൾ അത് പൂർ ണ്ണമായും വിശ്വസിച്ചു. ആ സംഭവം തന്നെയും തളർത്തിക്കളഞ്ഞു. എങ്കിലും ദേവിയില്ലേ .... മഹാമായ!

നാട്ടാരു മുഴുവൻ ഇല്ലത്തേയും ശാ ന്തിയേയും പഴിക്കുന്നു.

'ദേവീടെ സേവക്കാര് പിഴച്ചാ ... , ഇല്ല്യ പിഴച്ചാ.... ദേവി എങ്ങ്ന്യ സഹി ക്ക്യാ ... .. സംഹാരരുദ്രയല്ലേ ദേവി. ജഗതംബിക'.

ഒന്നു ശരിയായിരുന്നു. ഇല്ലം പിഴച്ചിരുന്നു. പാപത്തിന്റെ പഞ്ജരം. അതിന് ശാന്തിക്കാരനെന്തു പിഴച്ചു. ഇല്ലം പിഴച്ചതിന് പാവം ശാന്തിക്കാരൻ തൂങ്ങുകയോ?

ഹൃദയം വിങ്ങുമ്പോൾ നടയ്ക്ക് നേരേ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്ത് വിളിച്ച് കരയും. അമ്മേ .. ദേവീ ... അന്നപൂർണ്ണേശ്വരി ... ഇതിനായിരുന്നുവോ ഇത്രനാൾ നിന്റെ പാദസേവ ചെയ്ത് പൂവിട്ടു പൂജിച്ചത്. പറയൂ.... ഈ പാവത്തിനെ എന്തിനിങ്ങനെ പരീക്ഷിക്കുന്നു.'

വരുമാനമില്ലെന്നുപറഞ്ഞ് ചെല്ലൻമാരാര് ഇടയ്ക്കയും തൂക്കി ശംഖും എടുത്ത് ഇറങ്ങിനടന്നപ്പോൾ നോക്കി നിൽക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അയാളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാവുമോ? അയാൾക്കും വീട്ടിൽ കുടുംബിനിയുണ്ട്. പുര നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പെൺമക്കളുണ്ട്. ഈ ശ്രീകോവിലിനു മുന്നിൽ കൊട്ടിപ്പാടാൻ നിന്നാൽ അയാളുടെ അടുപ്പും പുകയാതാവും. അയാൾക്കും ജീവിക്കേണ്ടേ .. മറുത്തു പറയാൻ മനസ്സു വന്നില്ല. അപ്പോഴും ദേവിയെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു.

'അമ്മേ ഇനി നിന്നെ പള്ളിയുണർത്താൻ ഓങ്കാരമുതിരുന്ന ശംഖനാദമുണ്ടാവില്ല. കൊട്ടിപ്പാടാൻ പള്ളിയുറക്കാൻ ഇനിയാരുമില്ല. എല്ലാററിനും ഈ ഞാൻ മാത്രം. ഈ ഏഴയെ കൈവെടിയരുതേ ......'

അപ്പോഴുണ്ട് ബലിക്കല്ലിൽ തലയടിച്ച് കരയുന്നു അച്ഛൻ! 'എടീ മൂധേവീ .... എന്റെ ഇല്ലം കെടുത്ത നിന്നെ.... വച്ചുവാഴിക്കില്ല്യാ ......'

'എല്ലാം വിധിയാണ്.' സാവിത്രി തേങ്ങിക്കൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുകിടക്കും. അവളെക്കാണുമ്പോൾ നെഞ്ച് പിടയാറുണ്ട് എത്ര നല്ല നിലയിൽ കഴിയേണ്ടവളായിരുന്നു. അക്കരെ മനക്കലെ കൊച്ചുതമ്പുരാട്ടി സൂര്യനുദിച്ചുയരുമ്പോലായിരുന്നു അന്നവൾ. ഇന്നോ! കാലത്തിന്റെ കോലംപോലെ എല്ലാം സഹിക്കാൻ കഴിയുന്ന അവൾ കൂടി ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ! എങ്കിൽ താനിന്നെവിടെയാകുമായിരുന്നു.. ഒരുപക്ഷേ പണ്ടേ മണ്ണടിഞ്ഞേനെ! ഒരിക്കലതിനും തുനിഞ്ഞതാണ് തെരണ്ടുകുളി കഴിഞ്ഞ മൂത്തമകൾ ഇന്ദുവിനെ കൊച്ചുമഠത്തിലെ വേണുവിന്റെകൂടെ കണ്ടന്ന്. അമ്മ തൂങ്ങിയാടിയ, ഓപ്പോള് തൂങ്ങാൻ ശ്രമിച്ച വടക്കിനിയിലെ കഴുക്കോല് തന്നെയും മാടിവിളിച്ചതാണ്. എല്ലാം തീർന്നേനെ. അന്ന് സാവിത്രി തോളിൽ മുഖമമർത്തി തേങ്ങി.

''നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഓർത്തെങ്കിലും, ഈ എന്നെ ഓർത്തെങ്കിലും'' ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ!

ആ തുലാത്തിന് വന്ന കൂടിപ്പാട്ടിന് അതും സംഭവിച്ചു. ജ്വരം പിടിച്ചു കിടന്ന അച്ഛൻ ബലിക്കല്ലിൽ വന്ന് തലയടിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി. പിന്നെ ഉറക്കമുണർന്നതേയില്ല. അത് അവസാനത്തെ കുളിച്ചുതൊഴലായിരുന്നു. അറിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാം അസ്തമിച്ചിരുന്നു. മനസിലെ വ്രണങ്ങളിലേക്ക് വീണ്ടും മുള്ള് വീണുതറഞ്ഞു.

പൂർണ്ണമായും തകർന്നത്, മകൾ ഇറങ്ങിപ്പോയതോടെയാണ്. അപ്പോഴും സാമുവാണ് ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. ''പാവം

ബാഹ്യാകാശം ഒരു പുതിയ തുറ

ഡൊമിനിക്ക് മാത്യു
I D. C.

അനുസ്യൂതമായി ഭ്രമണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജോതിർഗോളങ്ങളെയും അവയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അനന്തമായ ആകാശ മണ്ഡലത്തെയും അത്ഭുതം കൂറുന്ന മിഴികളോടെ, ആരാധനാമനോഭാവത്തോടെ, നോക്കിനിന്നിരുന്ന നിസഹായനായ മനുഷ്യന്റെ യുഗം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ വളർച്ച, പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലെ അത്ഭുത കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പോലെ, നക്ഷത്രഗോളങ്ങളെ

അത് രക്ഷപ്പെടണേ പെട്ടോട്ട്. ഈ തീയിൽനിന്ന് അതെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടുല്ലോ .. ആ കൊച്ചൻ നല്ലവനാ ...'' എന്നിട്ട് മിണ്ടാതിരുന്നു കരഞ്ഞു. അവൾ പറഞ്ഞതും ശരിയാണ്. ഈ പട്ടിണിയുടെ വിളയാട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒന്നെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ഇന്ദു!

* * *

ഇനി എന്തെല്ലാം കാണാനിരിക്കുന്നോ ദേവീ........

'അച്ഛാ........'

ങേ .. ആരാണ് വിളിച്ചത്? ചിന്തകളിൽ നിന്നുണർന്നു മുഖമുയർത്തി നോക്കി. രണ്ടാമത്തെ മകൾ 'ശുഭ' കൈയ്യിൽ പൂക്കൂടയുമായി നിൽക്കുന്നു. ദയന്ന നോട്ടം. അവളെ അൽപനേരം നോക്കി ഇരുന്നുപോയി. അവളും വളർന്നിരുന്നു മനസിൽ വീണ്ടും വിങ്ങലുകൾ

'അച്ഛാ... നേരം ഇമ്മിണിയായിരിക്കണു.... ...'

പരിസര ബോധം വന്നപ്പോൾ അയാൾ പിടഞ്ഞെണീറ്റു. ശരിയാണ്. അങ്ങ് പടിഞ്ഞാറിന്റെ നെററിയിലെ സിന്ദൂരക്കുറി മാഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

നെടുവീർപ്പോടെ തറയിൽ കിടന്ന തോർത്തു മുണ്ട് എടുത്ത് കണ്ണ് തുടച്ച് തോളത്തിട്ടുകൊണ്ട് എഴുന്നേററ് അയാൾ കുളക്കരയിലേക്ക് നടന്നു.

—o—

കയ്യിലെടുത്ത് അമ്മാനമാടാൻ മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കിയിരിക്കുന്നു. യക്ഷിക്കഥകളിലെ കഥാപാത്രമായിരുന്ന ചന്ദ്രഗോളത്തിൽ കാലൂന്നിക്കൊണ്ട്, അകലേക്ക്, കൂടുതൽ അകലേക്ക് കൈ നീട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നായകൻ.

വാർത്താവിനിമയരംഗത്തും കാലാവസ്ഥാനിയന്ത്രണ രംഗത്തും മറ്റനേകം മേഖലകളിലും വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളാണ് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വൻകരകൾ തമ്മിലുള്ള അകലം അണുവിടകളായി മാറുന്നു. റേഡിയോ ടെലസ്കോപ്പുകളുടെ സൂക്ഷ്മനേത്രങ്ങൾ പ്രകാശവർഷങ്ങൾക്കകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെ നമ്മുടെ കൺമുന്നിലിട്ടു കറക്കുന്നു. അങ്ങനെ പുതിയ സാദ്ധ്യതകളുടെ മഹത്തായ ഒരു കവാടമാണ് ബഹിരാകാശ ശാസ്ത്രം നമ്മുടെ മുന്നിൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഇന്നു ലോകം ഒരു വലിയ പ്രതിസന്ധിയുടെ വക്കിലെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഉദാഹരണമായി വൻനഗരങ്ങളിൽ ഇന്ന് ശുദ്ധവായു ഒരപൂർവ്വ വസ്തുവായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നദികളിലും, സമുദ്രങ്ങളിലും ഒട്ടനവധി അപകടകാരികളായ രാസവസ്തുക്കൾ നിറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭൂമുഖത്ത് വനസമ്പത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും വ്യവസായങ്ങൾ അപഹരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നൂറ്റമ്പതോളം തരം പക്ഷികളുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും വംശനാശം മനുഷ്യൻ വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ മറ്റനേകം സ്പീഷീസുകൾ അപൂർവമായിത്തീരുകയോ അറുതിയുടെ വക്കിൽ എത്തുകയോ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഒരു വലിയ ബാഹ്യകാശ വാഹനമെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒന്നുമല്ല ഭൂമിയെന്ന വാസ്തവം മനുഷ്യന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നതാണ് ഈ കാർമേഘങ്ങൾക്കിടയിലെ ഒരു രജതരേഖ. വിഭവങ്ങളുടെ പരിമിതിയിലും, വളരെ ദുർബലമായ രീതിയിലുള്ള അതിന്റെ സന്തുലിത പ്രവർത്തനത്തിലും ഭൂമി തികച്ചും ഒരു ബാഹ്യാകാശ വാഹനത്തെപ്പോലെ തന്നെയാണ്. ബാഹ്യാകാശത്ത് നിന്ന് ഭൂമിയെ വീക്ഷിക്കാൻ മനുഷ്യന് സാധിച്ചപ്പോഴാണ് മാതൃഗ്രഹത്തെ പരിരക്ഷിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം അവന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടത്. കറുത്തിരുണ്ട ബാഹ്യാകാശ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഭൂമി ''ഒരു വിളങ്ങുന്ന നീലരത്ന''മായും ''അനശ്വര നിശബ്ദതയിൽ മങ്ങിയും മിന്നിയും നടക്കുന്ന ഒരു അർദ്ധ തളികയായും കാണപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയുടെ അവിരാമവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ പ്രവർത്തനരീതിയും അതിന്റെ സൗന്ദര്യവും തികച്ചും കിടയറ്റതാണെന്ന് മനുഷ്യൻ കണ്ടു. ചന്ദ്രനിലെ വിസ്തൃതവും വിജനവുമായ പാഴ്മണ്ണിൽനിന്നും ബാഹ്യാകാശത്തിലെ ശൂന്യതയിൽ നിന്നും എത്രമാത്രം ആശ്വാസത്തോടെയാണ് ബാഹ്യാകാശയാത്രക്കാർ ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നത്. ചന്ദ്രനിൽ ജീവന്റെ ചലനം ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോഴാണ് ഭൂമിയിൽ 4500 ദശലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് നാമ്പെടുത്തതും നീണ്ട ഒരു കാലയളവിലൂടെ അതീവ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പരിണാമപഥം താണ്ടി കൂടുതൽ പരിപൂർണ്ണതയെന്ന

ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ജീവൻ എന്ന പ്രതിഭാസത്തിന്റെ അമൂല്യത മനുഷ്യന് ബോദ്ധ്യമായത്.

ഭൂമിയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ എത്രമാത്രം വഷളാണെന്ന വസ്തുത മനുഷ്യനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയ ബാഹ്യാകാശം തന്നെ അതിൽനിന്ന് രക്ഷപെടാനുള്ള വഴിയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ബാഹ്യാകാശത്തെ കീഴടക്കാനുള്ള പരിശ്രമം ഒരർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ മനോവീര്യത്തെ ഉയർത്തിവിടുന്നുണ്ട്. കല്ലുകൾ ഉരഞ്ഞപ്പോൾ തീപ്പൊരി ചിതറുന്നത് കണ്ട് കണ്ണുമിഴിച്ച് തന്റെ ഗുഹാമുഖത്ത് നിന്ന ആദിമ മനുഷ്യനെ അപേക്ഷിച്ച് ഇന്നത്തെ ബാഹ്യാകാശ സഞ്ചാരികൾ ബോധപൂർവ്വം ഒരു കീഴടക്കലിന് തയ്യാറെടുത്തു നിൽക്കുകയാണെന്നുകാണാം.

ബാഹ്യാകാശത്തിലേക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ കുതിച്ചു കയററം അവന് ഒരു പുതിയ ആത്മധൈര്യം പകർന്നുവെന്നതിന് പുറമെ ഭൂമിയിലെ ജനങ്ങൾക്ക് മുഴുവൻ ഉപകാരപ്പെടുന്ന ഒരു പുതിയ മേഖല തുറന്നു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. ഉപഗ്രഹങ്ങളുടെ ഓർബിററുകൾ മനുഷ്യന് പ്രകൃതി നൽകിയ ഒരു സമ്മാനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അക്ഷരശൂന്യരുടെ സംഖ്യ ഏററിയ ഏഷ്യയിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സാററലൈററിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നത് വളരെ ആശ്വാസപ്രദം തന്നെ ആണ്. അതുപോലെ തന്നെ ഉപഗ്രഹങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുള്ള വിള സർവേക്ഷണങ്ങൾ എത്രമാത്രം രസകരവും ഉപയോഗപ്രദവും ആണെന്ന് ചിന്തിക്കുവാൻപോലും വയ്യ. അത്തരം ഉപഗ്രഹങ്ങളിലെ ഇൻഫ്രാറെഡ് സംവേദനികളും ക്യാമറകളും ഭൂമിയിലെ വിഭവസമ്പത്തുകളെ കണ്ടെത്തുകയും അങ്ങനെ മാൽത്തൂസിയൻ പിശാചിനെതിരെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു കവചമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും; ഇന്ന് കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത തരം ഉൽപന്നങ്ങൾ ''ബാഹ്യാകാശത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയത്'' എന്ന മുദ്രയോടെ വിപണിയിൽ എത്തുന്ന കാലവും വിദൂരമല്ല.

പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ പല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും പ്രായോഗികമായിത്തീരാൻ കാലം വളരെ പിടിക്കും. ഉദാഹരണമായി യൂറേനിയം ആദ്യമായി കണ്ടെത്തിയത് 1789_ൽ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം തുടങ്ങിയ വർഷത്തിലാണ്. ഒരു നൂററാണ്ടു കാലം ആ പുതിയ രാസവസ്തു ലബോറട്ടറികളിൽ ഉപയോഗം കണ്ടെത്താതെ കിടന്നു. അതുപോലെ തന്നെ റൈററ് സഹോദരൻമാർ ആദ്യത്തെ പറക്കൽ നടത്തി. 24 വർഷം കഴിയേണ്ടിവന്നു. ചാൾസ്‌ലിൻഡ്ബർഗിന് അത്‌ലാന്തിക് സമുദ്രം മുറിച്ച് ആദ്യത്തെ ഒററക്കുള്ള പറക്കൽ നടത്താൻ. യാത്രക്കാരെ കയററിയ ട്രാൻസ് അത്‌ലാന്തിക് വിമാനയാത്ര പതിവാകാൻ പിന്നെയും കാലമെടുത്തു. പ്രധാനപ്പെട്ട കണ്ടെത്തൽ പര്യടനങ്ങൾ തന്നെ സുദീർഘമായ ഒരു കാലയളവിനിടയിലാണ് നടന്നിട്ടുള്ളത് എന്നു കാണാം. എന്നാൽ ഇതിന് വിപരീതമായി ബഹിരാകാശയുഗം കുറേക്കൂടി വേഗത്തിൽ ആണ് നീങ്ങുന്നത്. ഭാരമില്ലായ്മ അനുഭവപ്പെടുന്ന ബാഹ്യാകാശത്തിൽ മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി കാലുകുത്തി എട്ടുവർഷത്തിനുള്ളിലാണ് അവനു ചന്ദ്രനിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞത്.

എല്ലാ നല്ല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുംപോലെ തന്നെ ബാഹ്യാകാശത്തിലെ പല

ആ നിമിഷങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഒരു മടക്കയാത്ര

ലിസമ്മ പെട്ടയ്ക്കാട്ട്

മനുഷ്യനെപ്പററി എന്തെല്ലാം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! സ്വന്തം സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡവും പേറി നടക്കുന്ന ഏകാന്ത പഥികൻ. സമൂഹമാകുന്ന മഹാപ്രവാഹത്തിലെ ഒരു വെറും ബിന്ദു. സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളുടെ ചിലന്തിവലയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരു നിസഹായ ജീവി. കൂട്ടംതെററി മേയാനിഷ്ടപ്പെടാതെ, കൊണ്ടും കൊടുത്തും മുന്നോട്ടുപോകുന്ന സാമൂഹ്യ ജീവി. അങ്ങനെ പലതും. ഒന്നു തീർച്ച, സമൂഹമാണ് വ്യക്തികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. വ്യക്തികൾ സമൂഹത്തെയും. സമൂഹമനഃസാക്ഷി രോഗഗ്രസ്തമാകുമ്പോൾ വ്യക്തിജീവിതം വേദനാപൂർണ്ണമാകുന്നു. ധർമ്മത്തിനു ഭവിക്കുന്ന ഈ ഗ്ലാനി മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തുമ്പോഴാണല്ലോ ഭഗവദവതാരം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നത്.

സാമൂഹ്യ തിന്മകളുടെ അഗ്നിവലയത്തിൽപെട്ട് പിടയുന്ന വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും വേദനയെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാൻ നമ്മുടെ കലാലയങ്ങളിലെ ഏതാനും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരുമിച്ചു കൂടിയ ആ നിമിഷങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഞാനൊന്നു മടങ്ങട്ടെ. 'യുവജനങ്ങൾ സാമൂഹ്യ തിന്മകൾക്കെതിരെ' എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടുകൂടി ദേവമാതാ കോളജ് റോട്ടറി ക്ലബ് സംഘ

നല്ല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും ആരംഭത്തിൽനിന്ദാപാത്രമായിട്ടുള്ളവയാണ്, ഗലീലിയോയും മാർക്കോണിയും പോലുള്ള പഴയ കാലത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മാത്രമല്ല. അവരുടെ ധീരമായ പുതിയ ആശയത്തിന്റെ പേരിൽ അപമാനങ്ങൾ സഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചന്ദ്രനെച്ചുററിയുള്ള ഒരു ഭ്രമണപഥത്തിൽ നിന്ന് അതിന്റെ ഉപരിതലത്തു ഇറങ്ങാൻ കഴിയുമെന്ന ആശയം മുന്നോട്ടുവച്ച അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡോ. ജോൺ ഹുബോൾട്ടിന് ഒട്ടേറെ തിരിച്ചടികൾ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രപഞ്ചാതിർത്തികൾ അനുസ്യൂതം വിപുലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. X-രശ്മികളും അൾട്രാവയലററ് രശ്മികളും പുതിയ ലോകങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിൽ നാം ഒരു പുതുയുഗത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കലാണ് നിൽക്കുന്നത്. ക്വാസാറുകളും പൾസാറുകളും പോലുള്ള വിചിത്ര പ്രതിഭാസങ്ങൾ പ്രപഞ്ചബോധത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവയുടെയെല്ലാം പങ്കിനെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരു അന്വേഷണത്തിനു തയ്യാറാകുക എന്നതിനർത്ഥം ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള പ്രബുദ്ധ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ അലയടിച്ചുയരുന്ന പുതിയ പ്രതീക്ഷയെ ഒന്നു മനസിലാക്കുകയാണ്.

ടിപ്പിച്ച നേതൃത്വ പരിശീലന ക്യാമ്പിലേയ്ക്ക്.

1977 ജനുവരി 28-ാം തീയതി 3 മണി. ക്യമ്പിന്റെ ഉദ്ഘാടന സമ്മേളനം. വിവിധ കോളജുകളിൽനിന്നെത്തിയ ക്യാമ്പംഗങ്ങളും ദേവമാതാ കോളജിലെ വിദ്യാർത്ഥിനീ വിദ്യാർത്ഥികളും അടങ്ങിയ സദസ്സ്. 'വർത്തമാനകാലത്തിൽ കാലൂന്നി, ഭാവിയെ വ്യക്തമായി മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട്, ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് മറ്റുള്ളവരെ നയിക്കാൻ കഴിയുന്നവനാണ് നേതാവ്' എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് റബർബോർഡ് ചെയർമാൻ പ്രൊഫ. കെ. എം. ചാണ്ടി ക്യാമ്പ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ക്യാമ്പ് രക്ഷാധികാരിയായ പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ജോസഫ് തണ്ണിപ്പാറ ആയിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ. ശ്രീ പാലാ കെ. എം. മാത്യു, മുൻ യൂണി. യൂണിയൻ ജനറൽ സെക്രട്ടറി റ്റി. ജോസഫ് എന്നിവർ നേതൃത്വ കലയുടെ വിവിധ വശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ടു സംസാരിച്ചു.

വ്യക്തിയും സമൂഹവും

വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്റ്റഡി ക്ലാസുകൾ, അവയുടെ റിപ്പോർട്ടുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പൊതുചർച്ചകൾ ഇങ്ങനെ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ പരിഹാര മാർഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും ശരിയായി ചിന്തിക്കുവാൻ അനുയോജ്യമായ വിധത്തിലാണ് ക്യാമ്പ് സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇടവേളകളിൽ വിനോദ പരിപാടികളും.

'സാമൂഹിക മനുഷ്യ'നെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ചർച്ചയോടെയാണ് ക്യാമ്പ് ആരംഭിച്ചത്. ക്ലാസ് എടുത്തത് ന്യൂമാൻ അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡന്റ് ഫാ. അടപ്പൂർ. വ്യക്തിക്കു സമൂഹത്തിലുള്ള സ്ഥാനം, സമൂഹത്തോട് അവനുള്ള കടമകൾ, വ്യക്തി സാമൂഹ്യവിരുദ്ധനാകുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ, സാമൂഹ്യ തിന്മകളുടെ ഉറവിടം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചം വീശിക്കൊണ്ട് ചിന്തയുടെ പുതിയ മേഖലകളിലേക്ക് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ കൈപിടിച്ചുയർത്തി.

മോഹങ്ങളും മോഹഭംഗങ്ങളും, പ്രശ്നങ്ങളും വേദനകളും നിറഞ്ഞ യുവജനങ്ങൾ. അവരുടെ അസ്വാസ്ഥതകളുടെ വേരുകളന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് 'യുവത്വത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങ'ളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ച സിസ്റ്റർ ജെമ്മ ഞങ്ങൾക്കൊരു നല്ല വഴികാട്ടിയായിരുന്നു.

സാഹിത്യകാരനും സമൂഹവും

സാഹിത്യവും സമൂഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുവാൻ ക്യാമ്പിൽ അവസരമുണ്ടായി. പ്രൊഫ. കെ. എം. തരകന്റെയും ശ്രീ തേക്കിൻകാടു ജോസഫിന്റെയും ക്ലാസുകളാണതിനു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയത്. 'സാഹിത്യകാരന്റെ സാമൂഹിക ഉത്തരവാദിത്വ'ത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ തരകൻ പറഞ്ഞു: സാഹിത്യകാരൻ പ്രതിഭാശാലിയാണ്; സർവ്വ തന്ത്ര സ്വതന്ത്രനാണ്. പക്ഷേ അയാൾ ഒരു ദ്വീപല്ല; സമൂഹത്തിലെ അംഗമാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടി. അവന്റെ ഓരോ കൃതിയിലും നിഴലിക്കുന്നത് സമൂഹത്തിന്റെ ശബ്ദമാണ്. സമൂഹത്തോടുള്ള അവന്റെ സമീപനം നി

ഷേധാത്മകമാകാം, ക്രിയാത്മകമാകാം. പക്ഷേ അതു സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായിരിക്കുകതന്നെ വേണം. സമൂഹത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനോ വികൃതമാക്കുവാനോ സാഹിത്യകാരന് അവകാശമില്ല........ ഉച്ചച്ചൂടിൽ, പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ ആരംഭിച്ച ശ്രീ തരകൻ ചൂടേറിയ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കു വഴിയൊരുക്കിക്കൊണ്ടാണ് ക്ലാസ് അവസാനിപ്പിച്ചത്.

സമൂഹത്തിലെ വൈകൃതങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുവാൻ അതിന്റെ ഒരു ഘടകമായ സാഹിത്യകാരന് സാധ്യമല്ല എന്ന് ശ്രീ തേക്കിൻകാടു ജോസഫ് തന്റെ ക്ലാസിൽ സമർത്ഥിച്ചു. വിഷയം സാമൂഹ്യതിൻമകൾക്കെതിരെ സാഹിത്യകാരന്റെ കടമകൾ' പക്ഷേ സൃഷ്ടിയുടെ നിമിഷങ്ങളിൽ അയാൾ സമൂഹത്തെപ്പററി ബോധവാനല്ല എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവന ഒരു വാദപ്രതിവാദത്തിന് വഴിവച്ചു.

സാമൂഹ്യ തിന്മകളും മനശ്ശാസ്ത്രവും

'സാമൂഹ്യ പുന:സംവിധാനവും യുവജനങ്ങളും' 'സാമൂഹ്യ തിൻമകൾക്കെതിരെ യുവജനങ്ങൾക്കൊരു കർമ്മപദ്ധതി' എന്നീ വിഷയങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ക്ലാസുകൾ ക്യാമ്പിന്റെ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ മർമ്മം തൊടുന്നവയായിരുന്നു. ശ്രീ എം. എ. ജോൺ, ശ്രീ എബ്രഹാം കാലായിൽ എന്നിവരായിരുന്നു ക്ലാസെടുത്തത്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ചൂഷണത്തിന്റെതാണ് എന്ന് ശ്രീ ജോൺ സമർത്ഥിച്ചു തൊഴിലില്ലായ്മ അവസാനിപ്പിച്ച്, സ്ത്രീ പുരുഷ സമത്വവും അധികാരത്തിൽ സാർവത്രികമായ പങ്കാളിത്തവുമുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യ പുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ ആവശ്യം അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ ഏററവും വലിയ തിൻമകൾ എന്താണ്? സാമൂഹ്യ ബോധമില്ലായ്മയും ദാരിദ്രവുമെന്നാണ് ശ്രീ കാലായിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ലക്ഷ്യബോധമുള്ള സാമൂഹിക മനുഷ്യരാകുവാൻ അദ്ദേഹം ക്യാമ്പംഗങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

സാമൂഹ്യ തിൻമകളെ മനഃശാസ്ത്രവെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്ത ഡോ. ജസ്ററിൻ ജി. പടമാടൻ തികച്ചും നൂതനമായ പല അറിവുകളും ഞങ്ങൾക്കു നൽകി. മദ്യപാനം, വേശ്യാവൃത്തി, അഴിമതി, കൈക്കൂലി തുടങ്ങിയ വിവിധ തിൻമകളെക്കുറിച്ച്, അവയുടെ പിന്നിലെ മാനസിക പ്രേരണകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രീയമായ അപഗ്രഥനം നടത്തി. ക്യാമ്പംഗങ്ങൾക്ക് അനേകം ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു.

ക്യാമ്പിലെ ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു പരിപാടിയായിരുന്നു പ്രമുഖ വിദ്യാർത്ഥി നേതാക്കൾ പങ്കെടുത്ത സിമ്പോസിയം. ''സാമൂഹ്യ തിൻമകൾക്കെതിരെ വിദ്യാർത്ഥി സംഘടനകൾക്കുള്ള പങ്ക്'' ആയിരുന്നു വിഷയം. യൂണി. യൂണിയൻ ചെയർമാൻ ജി. രാമൻ നായർ, K. S. C. പ്രസിഡന്റ് പി. സി. ജോസഫ്, ഡോ. ജോസ് എബ്രഹാം പാററാനി, പി. എം. മാത്യു, മാത്യു കാരാംവേലി, ഷാജി ബോൺസ്ല, എസ്. കെ. ഹരികുമാർ,

തോമസ് സേവ്യർ എന്നീ വിദ്യാർത്ഥി നേതാക്കൾ സിമ്പോസിയത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. സാമൂഹ്യ തിൻമകൾക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അവയുമായി സമരസപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മുതിർന്ന തലമുറ മുന്നോട്ടു വരികയില്ലെന്നു സമർത്ഥിച്ച ശ്രീ രാമൻ നായരും, മതത്തിന്റെ സത്തയുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നവോത്ഥാനത്തിലൂടെയല്ലാതെ വിപ്ലവത്തിലൂടെ ഇൻഡ്യയിൽ പരിവർത്തനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു വാദിച്ച ശ്രീ പി. സി. ജോസഫും പ്രസംഗകരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു.

നേതാവും ലഹരിയും

ക്യാമ്പിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു നേതൃത്വ പരിശീലനക്കളരി. രണ്ടു ക്ലാസുകളാണുണ്ടായിരുന്നത്, ഹ്രസ്വമെങ്കിലും അവ വളരെ പ്രയോജനകരമായിരുന്നു. ശ്രീ എം. സി. ഇൽഡഫോൺസിന്റെ ക്ലാസ് 'നേതൃത്വമെന്ന കല'യുടെ എല്ലാം വശങ്ങളിലേയ്ക്കും മതിയായ വെളിച്ചം വീശുന്നതായിരുന്നു. ''ആരാണ് നേതാവ്?'' എന്ന ചോദ്യത്തോടുകൂടി ''നേതൃത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള പാത'' വെട്ടിത്തുറന്ന ശ്രീ ടോം ജോസ് അങ്കമാലി ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ട് ഒരു നല്ല നേതാവിന്റെ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടി.

''ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളും യുവലോകവും.'' രസമുള്ള വിഷയം. രസിപ്പിക്കുന്ന ക്ലാസ്. മദ്യവർജ്ജന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രേഷിതനായ ഫാദർ കുര്യാക്കോസ് പാറയ്ക്കൽ ആണ് ക്ലാസ് എടുത്തത്. മദ്യത്തിന്റെ അപകടങ്ങളെപ്പററി തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു സമീപനമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്.

കല, വിനോദം

വിനോദമില്ലെങ്കിൽ ജീവിതം വിരസമാകുന്നു. ഗൗരവമേറിയ ചർച്ചകൾക്കിടയിലും ക്യാമ്പംഗങ്ങൾ വിനോദപരിപാടികൾക്കു സമയം കണ്ടെത്തി. എല്ലാ ദിവസവും അത്താഴത്തിനുശേഷം പാതിരാത്രിവരെ നീണ്ട കലാപരിപാടികൾ. മിക്കതും അവർ സ്വയം സംവിധാനം ചെയ്തവയായിരുന്നു. സാമൂഹ്യ തിൻമകളായിരുന്നു പലതിന്റെയും പ്രമേയം. കൂടാതെ വിവിധ കലാമത്സരങ്ങൾ, 'സ്ത്രീധന'ത്തെപ്പററി നടന്ന ചൂടുപിടിച്ച ഡിബേററ്, ശ്രീ എം. സി. ഇൽഡഫോൺസ് അവതരിപ്പിച്ച റോമിലെ വിവിധ ചരിത്ര സ്മാരകങ്ങളുടെ സ്ലൈഡുകൾ, ഫീൽഡു പബ്ലിസിററി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ് പ്രദർശിപ്പിച്ച 'സ്ത്രീധനം', 'മദ്യപാനം' തുടങ്ങിയവയെപ്പററിയുള്ള ഡോക്കുമെൻററികൾ, ശ്രീ കെ. വി. കുര്യൻ നടത്തിയ ക്വിസ്, വിക്ടർ അവതരിപ്പിച്ച മിമിക്രി ഇതെല്ലാം സ്മരണയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. കൊച്ചിൻ കോളജിലെ ജോജോയും ശ്രീ പി. ജെ. ജോൺ സാറും തമ്മിൽ നടന്ന ഏററുമുട്ടൽ സൃഷ്ടിച്ച ഞെട്ടൽ, അതൊരു 'ഗെയിം' മാത്രമായിരുന്നെന്നറിഞ്ഞതിനു ശേഷവും ബാക്കി നിൽക്കുന്നു.........

അന്വേഷണത്തിന്റെയും കണ്ടെത്തലുകളുടെയും കഥ പറയാനുള്ള ആ മൂന്നുദിവസങ്ങൾ ജനുവരി 31-ാം തീയതി രാവിലെ അവസാനിക്കുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്തുള്ള മഹാദേവാലയത്തിൽ മൂന്നുനോയമ്പു തിരുനാളിന്റെ മണികൾ

മുഴങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അന്നു പ്രഭാത ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം എല്ലാവരുംകൂടി കോളജ് ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ വീണ്ടും വൃത്തം രചിച്ചത് ചർച്ചകൾ ആരംഭിക്കാനല്ല പരസ്പരം യാത്ര പറയുവാനായിരുന്നു. ദിവസവും രാവിലെ 7 മണിമുതൽ രാത്രി 12 മണിവരെ നീണ്ട തിരക്കിട്ട പരിപാടികളോടു കൂടിയ ക്യാമ്പ് സമാപിക്കുകയായിരുന്നു. ക്യാമ്പിന് ആദ്യാവസാനം നേതൃത്വം നൽകിയ സിസ്റ്റർ ജെമ്മ, സിസ്റ്റർ അപ്പളോണിയ, ബ. പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ, റോട്ടറി ക്ലബ് ഡയറക്ടർ ശ്രീ കെ. എം. ചാക്കോസാർ, സെക്രട്ടറി ജോസ് മാത്യു, ജോയിന്റ് സെക്രട്ടറി തോമസ് വി. സിറിയക്ക്, കേരളത്തിലെ വിവിധ കോളജുകളിൽനിന്നു വന്ന അൻപതോളം യുവ പ്രതിഭകൾ ... എല്ലാവരും ഒരിക്കൽകൂടി ഒരുമിച്ചുകൂടി, ക്യാമ്പവലോകനം, ആശംസകൾ, അഭിനന്ദനങ്ങൾ, നന്ദിപ്രകടനങ്ങൾ.... പിന്നെ പരസ്പരം വിട.

'സാമൂഹിക തിന്മകൾക്കെതിരെ യുവജന മനഃസാക്ഷിയെ തട്ടിയുണർത്തുവാനും സാമൂഹിക പരിവർത്തന പ്രക്രിയയ്ക്കു നേതൃത്വം നൽകുവാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുവാനുമുള്ള ഒരെളിയ യത്നം'' എന്നാണ് ഈ ക്യാമ്പിനെ അതിന്റെ സംഘാടകർ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിൽ ക്യാമ്പ് എന്തുമാത്രം വിജയിച്ചു? മറുപടി നൽകേണ്ടതു കാലമാണ്. ദേവമാതാ കോളജ് ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ ജ്വലിച്ചുയർന്ന ആശയനാളങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തും എറണാകുളത്തും തൃശ്ശൂരുമൊക്കെ എത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഏതാനുമെങ്കിലും നാളെ കൂടുതൽ പ്രകാശത്തോടെ കത്തിജ്വലിക്കാതിരിക്കുമോ? അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ വിവിധ കലാലയങ്ങളിൽ നിന്നു വന്ന യുവപ്രതിഭകൾ സാധിച്ച സാംസ്കാരിക വിനിമയത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസമൂല്യം നിസാരമാണെന്നു വരുമോ?

मीराबाई

MATHEW J. MUIHOLAPURAM
IIP.D.C. 444

हिन्दी कविता के विकास की एक सुदीर्घ परम्परा है। अगर हम हिन्दी साहित्य के इतिहास पर दृष्टि डालें तो समझ सकते हैं कि हिन्दी कविता का इतिहास ही हिन्दी साहित्य का इतिहास है। हिन्दी इतिहास के इतिहास का सुविधानुसार चार खण्डों में काल-विभाजन किया गया है। ये 'आदिकाल' या वीरगाथा-काल, भक्तिकाल, रीतिकाल, और आधुनिककाल' है। 'भक्तिकाल' हिन्दी का सुवर्णकाल समझा जाता है। हिन्दी साहित्य की श्रेष्ट कवियत्री मीराभाई का आगमन इसी काल में हुआ। उस काल के कृष्णा भक्त कवियों में मीरा का नाम विशेष रूप से उल्लेखनीय है।

मीराबाई का जन्म सन् चौदह सौ अट्ठानवे (1498) के लगभग मेडता राज्य केकुड की गाँव में हुआ। वह रत्नसिंह की पुत्री और राव दादाजी की पौत्री थी। बाल्यावस्था में ही उनकी माता मर गयी। इसके कारण वैष्णव भक्त पितामह की देख-रेख में उनका पालन-पोषण हुआ। उस समय से मीरा के दिल में भक्ति भावना का उदय होता है। उनका विवाह उदयपुर के महाराणा भोजराज के साथ हुआ। लेकिन दुःख की बात थी कि विवाह के कुछ समय पश्चात ही पति का देहान्त हो गया। वैधव्य के उस वज्रापात ने उनके दिल में एक तीव्र वेदना उत्पन्न की और तब से वे जीवन से विरक्त होकर कृष्णा-भक्ति में मग्न रहने लगी। बन्धुजनों ने भक्ति मार्ग से उसको हटाने केलिए बड़ा प्रयत्न किया। लेकिन मीरा पर इसका कोई असर न पड़ा। उन्होंने मार्ग दर्शन केलिए तुलसीदासजी को पत्र लिखा था। गोस्वामीजी ने उपयुक्त उत्तर द्वारा उन्हें भगवद्भक्ति की ओर प्रवृत्त किया। मीरा के दीक्षा गुरू थे संत रैदास।

मीरा अपना सारा समय साधु-सन्तों के साथ कृष्णा-चर्चा और हरि-कीर्तन में बिताती थी। उन को कृष्णा के प्रति इतना प्रेम था कि वे रात भर जागती थी और विरह के गीत गाती थी। कृष्णा से उनकी प्रार्थना है— 'बसो मेरे नैनन में नन्दलाल'। वे भगवान कृष्णा में अपने पति का प्रतिरूप ही देखती थी। कृष्णा के वियोग से गोपियाँ जिस प्रकार दुःखी थी, उसी प्रकार मीराबाई भी भगवान के वियोग में दुःखी थी। उनके गीत में शोकात्मकता ही अधिक देख सकते हैं।

मीरा के कई गीत ब्रज भाषा में लिखे हुए हैं। उन के गीत में राजस्थानी भाषा का भी मेल दिखायी पड़ता है। गुजराती पंजाबी और खड़ीबोली के शब्द भी उस में मिलते हैं। हिन्दी के अतिरिक्त गुजराती में भी उन्होंने सुन्दर गीत लिखते हैं। मीरा के गीत के सुमधुर पद काव्य की दृष्टि से भी बड़े सुन्दर हैं। उनके गीत के पद सब को लुभानेवाले हैं और इसी कारण से लोगों के कण्ठहार बने हुए हैं।

मीरा के गीतों की तन्मयता के बारे में तो कहना ही क्या। उनमें जो वेदना और माधुर्य दिखाई पड़ता है, वह अन्यत्र नहीं पाया जाता। उनके गीतों में हम एक विरहिणी या बिदाई का आर्त-क्रन्दन सुन सकते हैं और उन में अन्तरात्मा की पुकार प्रस्पष्ट है।

यद्यपि मीराबाई इस संसार से उठ गयी तो भी उनका नाम सुन्दर और अमूल्य गीतों द्वारा अमर बन गया है। इस में कोई सन्देह नहीं कि वे हिन्दी काव्यान्तरीक्ष के एक रजतनक्षत्र हैं।

मेरी अभिलाषा

K. C. SIVANAND
I B. Sc. Zoology

मैं कोयल-सा
मधुर-गीत गाकर
दीन-दुखियों की पीड़ा हरूँ।

मैं मधु-मक्खी सम
मधु-संचय कर
जग को मधु-सागर में बहाऊँ।

मैं रवि के सम
प्रसार कर, प्रकाश को
जग का तम हर सकूँ।

मैं शशी बन
शीतल रश्मियों से
जग के ताप को हरूँ।

मैं नव-नव
मृदुमय कोमल कुसुम बनकर
इतरों के मानस को हरूँ।

मैं घन-श्याम सा
मोहन मुरली बजा कर
जग में सरस-सुरस बरसाऊँ।

मैं नदी-सा
चंचल-चपल बन
ग्राम ग्राम की सेवा करूँ।

मैं इस अवनी पर कुछ करूँ, कुछ हरूँ।
हे भगवान!
आया हूँ तेरे सम्मुख
दो भिक्षा ज्ञान की,

उज्ज्वल बनाऊँ अपने जीवन को
यही मेरी अभिलाषा है।

विज्ञान – वरदान या शाप

T. R. NARAYANAN NAIR
II D. C. MATHS.

वर्तमानयुग विज्ञान का है। वैज्ञानिक आविष्कारों ने हमारे जीवन में समूल परिवर्तन किया है। यह परिवर्तन हमारेलिए लाभदायक है या हानिकारक— इस संबन्ध में दो प्रकार के विचारधारायें है। प्रथम विचारधारा के अनुसार विज्ञान मनुष्यराशी केलिए एक दैविक वरदान किया है और दूसरी विचारधारा के अनुसार विज्ञान वरदान न होकर अभिशाप हो गया है। इस दोनों विचारधारावों के फलस्वरूप विज्ञान की उपयोगिता एक विवाद का विषय बन गया है। ऐसी परिस्थिती में सत्य और असत्य के निर्णय करने केलिए यह उपयुक्त प्रतीत होता है कि दोनों विचारधारावों का पूर्ण विश्लेषण किया जाये।

इस बात को कोई इनकार नहीं कर सकता कि वैज्ञानिक आविष्कारों ने हमारे जीवने केलिए बहुत सुविधायें प्रदान किया है। वैज्ञानिक आविष्कारों ने बहुत सीमा तक मानवीय परिश्रम को कर दिया है। आज जो काम मनुष्य कर न सकता है वह मशीन करता है। आज मशीनों के द्वारा अन्न उगाया जाता है, वस्त्र तैयार किये जाते है और अल्प समय में हम अपना कार्य समाप्त करने के बाद शेष समय घूमने-फिरने, आमोद प्रमोद आदी कर सकते है।

विज्ञान ने हमारे मनोविनोद के क्षेत्र में भी नये नये सामान पैदा किया है। रेडियो, टेलिविशन, ग्रामफोण आदि मनोरंजन के नवीन साधन है। आज सिनेमा हमारे मनोरंजन का प्रमुख साधन हो गया है।

विज्ञान की सहायता से मनुष्य ने प्रकृति पर भी विजय पाया है। उसने वायु, फल और अग्नि पर अधिकार कर अपने जीवन को सबसे अधिक सुखमय बना लिया है। वैज्ञानिक यंत्रों की सहायता से शीत ऋतु में मकानों को गरम और ग्रीष्म ऋतु में शीतल रख सकता है।

विज्ञान ने हमारे स्वास्थ्य को ठीक रखने में बड़ा भाग लिया है। जहाँ पहले संक्रामक रोगों से पीडित होकर मृत्यू का शिकार बन जाता था वहाँ आज उनसे बचने केलिए नाना प्रकार के प्रतिरोधकारों का आविष्कार हो चुका है। आन्तरिक बीमारियों की पता लगाने केलिए 'एक्सरे' का आविष्करण आश्चर्यजनक सिद्धी हुआ है।

वैज्ञानिक आविष्कारों का फलस्वरूप समय और स्थान की दूरी कम हो गयी है। पहले जहाँ मनुष्य को तीर्थयात्रा करने केलिए कई महीने लगते थे वहाँ अब रेलगाडी या मोटर कार में बैठकर कुछ ही घण्टों में अपने अभिष्टस्थान पर

पहुँच जाता है। रेडियो, टेलीविज़न, टेलिफोण आदि के आविष्कारों ने देश काल के बंधन को लगभग तोड़ डाला है। रेडियो की सहायता से देश विदेश के समाचार सुन सकता है। सहस्रों किलोमीटर दूर बैठे हुए मित्रों से टेलिफोण के द्वारा कुशल-प्रश्न पूछ सकता है और टेलिविज़न की सहायता से दूर दूर की घटनाओं अपने स्थान में बैठकर देख सकते है।

इस प्रकार हम देखते है कि विज्ञान के आविष्कारों ने मानव जीवन को अत्याधिक प्रभावित किया है। विज्ञान का प्रभाव सर्वत्र है। वास्तव में वैज्ञानिक आविष्कार जादू की कहानियों के समान है।

लेकिन, विज्ञान अपने साथ केवल सुख ही लेकर नहीं आया है। आज वैज्ञानिक आविष्कारों को जितना उपयोग मानव-जाति के अहित केलिए किया है उतना मानव हित केलिए नहीं। वैज्ञानिक आविष्कारों के साथ युद्धों की भयंकरता भी बढ़ती है। प्राचीनकाल में तीर, तलवार, भाले आदि की सहायता से किए गये युद्धों में चार पाँच हजार व्यक्ति मरते या घायल होते थे। आज कल हिरोशिमा और नागसाकी में एक अणुबम के विस्फोटन से तीन लाख व्यक्ती हताहत हुए।

विज्ञान की विनाशक शक्ति का प्रभाव केवल पिछली दो विश्व महायुद्धों तक ही सीमित नहीं है, लेकिन यह विनाशक प्रभाव प्रतिदिन बढ़ता है। आज मनुष्य न जाने कब विश्व युद्ध आरंभ हो जायेगा।

यदि विज्ञान ने मानव की सुख शान्ति को बढ़ाया है तो निश्चित रूप से आज का मानव पूर्वकालीन मानव की तुलना में कहीं अधिक सुखी होना चाहिए। आज विज्ञान ने मानव को पराश्रित किया है। नानाप्रकार के यंत्रों, के आविष्कार के फलस्वरूप उसका शारीरिक शक्ति क्षीण हो गयी। विज्ञान की कृपा से सहानुभूति, संवेदना, आदि की भावनायें नष्टप्राय हो गया है।

इस प्रकार हम देखते है कि विज्ञान के दो पक्ष है, विज्ञान के द्वारा जहाँ एक एक ओर भौतिक सुख और ऐश्वर्य में वृद्धि हुआ है, जहाँ अपने मृत्यु में विजय प्राप्त किया है, वहाँ दूसरी ओर मानव राशी का संहार भी किया है। ऐसी अवस्था में प्रश्न उठता है कि विज्ञान का वास्तविक रूप क्या है। जब मनुष्य ने अग्नि की खोज की थी तब यह बात नहीं जानता था कि वह इसकी सहायता से भोजन बनायेगा अथवा पड़ोसी के घर फूंकेगा। इस समय से लेकर वह भोजन भी बनाती रही है तथा पड़ोसी का घर भी फूँकता रहा है। ठीक यही अवस्था विज्ञान का भी है। यदि विश्व के संपूर्ण देश परस्पर मिलकर इस बात की निर्णय कर के कि भविष्य में वैज्ञानिक आविष्कारों के उपयोग मनुष्य के विनाश केलिए नहीं होगा तो निश्चय रूप में वैज्ञानिक आविष्कार मानवराशी केलिए हितकारी हो सकते है।